Terry Pratchett

Eşit Haklar

ISBN 978-605-5060-29-9

Deli

Terry Pratchett

Terry Pratchett çağdaş fantastik edebiyatın en popüler yazarlardan biri. Özellikle, olağanüstü başarı kazanmış "DiskDünya" dizisiyle tanınıyor.

Kitapları, birçok ödüle aday gösterilen Terry Pratchett, *Ulus* ile 2001 Carnegie Madalyası Ödülü'nü kazanan *Muhteşem Maurice* ve *Değişmiş Fareleri* kitaplarının da yazarıdır.

2014 yılında DiskDünya'nın 41. kitabını tamamlayan Pratchett, İngiltere'nin "kitabı en çok çalınan" yazarlarından sayılıyor.

www.terrypratchett.co.uk

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:
l/îus

DiskDünya serisi

Küçük Özgür Adamlar Gökyüzü Dolu Şapka Kış Ustası

Geceye Bürüneceğim

Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri

Johnny Maxwell serisi

İnsanlığı Ancak Sen Kurtarabilirsin Johnny ve Ölüler Johnny ve Bomba

© 1987, Terry Pratchett
© 2013, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51 Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 1987 yılında, İngiltere'de *Equal Rites* adı ile Colin Smytne Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif haklan Victor Gollancz Ltd/Orion Publishing Group ile anlaşmalı olarak Anatolialit aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-5060-29-9

Birinci Baskı: Ağustos 2015 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Niran Elçi Editör: Devrim Çakır Son Okuma: Sinan Çam Kapak Görseli: Josh Kirby Kapak Tasarımı: Burak Tuna
Baskı ve **Cilt:** Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara 0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.
DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

Terry Pratchett

EŞİT HAKLAR

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI

5

EŞİT HAKLAR

Bu hikâye büyü hakkında; büyünün nereye gittiği ve bel ki daha da önemlisi, nereden ve neden geldiği hakkında, ama bu soruların hepsini ya da aslında herhangi birini yanıtlamayı da amaçlamıyor.

Bununla birlikte, Gandalfın neden hiç evlenmediğinin ve Merlin'in neden erkek olduğunun anlaşılmasına yardım edebilir. Çünkü bu, aynı zamanda cinsiyet hakkında bir hikâye; atletik, teker meker, bacakları-say-ve-ikiye-böl anlamında cinsellik değil. Karakterler yazarın kontrolünden tamamen çıkmadığı sürece. Çıkabilirler de.

Bu, öncelikle, bir dünya hakkında bir hikâye. İşte geliyor. Dikkatle izleyin, çünkü özel efektler oldukça pahalıya patladı.

Pes bir nota duyulur. Üflemeli çalgılar bölümünün her an kozmosa adanmış dramatik bir ezgiye girişebileceğini düşündüren gür, titrek bir ses; çünkü derin uzayın karanlığı önünüze serilmiş ve birkaç yıldız Tanrı'nm omuzlarındaki kepek taneleri gibi ışıldamakta.

Sonra görüş alanına, yukarıdan, en görkemli filmlerin yapımcısının hayal edebileceği türden tatsız silahlarla donanmış, en

büyüğünden de büyük bir yıldız gemisi girer: On altı bin kilometre uzunluğunda bir kaplumbağa. Bu, Büyük A'Tuin, her şeyin olduğu gibi değil, insanların hayal ettikleri gibi olduğu bir evrende yaşayan nadir astro-kaplumbağalardan biri ve meteorların delik deşik ettiği kabuğunda dört dev fil, fillerin devasa omuzlarında da büyük, yuvarlak Diskdünya var.

Bakış açısı kayarken, yörüngesinde dönen minik güneşin ışığında, dünyanın tamamı görüş alanına girer. Kıtalar, takımadalar, denizler, çöller, sıradağlar, hatta en ortada minik bir buzul örtüsü bile var. Buranın sakinlerinin küresel teorilerle işi olmadığı açık. Etrafını sarmalayan Halka Deniz, tek bir uzun çağlayan halinde uzaya dökülüyor. Bu, jeolojik bir pizza kadar yuvarlak ve düz bir dünya ama hamsileri yok.

Sırf, tanrıları şakadan anladığı için var olan böyle bir dünya, büyünün yaşadığı bir yer olmalı. Cinselliğin de elbette...

Adam gök gürültülü fırtınanın içinde yürüyerek geldi. Sihirbaz olduğu hemen anlaşılabiliyordu, çünkü üzerinde uzun bir pelerin, elinde oyma asa vardı ama asıl ipucu, başından birkaç karış yukarıda duran ve sonra buharlar saçarak yok olan yağmur damlalarıydı.

Burası, yani Koçbaşı Dağları, iyi bir fırtına bölgesiydi; diş diş zirvelerden oluşan, sık ormanlarla kaplı bir yer. Irmakların aktığı dar vadileri o kadar derindi ki, gün ışığı en dibe değer değmez yine çekilmeye başlıyordu. Sihirbazın ayağı kayarak zahmetle ilerlediği dağ patikasının altında kalan alçak zirvelere tel tel bulutlar yapışmıştı. Birkaç dikdörtgen gözbebekli keçi onu ılımlı bir ilgiyle izledi. Keçilerin ilgisini çekmek zor değildir.

Sihirbaz bazen durup ağır asasını havaya fırlatıyordu. Yere düşen asa her seferinde aynı yönü gösteriyordu ve sihirbaz içini çekiyor, asasını yerden alıyor, vıcık vıcık yürüyüşüne devam ediyordu.

Fırtına, yıldırımdan bacaklar üzerinde tepelerde ilerliyor, kükreyip homurdanıyordu. Sihirbaz patikadaki dönemeçte gözden kayboldu ve keçiler de ıslak otları kemirmeye geri döndü.

Bir süre sonra, bir şey başlarını kaldırmalarına sebep oldu. Gerildiler, gözleri irileşti, burun delikleri kabardı.

Bu tuhaftı, çünkü patikada hiçbir şey yoktu. Ama keçiler yine de o gözden kaybolana kadar izlemeye devam etti.

7 Ormanlarla kaplı dik yamaçların arasındaki dar vadiye bir köy sokulmuştu. Büyük bir köy değildi ve dağların haritasında yeri yoktu. Köyün kendi haritasında bile zor görünüyordu.

Aslında, sırf insanların geldikleri bir yer olsun diye var olan köylerden biriydi. Evren bu tür yerlerle doludur: Saklı köyler, geniş göklerle kaplı rüzgârlı küçük mezralar, soğuk dağlardaki yalnız kulübeler; tarihe yalnızca, sıra dışı şeylerin başlangıç yeri olan, inanılmaz ölçüde sıradan mekânlar olarak geçen köyler. Genellikle, her tür jinekolojik olasılığa aykırı olsa da, bu duvarın ortasında çok ünlü birinin doğduğunu ilan eden küçük bir plakası da vardır.

Sihirbaz kabarmış derenin üzerindeki dar köprüden geçip köy demirhanesine yönelirken, evlerin arasında sis tabakaları kıvrılıyordu ama aslında bu iki gerçeğin birbiriyle ilgisi yoktu. Sis zaten kıvrılacaktı: Deneyimliydi ve kıvrılma işini ince bir sanata dönüştürmüştü.

Demirhane oldukça kalabalıktı elbette. Burası, canlı bir ateş ve konuşacak biri bulabileceğinizi bildiğiniz bir yerdir. Sıcak gölgelere pek çok köylü yayılmıştı; sihirbaz yaklaşırken, hepsi beklenti içinde doğrulup oturdular ve zeki görünmeye çalıştılar ama çok da başarılı olamadılar.

Demirci bu kadar dalkavuk görünmek zorunda olmadığını hissediyordu. Sihirbaza başını sallayarak selam verdi ama bu, iki eşit kişinin arasındaki selamlaşmaydı ya da en azından demirciyi ilgilendirdiği kadarıyla iki eşit kişinin arasında bir selamlaşma. Ne de olsa, az biraz becerisi olan her demirci büyüyle tanışıktır ya da en azından kendisi öyle olduğunu düşünmekten hoşlanır.

Sihirbaz eğildi. Ocağın yanında uyuyan beyaz kedi uyandı ve dikkatle onu izlemeye başladı.

“Buranın adı nedir bayım?” dedi sihirbaz.

Demirci omuzlarını silkti.

“Haylaz Eşek,” dedi.

“Haylaz..?”

“Eşek,” diye tekrarladı demirci, köyün isminden şüphe etmesi için sihirbaza meydan okuyan bir ses tonuyla.

Sihirbaz düşündü.

“Hikâyesi olan bir isim,” dedi sonunda, “başka zaman olsa, dinlemek isterdim. Ama seninle oğlun hakkında konuşmak istiyorum demirci.”

“Hangisi?” dedi demirci ve demirhane aylakları kıkırdadılar. Sihirbaz gülümsedi.

“Yedi oğlun var, değil mi? Sen, kendin de babanın sekizinci oğlusun?”

Demircinin yüzü gerildi. Diğer köylülere döndü.

“Tamam, yağmur kesiliyor,” dedi. “Hepiniz yaylanın. Ben ve...” kaşlarını kaldırarak sihirbaza döndü.

“Davul Kütük,” dedi sihirbaz.

“Bay Kütükle konuşmam gereken şeyler var.” Çekicini öylesine salladı ve seyirciler, sihirbazın ilginç bir şey yapması ihtimaline karşı arkalarına baka baka demirhaneden çıktılar.

Demirci bir tezgâhın altından iki tabure çekti. Su fıçısının yanındaki dolaptan bir şişe çıkardı ve çok küçük iki bardağı berrak bir sıvıyla doldurdu, iki adam oturup yağmuru ve köprünün üzerinde yuvarlanan sisi izlediler. Sonra demirci, “Hangi oğlandan bahsettiğini biliyorum,” dedi. “Bizim Nine şu anda karımın yanında. Sekizinci oğlun sekizinci oğlu elbette. Dürüst olmak gerekirse aklıma gelmişti ama fazla üzerinde durmamıştım. Vay canına... Aileden bir sihirbaz çıkıyor, hı?”

“Çabuk kavrıyorsun,” dedi Kütük. Beyaz kedi tünediği yerden atladı, kasılarak yürüdü, sihirbazın kucağına sıçradı ve kıvrılıp yattı. Sihirbaz, ince parmaklarıyla dalgın dalgın kediyi okşamaya başladı.

“Vay canına,” dedi demirci yine. “Haylaz Eşek’te bir sihirbaz, hı?”

“Muhtemelen, muhtemelen,” dedi Kütük. “Elbette, ilk önce Üniversite’ye gitmesi gerekecek. Çok başarılı da olabilir elbette.”

Demirci fikri her açıdan düşündü ve pek hoşuna gittiğine karar verdi. Aklına bir düşünce geldi.

“Dur bir dakika,” dedi. “Babamın bana anlattıklarını hatırlamaya çalışıyorum. Öleceğini bilen bir sihirbaz, böyle, sihirbazlığını ardılma, bir anlamda, miras bırakırmış, değil mi?”

“Hiç bu kadar veciz ifade edildiğini duymamıştım, evet,” dedi sihirbaz.

“Demek sen, bir açıdan, öleceksin?”

“Ah, evet.” Parmaklar kulağının arkasını gıdıklayınca kedi mırıldandı.

Demirci utanmış göründü. “Ne zaman?”

Sihirbaz bir an düşündü. “Yaklaşık altı dakika sonra.”

“Ah.”

“Endişelenme,” dedi sihirbaz. “Doğrusunu söylemek gerekirse, dört gözle bekliyorum. Oldukça acısız olduğunu duymuştum.”

Demirci bunu düşündü. “Kim söyledi?” dedi sonunda.

Sihirbaz onu duymamış gibi yaptı. Köprüye bakıyor, sislerin arasında bir çalkantı arıyordu.

“Bak,” dedi demirci. “Bir sihirbazın nasıl yetiştirileceğini söylesen iyi olur, çünkü bu yörelerde, anlarsın, hiç sihirbaz yok ve...”

“Her şey yolunda gidecek,” dedi Kütük hoş bir şekilde. “Beni sana büyü getirdi, büyü her şeyin icabına bakacak. Genellikle o halleder... Bir çığlık duydun mu?”

Demirci tavana baktı. Yağmur şıpırtıları arasında, yepyeni akciğerlerini patlatırcasına haykıran bir bebeğin sesini duyabiliyordu.

Sihirbaz gülümsedi. “Onu buraya getirt,” dedi.

Kedi doğrulup oturdu ve ilgiyle demirhanenin açık kapısına baktı. Demirci heyecanla merdivenden yukarı seslenirken kedi yere atladı ve bıçkı makinesi gibi mırlayarak yavaşça yürüdü.

Merdivenin dibinde, battaniyeye sarılmış bir şey taşıyan uzun boylu, beyaz saçlı bir kadın belirdi. Demirci kadını kapıp sihirbazın oturduğu yere getirdi.

“Ama...” diye başladı kadın.

“Bu çok önemli,” dedi demirci önemli tavırlarla. “Şimdi ne yapıyoruz, bayım?”

Sihirbaz asasını kaldırdı. Adam boyunda, bileği kadar kalın bir asaydı ve üzerindeki oymalar, demirci izlerken ne olduklarını anlamasın diye değişiyormuş gibi görünüyordu.

“Çocuk asayı tutmalı,” dedi Davul Kütük. Demirci başını salladı ve bohçayı karıştırarak minik, pembe bir el buldu. Eli nazikçe asaya götürdü. Bebek asayı sıkıca tuttu.

“Ama...” dedi ebe.

“Sorun yok Nine, ne yaptığımı biliyorum. O bir cadıdır bayım, sen ona aldırma.”

“Tamam,” dedi demirci. “Şimdi ne olacak?”

Sihirbaz sessiz kaldı.

“Şimdi ne yapa...” diye başladı demirci ve durdu. Eğilip yaşlı sihirbazın yüzüne baktı. Kütük gülümsüyordu ama neye güldüğünü bilmek imkânsızdı. Demirci, bebeği çılgına dönmüş ebenin kollarına bıraktı. Sonra, elinden geldiğince saygıyla, ince, solgun parmakları asadan kopardı.

Asa, statik elektrik gibi tuhaf, yağlı bir his saçıyordu. Ahşabın kendisi neredeyse simsiyahtı ama oymalar biraz daha açık renkti ve tam olarak ne olduklarını görmeye çalıştığınızda gözleriniz acıyordu.

“Yaptığını beğendin mi?” dedi ebe.

“Hı? Ah. Evet. Aslında, evet. Neden?”

Ebe battaniyenin bir köşesini kaldırdı. Demirci baktı. Yutkundu.

“Olamaz,” diye fısıldadı. “O dedi ki...”

“O ne anlar ki?” dedi Nine alayla.

“Ama oğlan olacağını söyledi!”

“Bana oğlan gibi gelmiyor evlat.”

Demirci kendini tabureye bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı.

“Ben ne yaptım?” diye inledi.

“Dünyaya ilk kadın sihirbazı verdin,” dedi ebe. “Aman da kimmiş bu agucuk?”

“Ne?”

“*Bebekle* konuşuyordum.”

Beyaz kedi mırladı ve eski bir dostun bacaklarına sürtünü- yormuş gibi sırtını kamburlaştırdı. Tuhaftı, çünkü orada kimse yoktu.

“Aptallık ettim,” dedi bir ses, hiçbir ölümlünün duyamayacağı bir sesle. “Büyünün ne yaptığını bildiğini varsaydım.”

BELKİ DE BİLİYORDUR.

“Keşke bir şeyler yapabilseydim...”

GERİ DÖNÜŞ YOK. GERİ DÖNÜŞ YOK, dedi mezar kapaklarının kapanması gibi ağır, tok bir ses.

Eskiden Davul Kütük olan hiçlik bulutu bir süre düşündü.

“Ama bir sürü sorun yaşayacak.”

HAYAT BÖYLE. EN AZINDAN ÖYLE DİYORLAR. BEN BİLEMEM ELBETTE.

“Ya yeniden doğum?”

Ölüm duraksadı.

SEN BANA GÜVEN, HİÇ HOŞUNA GİTMEZDİ, dedi.

“Bazı insanların hep yaptığını duydum.”

YAPABİLMEK İÇİN EĞİTİM ALMAN LAZIM. KÜÇÜK BAŞLAMAN VE YÜKSELMEN GEREK. KARINCA OLMANIN NE KADAR KORKUNÇ OLDUĞUNU TAHMİN BİLE EDEMEZSİN.

“Kötü mü?”

ANLATSAM DA İNANMAZSIN. ŞENDEKİ KARMAYLA, KARINCA OLARAK DOĞMAYI BEKLEMEK BİLE ÇOK FAZLA.

Bebek annesine geri götürülmüştü ve demirci oturmuş, kederle yağmuru izliyordu.

Davul Kütük kedinin kulaklarının arkasını kaşıdı ve hayatını düşündü. Uzun bir ömrü olmuştu; ki bu, sihirbaz olmanın avantajlarından biriydi ve onu rahatsız eden bir sürü şey yapmıştı. İşte şimdi zamanı...

BÜTÜN GÜN SENİ BEKLEYEMEM, BİLİYORSUN, dedi Ölüm paylarcasına.

Sihirbaz kediye baktı ve ilk defa, kedinin ne kadar tuhaf göründüğünü fark etti.

Yaşayanlar genellikle, öldüklerinde dünyanın ne kadar karmaşık göründüğünü takdir edemezler, çünkü ölüm zihni üç boyutun diktasından kurtarsa da aynı zamanda dördüncü boyut olan Zaman'dan da koparıp alır. Bu yüzden, şu anda Davul Kütük'ün görünmez bacaklarına sürtünen kedi, birkaç dakika gördüğüyle aynı kedi olsa da aynı zamanda minik bir kedi yavrusu, şişman, yarı kör, yaşlı bir kedi ve aradaki her aşamaydı. Aynı anda. En başta çok küçük olduğundan, kedi şeklinde beyaz bir havuca benziyordu; insanlar doğru düzgün, dört boyutlu sıfatlar icat etmeye başlayana kadar idare etmesi gerekecek bir tasvir.

Ölüm'ün iskelet eli nazikçe Kütük'ün omzuna dokundu.

GEL ARTIK OĞLUM.

"Yapabileceğim hiçbir şey yok mu?"

YAŞAM, YAŞAYANLAR İÇİNDİR. HEM, ONA ASANI VERDİN ZATEN.

"Evet. O da var."

Ebenin adı Havamumu Nine'ydi. Bir cadıydı. Koçbaşı Dağ- ları'nda bu oldukça kabul edilebilir bir şeydi ve kimsenin cadılar hakkında söyleyecek kötü sözü yoktu. En azından sabah, yatağa girdiği biçimiyle uyanmak istiyorsa.

Demirci hâlâ kara kara düşünerek yağmuru izliyordu. Ebe merdivenlerden indi ve siğilli eliyle omzuna şaplak attı.

Demirci başını kaldırıp baktı.

"Ben ne yapacağım Nine?" dedi yalvarırcasına.

"Sihirbazı ne yaptın?"

"Odunluğa koydum. Doğru yapmış mıyım?"

"Şimdilik iş görür," dedi Nine canlılıkla. "Şimdi de asayı yakman lazım."

İkisi birden dönüp demircinin demirhanenin en karanlık köşesine dikmiş olduğu ağır asaya baktılar. Asa da onlara bakıyormuş gibi görünüyordu.

"Ama o büyülü," diye fısıldadı demirci.

"Ee?"

"Yanar mı?"

"Yanmayan odun hiç görmedim."

"Bana doğru gelmiyor!"

Havamumu Nine büyük kapı kanatlarını kapattı ve öfkeyle demirciye döndü.

"Şimdi beni dinle Demirci Gordo!" dedi. "Kadın sihirbazlar da doğru değil! Kadınlar için yanlış büyü türüdür, sihirbaz büyüsü tamamen kitaplar, yıldızlar ve giyometriyle alakalıdır. Kızın bunları asla kavrayamaz. Kim duymuş kadın sihirbaz diye bir
şey?"

"Cadılar var," dedi demirci kararsızca. "Cezbederler de var, öyle duydum."

"Cadılar tamamen farklı," diye terslendi Havamumu Nine. "Cadı büyüsü, gök büyüsü değil yer büyüsüdür ve erkekler asla yapamaz. Cezbederlere gelince," diye ekledi, "hepsi hafifliğin ilmini yapmış. Sen beni dinle, asayı yak, cesedi göm ve olanları kimseye anlatma."

Demirci gönülsüzce başını salladı, ocağa gitti ve kıvılcımlar uçuşmaya başlayana kadar körük çekti. Asayı almaya gitti.

Asa yerinden kıpırdamadı.

"Kıpırdamıyor!"

Alnından ter fışkırana kadar çekiştirdi ama asa hiç yardımcı olmadı, yerinden

milim oynamadı.

“Dur, ben deneyeyim,” dedi Nine ve uzandı. Bir şaklama ve yanmış teneke kokusu duyuldu.

Demirci hafifçe inleyerek ocağın yanından seğirtti ve Nine’nin baş aşağı karşı duvarın dibine yığılmış olduğu yere gitti.

“Sen iyi misin?”

Nine öfkeli elmas parçalarına benzeyen iki göz açtı ve “Anlıyorum,” dedi. “Demek öyle!”

“N’öyle?” dedi, tamamen şaşalayan demirci.

“Kalkmama yardım et, seni aptal. Bana bir balta bul.”

Sesinin tınısı, itaatsizlik etmenin pek de iyi bir fikir olmayacağını ima ediyordu.

Demirci çılgınca demirhanenin arkasındaki döküntüleri karıştırdı ve sonunda eski, çift başlı bir balta buldu.

“Tamam. Şimdi önlüğünü çıkar.”

“Neden? Ne yapmayı planlıyorsun?” dedi, olayların gidişini kaçırmaya başlamış olan demirci. Nine çileden çıkmış gibi içini çekti.

“Önlüğün deriden, ahmak herif. Onu baltanın sapma saracağım. Böylece beni bir daha aynı şekilde yakalayamayacak!”

Demirci güçlükle kaim deri önlüğünü çıkardı ve çekinerek Nine’ye uzattı. Nine onu baltanın sapma sardı ve baltayı bir iki kez savurdu. Sonra, için için yanan ocağın parıltısında, örüm- ceksi bir şekil gibi, uzun adımlarla demirhaneyi aştı, bir zafer ve çaba homurtusu eşliğinde ağır baltayı asanın tam ortasına indirdi.

Bir tıkırtı oldu. Keklik kalkışı gibi bir pırpır duyuldu. Bir güm- leme oldu.
Bir sessizlik oldu.

Demirci başını hiç oynatmadan, çok yavaşça uzandı ve baltanın demirine dokundu. Artık baltanın sapında değildi. Başının hemen yanında kapıya gömülmüştü ve yanında kulağından küçük bir parçayı da alıp götürmüştü.

Nine, yerinden kıpırdaması tamamen imkânsız bir nesneye vurmuş olmaktan dolayı hafifçe bulanık görünerek durmuş, ellerindeki tahta parçasına bakıyordu.

"Tıaıaıamamımımım," diye kekeledi. "Bububu dudududuruğğğ- mmdağağağa..."

"Hayır," dedi Demirci kararlılıkla, kulağını ovalayarak. "Her ne önereceksen, hayır. Bırak. Üzerine bir şeyler yığarım. Kimse fark etmez. Bırak. Bu, yalnızca bir sopa."

"Yalnızca bir sopa mı?"

"Senin daha iyi bir fikrin var mı? Kellemi uçurmayacak bir fikir?"

Nine dik dik asaya baktı ama asa fark etmiş görünmedi.

"Şu anda değil," diye itiraf etti. "Ama bana biraz zaman verirsen..."

"Tamam, tamam. Her neyse, benim yapacak işlerim, gömecek sihirbazlarım var, nasıl olduğunu bilirsin."

Demirci arka kapının yanından bir kürek aldı ve duraksadı.

"Nine."

"Ne?"

"Sihirbazların nasıl gömülmek istediğini biliyor musun?"

"Evet!"

"Ee, nasıl?"

Havamumu Nine merdivenin dibinde durdu.

"Gönülsüzce."

Daha sonra, dünyanın ışığı ağır ağır vadiden çekildi ve gece nazikçe çöktü. Yıldızlarla bezenmiş geceyi yağmurlarla yıkanmış, soluk bir ay aydınlattı. Demirhanenin arkasındaki gölgeli meyve bahçesinde, ara sıra bir küreğin tıngırtısı ya da boğuk bir küfür duyuluyordu.

Yukarı kattaki beşikte, dünyanın ilk kadın sihirbazı, düşlerinde pek bir şey görmüyordu.

Beyaz kedi ocağın yanındaki özel çıkıntısında uzanmış, yarı uykudaydı. Sıcak, karanlık demirhanedeki tek ses, külün altında çöken kömürlerin çıtırtısıydı. Asa köşede, durmak istediği yerde duruyordu ve normal gölgelerden biraz daha karanlık gölgelere bürünmüştü.

Zaman geçti, çünkü aslen işi buydu.

Hafif bir tınlama ve bir esinti oldu. Bir süre sonra kedi doğrulup oturdu ve ilgiyle izlemeye başladı.

Şafak söktü. Burada, Koçbaşı Dağları'nda şafak her zaman görkemli olurdu, özellikle de bir fırtına havayı temizlemişse. Haylaz Eşek'in kurulduğu vadi, daha alçak dağlardan ve tepelerden oluşan bir manzaraya bakıyordu. Yavaşça üstlerine kapanan sabah ışığı (çünkü Disk'in yoğun büyü alanında ışık ağır ilerler) manzarayı morlara, turunculara boyuyordu ve uzaklarda, engin ovalar hâlâ gölge birikintilerinden ibaretti. Daha da uzaktaki denizde zaman zaman bir kıvılcım parlıyordu.

Aslında, buradan ta dünyanın kıyısını görebilirdiniz.

Bu şiirsel bir tasvir değildi, apaçık gerçekti, çünkü dünya dümdüzdü ve dahası, uzayda dört filin sırtında durduğu, o fillerin de Büyük Gökyüzü Kaplumbağası Büyük A'Tuin'in üzerinde olduğu biliniyordu.

Burada, Haylaz Eşek'te, köy uyanıyordu. Demirci demirhaneye girdi ve son yüz senedir olduğundan daha düzenli olduğunu gördü; bütün aletleri yerlerine konulmuş, yer süpürülmüş, ocaktaki ateş yenilenmişti. Şimdi, odanın diğer tarafına taşınmış olan örsün üzerinde oturmuş, asayı izliyor ve düşünmeye çalışıyordu.

Yedi sene boyunca pek bir şey olmadı. Demirhanenin bahçesindeki ağaçlardan birinin diğerlerinden çok daha fazla büyümesi dışında... Bu ağaç, kahverengi saçlı, ön dişleri aralık, gelecekte güzel olmasa bile en azından ilginç ve cazip olmayı vaat

eden yüz hatlarına sahip, küçük bir kızın tırmandığı ağaçtı.

Kızın adı Eskarina'ydı ve bunun tek sebebi, annesinin sözcüğün tınısını beğenmesiydi. Havamumu Nine kızı dikkatle izlemişti ama şimdiye dek en ufak büyü işareti görmemişti. Diğer küçük kızların aksine, zamanının büyük kısmını ağaçlara tırmanarak ve bağıra çağıra koşuşturarak geçirdiği doğruydu ama dört ağabeyi hâlâ evde yaşayan bir kızın bu davranışları mazur görülebilirdi. Aslında cadı rahatlamaya ve büyünün kızın içine giremediğini düşünmeye başlamıştı.

Ama büyünün, tıpkı otların arasına bırakılmış bir tırmık gibi, sinsice beklemek gibi bir alışkanlığı vardır.

Kış yine geldi ve kötü bir kıştı. Büyük, şişman koyunlar gibi Koçbaşı Dağlan'mn üzerine çöken bulutlar, dere yataklarını karla dolduruyor; ormanları sessiz, kasvetli mağaralara dönüştürüyordu. Yüksek geçitler kapanmıştı ve kervanlar bahara kadar gelmeyecekti. Haylaz Eşek, küçük bir ışık ve sıcaklık adası olmuştu.

Esk'in annesi kahvaltıda, "Havamumu Nine için endişeleniyorum," dedi. "Son günlerde hiç uğramadı."

Demirci lapa kaşığının üzerinden ona baktı.

"Bence hiç sorun değil," dedi. "O..."

"Onun burnu upuzun," dedi Esk.

Annesiyle babası dik dik ona baktı.

"Böyle bir yoruma hiç gerek yoktu," dedi annesi sertçe.

"Ama babam dedi ki, o her şeye burnunu..."

"Eskarina!"

"Ama o dedi..."

"Sana ne dedim?.."

"Evet, ama babam dedi ki o..."

Demirci uzandı ve kızına bir tokat attı. Çok sert bir tokat değildi ve hemen pişman oldu. Oğlanlar, hak ettiklerinde, elinin tersini ya da zaman zaman kemerini tadarlardı. Ama kızının sorunu sıradan yaramazlık değildi, tartışmayı inatla uzattıkça uzatması ve pes etmeyi reddetmesiydi. Bu, babasını her zaman kızdırıyordu.

Eskarina gözyaşlarına boğuldu. Demirci öfke ve utançla kalktı, sert adımlarla demirhanesine yollandı.

Yüksek bir çatırtı ve bir gümleme duyuldu.

Onu yerde baygın buldular. Daha sonra, başını kapıya vurduğunu savundu. Ki bu tuhaftı, çünkü demirci pek uzun boylu bir adam değildi ve başının üzerinde yeterince boşluk vardı. Ama demirci olanların, demirhanenin en karanlık köşesinde gördüğü bulanık hareketlilikle bir ilgisi olmadığından emindi.

Bir şekilde, olayların gidişini o gün belirledi. Kırık çömleklerle dolu bir gündü, insanların birbirinin ayağına dolandığı ve aksilendiği bir gün. Esk'in annesi, ninesinden kalmış bir sürahiyi düşürdü ve tavan arasında sakladıkları koca bir kutu dolusu elmanın küflenmiş olduğu ortaya çıktı. Demirhanede ocak söndü ve harlanmayı reddetti. En büyük oğlan Jaims, yolu kaplayan buz tabakasında kaydı ve kolunu incitti. Beyaz kedi ya da muhtemelen yavrularından biri, çünkü kediler demirhanenin yanındaki samanlıkta kendilerine özgü mahrem ve karmaşık bir yaşam sürüyorlardı, bulaşıkhanedeki bacaya tırmandı ve inmeyi reddetti. Gökyüzü bile eski bir şilte gibi üstten bastırıyordu ve kara rağmen hava boğucuydu.

Lime lime olmuş sinirler, can sıkıntısı ve huysuzluk, fırtına havası gibi herkesin başının üstünde uğulduyordu.

"Tamam! Bu kadar! Canıma yettiniz!" diye bağırdı Esk'in annesi. "Cern, sen, Gulta ve Esk gidip Nine'nin nasıl olduğuna bakın ve... Esk nerede?"

Oğlanların en küçük ikisi, masanın altında gönülsüzce kavga etmekte oldukları yerden başlarını kaldırdılar.

"Bahçeye gitti," dedi Gulta. "Yine."

"Git, getir onu ve sonra gidin."

"Ama soğuk!"

“Yine kar yağacak!”

“Yalnızca bir buçuk kilometre ve yol yeterince açık. Hem, ilk kar yağdığında kim dışarı çıkmaya can atıyordu? Gidin ve huysuzluğunuz geçene kadar da gelmeyin.”

Esk’i büyük elma ağacının çatalında otururken buldular. Oğlanlar bu ağacı sevmiyorlardı. Her şeyden önce, ökseotlarıyla öyle kaplanmıştı ki, kış ortasında bile yeşil görünüyordu. Ayrıca, meyveleri küçüktü ve bir gecede mide burkan bir ekşilikten eşekarısı dolu bir çürümeye geçiyordu. Tırmanması kolay görünse de en uygunsuz zamanlarda dalları kırılıveriyor, oğlanların ayakları boşta kalıyordu. Cern, bir seferinde bir dalın sırf onu yere düşürmek için büküldüğüne yemin etmişti. Ama ağaç Esk’e tahammül ediyordu; kız sinirlendiğinde, bir şeyler canına tak ettiğinde ya da yalnız kalmak istediğinde, gidip ağacın dallarında oturuyordu ve oğlanlar da, her ağabeyin sahip olduğu, kız kardeşlerine eziyet etme hakkının bu ağacın dibinde sona erdiğini hissediyordu. Bu yüzden Esk’e bir kartopu attılar. Top Esk’i ıskaladı.

“İhtiyar Havanine’yi görmeye gideceğiz.”

“Ama sen gelmek zorunda değilsin.”

“Çünkü bizi yavaşlatırsın ve muhtemelen ağlarsın da.”

Esk ciddi bir yüzle onlara baktı. Çok fazla ağlamazdı; ağlamak bir işe yaramıyordu.

“Gelmemi istemiyorsanız geleceğim,” dedi. Kardeşler arasında mantık böyle işlerdi.

“Ah, gelmeni istiyoruz,” dedi Gulta çabucak.

“Bunu duyduğuma çok memnun oldum,” dedi Esk, ezilmiş kar tabakasının üzerine atlayarak.

Taşıdıkları sepetin içinde tütsülenmiş sucuklar, yumurta turşusu ve -anneleri cömertliğine ek olarak tutumlu da olduğundan- bir kavanoz şeftali konservesi vardı. Ailede şeftali konservesini kimse pek sevmezdi ama o yine de her sene, küçük yabani şeftaliler olgunlaştığında yapardı onlardan.

Haylaz Eşek halkı uzun karlı kışlarla yaşamayı öğrenmişti ve karın yığılmasını engellemek ve daha da önemlisi, yolcuların kaybolmasını önlemek için köyden çıkan yollara tahtalar dizilmişti. Buralarda yaşayanlar kaybolsalar da aldırmazdı gerçi, çünkü nesiller önce köy heyetinden adı unutulmuş bir dâhi, köyü çevreleyen ormanda, üç kilometre dahilindeki her on ağaçtan birine işaretler kazımayı akıl etmişti. Bütün işaretleri kazımak seneler almıştı ve boş zamanı olan her erkek ağaçlardaki işaretleri yenilemekle uğraşırdı. Kışın, insana evinden birkaç adım ötede yolunu kaybettirecek kadar yoğun tipilerde, ağaçlara yapışmış kar tabakasının altında el yordamıyla bulunan oyuklar, çok kişinin hayatını kurtarmıştı.

Yoldan sapıp cadının evine giden patikaya döndüklerinde yine kar yağmaya başlamıştı. Yazın buralar karman çorman ahududu çalıları ve tuhaf cadı bitkileriyle kaplı olurdu.

“Ayak izi yok,” dedi Cern.

“Tilkiler dışında,” dedi Gulta. “Cadının tilkiye dönüşebildiği- ni söylüyorlar. Ya da herhangi bir şeye. Hatta kuşa. Her şeye. Bu yüzden olan bitenleri hep biliyormuş.”

ihtiyatla çevrelerine baktılar. Gerçekten de hırpani bir karga uzaktaki bir ağaç kütüğünden onları izliyordu.

“Diyorlar ki, Çatlak Tepe’de oturan bir ailenin tamamı kurda dönüşebiliyormuş,” dedi, umut vaat eden bir konuyu kolay kolay bırakmayacak olan Gulta, “çünkü bir gece biri kurt vurmuş ve ertesi gün halaları bacağındaki ok yarası yüzünden aksıyormuş ve...”

“Ben insanların hayvana dönüşebileceğini sanmıyorum,” dedi Esk yavaşça.

“Öyle mi, Ukala Hanım?”

“Nine oldukça iri yarı. Tilkiye dönüşürse, tilkiye sığmayan parçaları ne olacak?”

“Onları büyüyle yok eder,” dedi Cern.

“Büyünün öyle yapıldığını sanmıyorum,” dedi Esk. “Canının istediği her şeyi yapamazsın, bir tür... tahterevalli gibi, bir ucunu indirirsen diğer ucu kalkar...” Sesi solup gitti.

Ona tuhaf tuhaf baktılar.

“Nine’yi tahterevalliye binerken hayal edemiyorum,” dedi Gulta. Cern kıkırdadı.

“Hayır, demek istediğim, ne zaman bir şey olsa, bir şey daha olmak zorunda, galiba,” dedi Esk kararsızca, diğerlerinden daha derin bir kar birikintisinin çevresinden dolanarak. “Yalnız... aksi yönde olması lazım.”

“Bu aptalca,” dedi Gulta, “çünkü, bak, geçen yaz gelen panayırı hatırlıyor musun? Bir de sihirbaz vardı ve hiç yoktan kuşlar falan yarattı. Demek istediğim, öylesine oldu, adam birkaç sözcük söyledi, ellerini salladı ve oldu. Tahterevalli de yoktu.”

“Salıncak vardı,” dedi Cern. “Ve bir şeylere bir şeyler fırlatıp bir şeyler kazandığın bir şey vardı.”

“Ve sen hiçbir şey vuramadın Gul.”

“Sen de vuramadın, şeylerin şeylere yapışık olduğunu, bu yüzden devrilmediğini söyledin ve ...”

Sohbetleri, köpek yavruları gibi dağılıp gitti. Esk yarım kulakla dinliyordu. Ben ne demek istediğimi biliyorum, dedi kendi kendine. Büyü kolay, her şeyin dengede olduğu yeri buluyorsun ve itiyorsun. Herkes yapabilir. Hiç de büyülü bir şey değil. Bütün o tuhaf sözcükler ve el sallamalar yalnızca... Yalnızca...

Kendine şaşarak durdu. Ne demek istediğini biliyordu. Fikir orada, zihninin önündeydi. Ama kendine bile, sözcüklerle nasıl ifade edeceğini bilmiyordu.

İnsanın kafasının içinde bir şeyler bulması ama geri kalan her şeye nasıl uyduğunu bilememesi korkunç bir histi. Bu...

“Hadi gel, bütün gün oyalanamayız.”

Esk başını iki yana salladı ve ağabeylerinin peşinden seğirtti.

Cadının kulübesine o kadar çok oda ve baraka eklenmişti ki, binanın başta neye benzediğini, hatta en başta bir ev olup olmadığını görmek zordu. Yazın Nine’nin belirsizce “otlar” dediği şeylerin tarhlarıyla kuşatılmış olurdu - ilginç çiçekleri, parlak meyveleri ya da nahoş bir biçimde kabaran zarfları olan, tüylü, tıknaz, sırnaşık, garip bitkiler. Bütün bu bitkilerin ne için olduğunu yalnızca Nine bilirdi ve onlara saldıracak kadar aç olan her güvercin, genellikle oradan kendi kendine kıkırdayarak ve karşısına çıkan her şeye çarparak çıkardı - ya da bazen, hiç çıkmazdı.

Şimdi her şey kaim bir kar tabakasının altındaydı. Meyus bir rüzgâr tulumu, direğinin ucunda çırpmıyordu. Nine uçmaktan hoşlanmazdı ama bazı arkadaşları hâlâ çalı süpürgesi kullanıyordu.

“Terk edilmiş görünüyor,” dedi Cern.

“Duman yok,” dedi Gulta.

Pencereler göz gibi görünüyor, diye düşündü Esk ama düşüncesini kendine sakladı.

“Yalnızca Nine’nin evi,” dedi. “Bir terslik yok.”

Kulübe bir boşluk duygusu yayıyordu. Hissedebiliyorlardı. Pencereler gerçekten de göz gibi görünüyordu, beyaz karın aksine siyah ve tehditkâr. Ve Koçbaşı Dağlart’nda kışın ateşin sönmesine izin vermemek bir gurur meselesiydi.

Esk, “Eve dönelim,” demek istedi ama söylerse oğlanların tabanları yağlayacağını biliyordu. Bu yüzden bunun yerine, “Annem heladaki çivide yedek anahtar olduğunu söyler,” dedi ve bu da aynı ölçüde kötüydü. Tanımadığınız, sıradan bir hela bile eşekarısı yuvaları, büyük örümcekler ve çatıda hışırdayan gizemli şeyler gibi küçük dehşetler barındırırdı. Çok zorlu bir kış, helada kış uykusuna yatmaya karar vermiş küçük bir ayı yüzünden tüm aile akut kabızlık çekmeye başlamıştı, ta ki ayı uykusuna samanlıkta devam etmeye ikna edilene kadar. Bir cadının helasında her şey olabilirdi.

“Ben gidip bakayım, olmaz mı?” diye ekledi.

“Nasıl istersen,” dedi Gulta havalı havalı, rahatladığını belli etmemeyi neredeyse başararak.

Aslında helanın önünde birikmiş kara rağmen kapıyı açmayı başardığında, içeriyi düzenli ve temiz buldu. Dikkatle bir çiviye asılmış eski bir almanaktan ya da daha doğrusu, yarım bir eski almanaktan daha kötücül hiçbir şey yoktu. Nine okumaya

prensip olarak karşıydı ama kitapların, özellikle de güzel, ince sayfaları olan kitapların faydalarını reddedecek son kişi de oydu.

Anahtar, kapının yanındaki çıkıntıyı bir koza ve kullanılmış bir mumla paylaşıyordu. Esk kozaya dokunmamaya dikkat ederek anahtarı aldı ve oğlanların yanma koştu. Ön kapıyı denemek faydasızdı. Haylaz Eşek'te ön kapılar yalnızca gelinler ve cesetler için kullanılırdı ve Nine bunların ikisi de olmamaya özen göstermişti. Arka tarafta, kar kapının önüne yığılmıştı ve kimse su fıçısının üzerindeki buz tabakasını kırmamıştı. Karları kazarak ön kapıya ulaşıp anahtarı dönmeye ikna edebildiklerinde, gök- yüzündeki ışık solmaya başlamıştı.

İçerideki büyük mutfak soğuk ve karanlıktı, yalnızca kar kokuyordu. Burası her zaman karanlık olurdu ama geniş şöminede büyük bir ateş görmeye ve bu sefer her ne kaynıyorsa (bazen başınızı ağrıtan ve hayal görmenize sebep olan şeyler) onun kokusunu almaya alışıktılar.

Nine'ye seslenerek kararsızca odalarda dolaştılar; sonunda Esk, üst kata çıkmayı daha fazla erteleyemeyeceklerine karar verdi. Dar merdivene açılan kapıdaki çengelin tınlaması gereğinden daha yüksek geldi.

Nine yatakta yatıyordu ve kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuştu. Minik pencere rüzgârdan açılmıştı. Yer ve yatak ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Esk yaşlı kadının altındaki yama yorgana baktı, çünkü küçük bir ayrıntının büyüyüp büyüyüp bütün dünyayı doldurduğu zamanlar olurdu. Cern'in ağlamaya başladığının belli belirsiz farkındaydı. Yorganı, iki sene önce, karın bu kadar kötü olduğu ve demirhanede yapacak bir iş bulamadığı bir zamanda babasının yaptığını hatırlıyordu. Dünyanın dört bir köşesinden Haylaz Eşek'e gelmiş her tür bezi kullanmıştı; ipek, dilemma derisi, su pamuğu, *tharga* yününden kumaşlar... Elbette, babası dikiş konusunda çok iyi olmadığından, sonuç yorgandan çok yassr bir kaplumbağaya benzeyen garip, yamrı yumru bir şey olmuştu ve annesi Domuznöbeti Gecesi'nde cömertlik edip onu Nine'ye armağan etmeye karar vermişti ve...

"Ölmüş mü?" diye sordu Gulta, Esk bu konularda uzmanmış gibi.

Esk Havamumu Nine'ye baktı. Yaşlı kadının yüzü süzülmüş ve gri görünüyordu. Ölü insanlar böyle mi görünürdü? Göğsünün kalkıp inmesi gerekmez miydi?

Gulta kendini toparladı.

"Gidip birini getirmeliyiz. Hemen gitmeliyiz, çünkü birazdan hava kararacak," dedi ifadesiz bir sesle. "Ama Cern burada kalabilir."

Kardeşi ona dehşetle baktı.

"Ne için?" dedi.

"Ölünün yanında birinin kalması lazım," dedi Gulta. "ihtiyar Derghart amcanın öldüğü zamanı hatırlıyor musun? Babam, mumlarla falan gidip bütün gece yanında oturmuştu. Yoksa kötü şeyler gelir ve ruhunu şeye... Bir yere götürür," diye bitirdi, inandırıcı olmayan bir biçimde. "Sonra da ölüler hayalet olup geri döner ve insanlara musallat olur."

Cern ağzını açtı ve tekrar ağlamaya hazırlandı. Esk, "Ben kalırım," dedi telaşla. "Önemli değil. O yalnızca Nine."

Gulta rahatlayarak ona baktı.

"Birkaç mum falan yak," dedi. "Sanırım öyle yapman gerekiyor. Sonra..."

Pencere pervazından bir tırmalama sesi geldi. Bir karga orada durmuş, gözlerini kırpıştırarak, kuşkuyla onlara bakıyordu.

Gulta bağırdı ve şapkasını kargaya fırlattı. Karga azarlarcasına gaklayarak uçup gitti ve Gulta pencereyi kapattı.

"Onu daha önce de buralarda gördüm," dedi. "Sanırım Nine besliyor. Besliyordu," diye düzeltti. "Her neyse, biz birilerini alıp döneriz, fazla gecikmeyiz. Gel Cern."

Paldır küldür merdivenlerden indiler. Esk onları evden uğurladı ve kapıyı arkalarından sürgüledi.

Güneş, dağların üzerinde kırmızı bir topa dönmüştü ve birkaç erkenci yıldız

belirmişti bile.

Karanlık mutfakta dolaşarak bir parça mum ve bir kibrit kutusu buldu. Epey çabadan sonra mumu yakmayı başardı ve masaya dikti ama mum odayı aydınlatmak yerine, karanlığı gölgelerle doldurdu. Sonra soğuk şöminenin yanında, Nine'nin sallanır sandalyesini buldu ve oturup beklemeye başladı.

Zaman geçti. Hiçbir şey olmadı.

Sonra pencere vuruldu. Esk mumu aldı ve kalın, yuvarlak camlardan dışarı baktı.

Sarı, boncuk gibi bir göz onu izliyordu.

Mum titreşti ve söndü.

Esk, nefes bile almadan, kıpırtısızca durdu. Tıkırtı yine başladı ve sonra durdu. Kısa bir sessizlik oldu ve sonra kapı sürgüsü sarsıldı.

Kötü bir şey gelir, demişti oğlanlar.

Esk el yordamıyla odada ilerledi ve sallanır sandalyeye takılınca durdu. Onu kapıya sürükledi ve kapıya dayayarak, elinden geldiğince sıkıştırdı. Sürgü son bir tangırtıdan sonra sustu.

Esk kulak kabartarak bekledi. Sessizlik kulaklarında kükrüyordu. Sonra bir şey, yumuşak ama ısrarlı bir biçimde bulaşıkhanenin minik penceresine çarpmaya başladı. Bir süre sonra durdu. Bir an sonra ise üst kattaki yatak odasında yeniden başladı: hafif bir tırmalama sesi, bir pençenin çıkaracağı türden bir ses.

Esk cesaret gerektiğini hissediyordu ama böyle bir gecede cesaret ancak mum sönene kadar sürerdi. Gözlerini sıkıca kapatarak karanlık mutfakta el yordamıyla ilerledi ve kapıyı buldu.

Şömineden bir gümleme geldi ve büyük bir is yığını düştü. Esk bacadan gelen tırmalama seslerini duyunca sürgüleri çekti, kapıyı açtı ve geceye fırladı.

Soğuk, bıçak gibi kesiyordu. Karın üzeri kırağıdan donmuştu. Nereye gittiği Esk'in umurunda değildi ama sessiz dehşetin verdiği yakıcı kararlılıkla, oraya olabildiğince hızlı gidecekti.

Kulübenin içinde, karga tüm ağırlığıyla şömineye, kurum parçalarının ortasına düştü. Kendi kendine sinirle söylenerek gölgelerin içine hopladı. Bir an sonra merdiven kapısının sürgüsü gümledi ve merdivenden kanat sesleri geldi.

Esk becerebildiğince yukarı uzandı ve ağaçta işaret aradı. Bu sefer şanslıydı ama nokta ve çizgi deseni ona, köyden bir buçuk kilometre uzakta olduğunu ve yanlış yöne koştuğunu söylüyordu.

Gökyüzünde hilal asılıydı; bir avuç küçük, parlak yıldız acımasızca ışıldıyordu. Çevresindeki orman siyah gölgeler ve beyaz karla benek benekti ve Esk bazı gölgelerin hareket ettiğinin farkındaydı.

Dağlarda kurt olduğunu herkes bilirdi, çünkü bazı gecelerde yüksek tepelerde ulumalar yankılanırdı ama kurtlar nadiren köye inerdi - zamane kurtları, insan etinin keskin kenarları olduğunu öğrendiği için hayatta kalmayı başarmış ataların soyundan geliyordu.

Ama hava sertti ve bu sürü, doğal seleksiyonu unutacak kadar açtı.

Esk bütün çocuklara söylenen şeyi hatırladı. Ağaca tırman. Ateş yak. Hiçbiri işe yaramazsa bir sopa bul ve en azından canlarını acıt. Asla onlardan kaçmaya çalışma.

Arkasındaki ağaç bir kayındı; pürüzsüz ve tırmanılması imkânsız.

Esk, önündeki karanlıktan uzun bir gölgenin koptuğunu ve biraz yaklaştığını gördü. Yorgun, korkmuş ve düşünemez durumda, çömeldi; karın kavurucu soğuğunda bir sopa aradı.

Havamumu Nine gözlerini açtı ve çatlamış, çadır gibi kabarmış tavana baktı.

Kanatları değil kolları olduğunu, hoplaya hoplaya yürümesi gerekmediğini hatırlamaya odaklandı. Bir zihne Bindikten sonra bir süre uzanmak, zihnin bedene alışmasına izin vermek her zaman iyi bir fikirdi ama zamanı olmadığını biliyordu.

"Kahrolmayası çocuk," diye mırıldandı ve yatağının ayak ucuna uçmaya çalıştı. Daha önce avnısını defalarca vasamıs olan kus onu merakla izlivordu. Pastırma

kabuğu ve güzel mutfak artıklarından oluşan düzenli öğünlerin ve geceyi geçirecek sıcak bir yuvanın, zaman zaman kafasını Nine'yle paylaşma zahmetine değdiği fikrindeydi.

Nine botlarını buldu ve süzülme dürtüsüne kararlılıkla direnerek, ayaklarını yere vura vura merdiveni indi. Kapı ardına dek açıktı ve yerde kar birikmeye başlamıştı bile. "Hay lanet," dedi. Esk'in zihnini bulmayı denemeye değip değmeyeceğini merak etti ama insan zihinleri hayvan zihinleri kadar keskin ve berrak olmazdı ve zaten ormanın genel zihni, doğaçlama bir aramayı gök gürültülü fırtınanın içinde bir çağlayanın sesini duymaya çalışmak kadar güç kılıyordu. Ama aramasına gerek kalmadan kurt sürüsünü hissetti; ağzını kan tadıyla dolduran keskin, kokuşmuş bir his.

Kar kabuğunun üzerinde, taze karla yarı dolmuş küçük ayak izleri seçebiliyordu. Havamumu Nine mırıldanarak, küfürler sallayarak şalına sarındı ve yola koyuldu.

Demirhanedeki özel çıkıntısında uyumakta olan beyaz kedi, en karanlık köşeden gelen sesleri duyunca uyandı. Demirci çılgına dönmüş oğlanlarla birlikte gitmeden önce büyük kapıları arkasından kapatmıştı. Kedi, ince gölgenin kilidi dürtüklemesini ve menteşeleri sınamasını izledi.

Kapı kanatları, zaman ve sıcaklıkla sertleşmiş meşedendi ama bu onların sokağın karşısına uçmasını engellemedi.

Demirci patikada seğirtirken gökyüzünde bir ses duydu. Nine de öyle. Kazların uçuşu gibi kararlı bir uğultu ve o geçerken kar bulutları kaynıyor, çalkalanıyordu.

Ağaç tepelerinin üzerinden geçen ve açıklığa yaklaşan sesi kurtlar da duydu. Ama duyduklarında çok geç olmuştu.

Havamumu Nine'nin artık ayak izlerini takip etmesi gerekmiyordu. Uzaktaki tuhaf ışık çakmalarına, garip uğultu ve gümle- melere, acı ve dehşet ulumalarına yöneldi. Kulaklarını yatırmış iki kurt, yollarına ne çıkarsa çıksın uzaklaşma kararlılığıyla koşarak yanından geçip gitti.

Kırılan dalların çatırtısı duyuldu. Büyük ve ağır bir şey Nine'nin yanındaki köknar ağacına çarptı ve inleyerek karın içine düştü. Bir başka kurt başının hizasından dümdüz uçarak geçti ve bir ağaç gövdesinden sekti.

Sessizlik oldu.

Nine karla kaplı dalları iterek geçti.

Kar tabakasının beyaz bir halka halinde düzleşmiş olduğunu görebiliyordu. Kenarlarında birkaç kurt yatıyordu; ya ölmüşlerdi ya da kıpırdamayacak kadar akıllıydılar.

Asa karın içinde dimdik duruyordu; Nine, dikkatle yanından geçerken, asanın dönerek onu izlediğini hissetti.

Halkanın ortasında, tortop olmuş, küçük bir bohça vardı. Nine zahmetle çömeldi ve yavaşça uzandı.

Asa kıpırdadı. Bir titreşimden biraz daha fazlasıydı ama Nine, Esk'in omzuna dokunmak üzereyken durdu. Dik dik tahtadaki oymalara baktı ve yeniden kıpırdaması için meydan okudu.

Hava yoğunlaştı. Sonra asa, hiç kıpırdamadığı halde gerilemiş göründü ama aynı zamanda, kesinlikle tarif edilemez bir şekilde, yaşlı cadıya bunun bir yenilgi değil yalnızca taktik bir mesele olduğunu ve kazandığını düşünmese iyi olacağını, çünkü kazanmadığını açıkça ifade etti.

Esk ürperdi. Nine onun sırtını okşadı.

"Benim, kızım. Yalnızca ihtiyar Nine."

Bohça açılmadı.

Nine dudağını ısırdı. Çocuklar hakkında ne düşüneceğinden asla emin olamamıştı; onları hayvanlarla insanlar arasında bir yerde düşünüyordu - tabii çocuklar hakkında düşünürse. Bebekleri anlıyordu. Bir ucundan süt veriyordunuz ve diğer ucunu olabildiğince temiz tutuyordunuz. Yetişkinler daha kolaydı, çünkü beslenme ve temizlenme işlerini kendileri hallediyordu. Ama bu ikisinin arasında,

hiç merak etmediği bir deneyim dünyası vardı. Anladığı kadarıyla, ölümcül bir şeye yakalanmasını engellemeye çalışıyordunuz ve her şeyin yolunda gideceğini umuyordunuz.

Aslında Nine ne yapacağını bilemiyordu ama bir şeyler yapması gerektiği açıktı.

"Aman da pis kurt korkutmuş mu bebeciği?" diye tahmin yürüttü.

Tamamen yanlış sebeplerden dolayı, bu işe yaradı. Bohçanın derinliklerinden bir yerden, boğuk bir ses, "Ben sekiz yaşındayım," dedi.

"Sekiz yaşındaki insanlar karın ortasında tortop olup yatmaz," dedi Nine, yetişkin - çocuk diyalogunun karmaşık yollarında el yordamıyla ilerleyerek.

Bohça yanıt vermedi.

"Muhtemelen evde süt ve bisküvi vardır," diye denedi Nine.

Bunun da gözle görülür bir etkisi olmadı.

"Eskarina Demirci, hemen laf dinle, yoksa şaplağı yiyeceksin!"

Esk ihtiyatla başını çıkardı.

"Bağırmana hiç gerek yok," dedi.

Demirci kulübeye vardığında Nine de Esk'in elinden tutarak yeni gelmişti.

Oğlanlar babalarının arkasından uzanarak baktılar.

"Ⅰı," dedi Demirci, ölü olması gereken biriyle nasıl konuşacağını bilemeyerek. "Oğlanlar, ıı, bana senin... hasta olduğunu söylediler." Döndü ve dik dik oğullarına baktı.

"Biraz dinleniyordum. Dalmış olmalıyım. Çok derin uyurum."

"Evet," dedi Demirci kararsızca. "Şey... o zaman her şey yolunda. Esk'in nesi var?"

"Biraz korktu," dedi Nine, kızın elini sıkarak. "Gölgeler falan. Güzelce ısınması lazım. Senin için sorun olmazsa onu yatağıma yatıracaktım, biraz şaşalamış durumda da."

Demirci bunun onun için sorun olmayacağından çok da emin değildi. Ama köydeki diğer bütün kadınlar gibi karısının da Hava- mumu Nine'ye ciddi bir saygı, hatta hayranlık beslediğini ve karşı çıkacak olursa kısa sürede haddinin bildirileceğini biliyordu.

"İyi, iyi," dedi, "eğer senin için uygunsa. Sabah onu aldırırım, olmaz mı?"

"Olur," dedi Nine. "Seni içeri davet ederdim ama ateşim yok..."

"Yo, yo, dert değil," dedi Demirci telaşla. "Akşam yemeğim beni bekliyor zaten. Soğumaya başlamıştır," diye ekledi, Gulta'ya bakarak. Çocuk bir şey söylemek için ağzını açmıştı ama akıllılık edip kapattı.

İki oğlanın itirazları ağaçların arasında çınlayarak solduğu zaman Nine kapıyı açtı, Esk'i içeri itti ve kapıyı arkalarından sürgüledi. Çekmece dolabının üzerinden iki mum aldı ve yaktı. Sonra eski bir sandıktan, güve kaçıran otlar gibi kokan birkaç eski ama iş görür yünlü battaniye çıkardı, Esk'i sarmaladı ve sallanan sandalyeye oturttu.

Çıtırtılar ve homurtular eşliğinde dizlerinin üzerine çöktü ve odunları dizmeye başladı. Kurutulmuş mantar kavı, talaş, yarılmış dal parçaları ve bol bol üfleme ve küfretme içeren, karmaşık bir süreçti.

"O şekilde yapman gerekmiyor Nine," dedi Esk.

Nine gerildi ve ocağın arka demirine baktı. Demirci'nin seneler önce onun için döktüğü, baykuş ve yarasa desenli, güzel bir demir perdeydi. Ama şu anda desenlerle ilgilenmiyordu.

"Ah, öyle mi?" dedi, dümdüz bir sesle. "Sen daha iyi bir yol biliyorsun, öyle mi?"

"Büyüyle yakabilirsin."

Nine dal parçalarını özenle gönülsüz alevlerin üzerine dizmeye yoğunlaştı.

"Onu nasıl yapacakmışım peki?" dedi, demir perdeye hitap ederek.

"Şey," dedi Esk, "ben... hatırlayamıyorum. Ama sen biliyor olmalısın, değil mi? Büyü yapabildiğini herkes biliyor."

"Büyü var," dedi Nine, "ama bir de büyü var. Önemli olan, kızım, büyünün ne için olduğunu, ne için olmadığını bilmek. Kulağını aç da dinle. Büyü asla ateş yakmak için değildir, bundan kesinlikle emin olabilirsin. Yaratıcı bizim ateşi büyüyle yakmamızı isteseydi, o zaman bize... u, kibrit vermezdi."

“Ama büyüyle ateş yakabilir misin?” dedi Esk, Nine çok eski bir çaydanlığı çengeline asarken. “Demek istediğim, istesen... izin verilse.”

“Belki,” dedi, büyüyle ateş yakmayı bilmeyen Nine: Ateşin zihni yoktu, canlı değildi ve üç sebepten ikisi bunlardı.

“Çok daha iyi yakabilirdin.”

“Bir şey, yapmaya değerse, kötü yapmaya da değer,” dedi Nine, kuşatma altındaki bir yetişkinin son çaresi olan atasözlerine sığınarak.

“Evet ama...”

“Ama mama yok.”

Nine çekmece dolabın üzerinde duran koyu renk, ahşap bir kutuyu karıştırdı. Koçbaşı bitkilerini kimsenin bilmediği kadar iyi bilmekle övünürdü. Kulakotunun, Genç Kız Dileğinin, Aşk Elzanmış Akıyor otunun muhtelif kullanımlarını kimse ondan iyi bilemezdi. Ama arzulanan etkiyi elde etmek için Yaban ellerden (onu ilgilendirdiği kadarıyla, bir günlük yoldan daha uzak her yer demekti) getirttiği, kıskançlıkla değiş tokuş edilen ve dikkatle biriktirilen küçük ilaç stokuna başvurmak zorunda kaldığı zamanlar da oluyordu.

Biraz kuru yaprağı bir kupaya ufaladı, üzerine bal ve çaydanlıktan sıcak su ekledi, Esk’in eline tutuşturdu. İzgaranın altına büyük, yuvarlak bir taş yerleştirdi. Daha sonra, battaniyeye sarılınca, yatak ısıtıcı olacaktı. Ardından, kıza sert bir sesle sandalyeden kıpırdamamasını emrederek bulaşıkhaneye gitti. Esk topuklarıyla sandalyenin bacaklarını döverek oturdu ve içeceğini yudumladı. Tuhaf, biberli bir tadı vardı. Ne olduğunu merak etti. Nine’nin, ne kadar sızlandığınızı düşündüğüne göre değişen miktarlarda balla tatlandırılmış ilaçlarından daha önce de içmişti elbette; dağlarda annesinin -ve arada bir bazı genç kadınların- kaşlarını hafifçe kaldırarak ve seslerini alçaltarak ima ettikleri hastalıklar için hazırladığı özel iksirlerle ünlü olduğunu da biliyordu.

Nine geri döndüğünde uykuya dalmıştı. Yatırıldığım ya da Nine’nin pencereleri sürgülediğini fark etmedi.

Havamumu Nine alt kata indi ve sallanan sandalyesini ateşe yaklaştırdı.

Orada bir şey vardı, dedi kendi kendine, çocuğun zihninde saklanan bir şey. Onun ne olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu ama kurtlara olanları hatırlıyordu. Ve büyüyle ateş yakmak hakkında söylediklerini... Bunu sihirbazlar yapardı, öğrendikleri ilk birkaç şeyden biriydi.

Nine içini çekti. Emin olmanın tek bir yolu vardı ve bu tür şeyler için yaşlanmaya başlamıştı.

Mumu aldı ve bulaşıkhaneden geçerek keçilerini barındıran barakaya geçti. Kendi bölmelerinde tüylü yumrular gibi oturan üç keçi, o günkü samanı ritmik bir biçimde çiğneyerek korkusuzca onu izledi. Ağıl sıcaktı ve hafifçe gazlı kokuyordu.

Çatı kirişlerinde küçük bir baykuş vardı; Nine’yle yaşamanın arada bir zahmete katlanmaya değdiğine karar veren yaratıklardan biri. Bir sözcükle baykuş Nine’nin eline geldi ve Nine uzanacak rahat bir yer arayarak, düşünceli düşünceli kuşun kafasını okşadı. Bir saman yığınıyla idare etmek zorunda kalacaktı.

Mumu söndürdü ve parmağına tünemiş baykuşla birlikte uzandı.

Keçiler sıcacık ağıllarında gece boyunca geviş getirdiler, geğirdiler ve yutkundular. Barakada onlardan başka ses yoktu.

Nine’nin vücudu kıpırtısızlaştı. Baykuş onun zihnine girdiğini hissetti ve nezaketle yana çekildi.

Nine bundan pişman olacağını biliyordu. Bir günde iki kez Bindikten sonra sabaha tamamen bitkin ve büyük bir fare açlığıyla uyanacaktı. Elbette gençken hiç umurunda değildi; geyiklerle koşuyor, tilkilerle avlanıyor, köstebeklerin tuhaf karanlık âdetlerini öğreniyor, nadiren geceyi kendi bedeninde geçiriyordu. Ama artık zorlanıyordu, özellikle de geri dönerken. Belki bir gün geri dönemeyecekti, belki evde onu bekleyen bedeni ölü ete dönüşecekti ve belki bu, gitmenin o kadar da kötü bir yolu değildi.

Bu, sihirbazların asla bilemeyeceği türden bir şeydi. Bir yaratığın zihnine girmeyi akıl ederlerse, bunu bir hırsız gibi yaparlardı; kötü kalpli olduklarından değil, sırf

başka şekilde yapmak akıllarına gelmediğinden, kaçık budalalar. O zaman bir baykuşun bedenini ele geçirmenin ne faydası olurdu? Uçamazdınız, öğrenmeniz bir ömür sürerdi. Bu işi yapmanın nazik yolu, baykuşun zihnine girmek ve bir yelin yaprağı kıpırdattığı gibi nazikçe yönlendirmekti.

Baykuş kıpırdandı, kanat çırparak küçük pencerenin pervazına çıktı ve sessizce geceye uçtu.

Bulutlar açılmıştı, ince ayın ışığında dağlar parlıyordu. Nine ağaçların arasında süzülürken baykuşun gözlerinden dışarıyı izliyordu. Beden alıştıktan sonra, yolculuk böyle edilirdi işte! En çok kuşlara Binmeyi seviyordu; onları kullanarak kimsenin gitmediği yüksek, saklı vadileri, karanlık yamaçların arasındaki

gizli gölleri, dik kayalıkların arasına sıkışmış dar düzlüklerdeki, gizli ve sır dolu varlıklara ait, duvarlarla çevrili minik tarlaları keşfediyordu. Bir seferinde, her bahar ve güzün dağların üzerinden geçen kazlardan birine Binmişti ve az daha geri dönülemeyecek kadar uzağa gidiyordu. Hayatının şokunu yaşamıştı.

Baykuş ormandan çıktı ve köydeki çatıların üzerinde süzüldü, karlar saçarak Demirci'nin bahçesindeki en büyük elma ağacına kondu. Ağaç ökseotlarıyla kaplıydı.

Pençeleri ağaç kabuğuna değer değmez haklı olduğunu anladı. Ağaç ona sinirleniyordu, onun kendisini itmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

Gitmiyorum, diye düşündü.

Gecenin sessizliği içinde ağaç ona, Sırf ağacım diye eziyet et bakalım, dedi. Kadın işte. Ne beklersin?

En azından şimdi bir işe yarıyorsun, diye düşündü Nine. Sihirbaz olmaktansa ağaç olmak yeğdir, hı?

O kadar da kötü bir hayat değil, diye düşündü ağaç. Güneş. Temiz hava. Düşünmek için bol bol zaman. Baharda arılar da geliyor.

Ağacın "arılar" demesinde, pek çok kovanı olan Nine'yi baldan tiksindiren, şehvetli bir tını vardı. Yumurtanın doğmamış civciv olduğunun hatırlatılması gibi bir şeydi bu.

Kız için geldim, diye tısladı Nine, Esk.

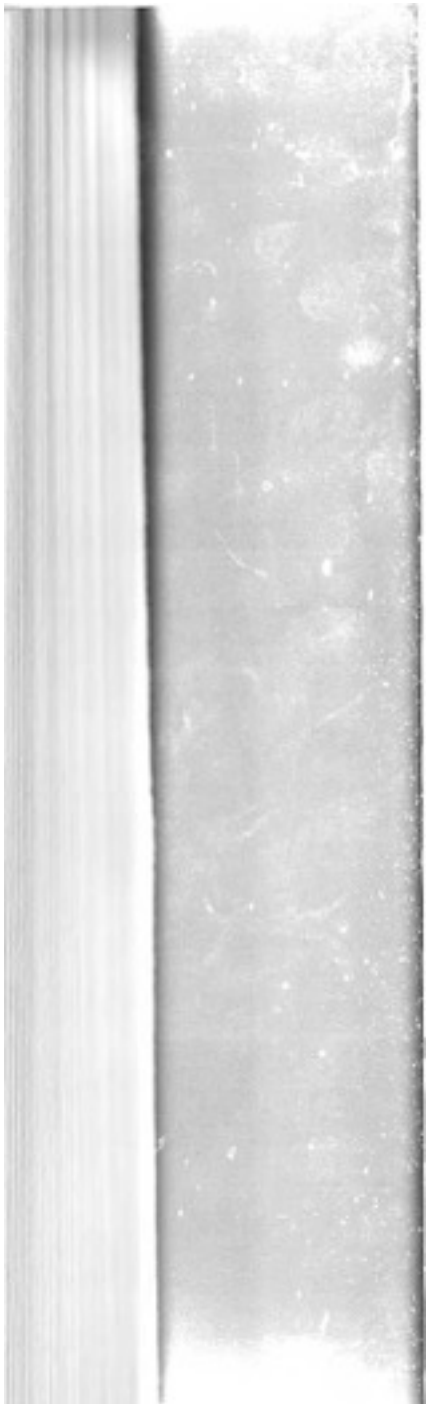
Umut vaat eden bir çocuk, diye düşündü ağaç, onu ilgiyle izliyorum. Elma da seviyor.

Seni hayvan, dedi Nine, şok içinde.

Ben ne dedim ki? Nefes almadığım için özür dilemem lazım herhalde.

Nine ağaç gövdesine yaklaştı.

Onu bırakmak zorundasın, diye düşündü. Büyü kendini belli etmeye başladı.

Şimdiden mi? Etkilendim, dedi ağaç.

Bu yanlış türden büyü! diye ciyakladı Nine. Sihirbaz büyüsü bu, kadınların büyüsü değil! Kendisi henüz ne olduğunu bilmiyor ama bu gece bir düzine kurt öldürdü!

Harika! dedi ağaç.

Nine kızgınlıkla öttü. Harika mı? Ya ağabeyleriyle kavga etseydi ve öfkesine hakim olamasaydı?

Ağaç omuzlarını silkti. Dallarından kar taneleri yağdı.

O zaman onu eğitmen lazım, dedi.

Eğitmek mi? Ben sihirbaz eğitmekten ne anlarım?

O zaman üniversiteye gönder.

O bir kız! diye öttü Nine, daim üzerinde hoplayıp zıplayarak.

Ee? Kadınların sihirbaz olamayacağını kim söylemiş?

Nine duraksadı. Ağaç, balıkların neden kuş olamayacağını sorsa da olurdu. Derin bir nefes aldı ve konuşacak oldu. Durdu. Bu soruya verecek kesici, delici, kavurucu ve her şeyden önce, *aşikâr* bir yanıtın var olduğunu biliyordu. Yalnız, büyük sinirle, bir türlü aklına gelmediğini fark etmişti.

Kadınlar hiç sihirbaz olmamıştı. Doğaya aykırıydı. Erkeklerin cadı olabileceğini söylemekten bir farkı yoktu.

Cadıyı, yaratım dürtüsüne, yani temel olana tapınan biri olarak tanımlarsan, diye başladı ağaç ve dakikalarca konuşmaya devam etti. Havamumu Nine sabırsız bir can sıkıntısı içinde *Ana Tanrıça, ilkel ay tapınımı* gibi tabirleri dinledi ve kendi kendine, cadı olmanın ne demek olduğunu pekâlâ bildiğini; bitkiler, lanetler, geceleri uçmak ve geleneklerin genellikle doğru tarafında olmak hakkında olduğunu ve kesinlikle, ana ya da değil, tanrıçalarla bir ilgisi olmadığını; çünkü onların bazı pek kuşkulu numaraları varmış gibi göründüğünü söyledi. Ve ağaç çıplak dans etmekten bahsettiğinde dinlememeye çalıştı, çünkü karmaşık içlik ve eteklik katmanlarının altında bir yerde bir teni olduğunu bilse de, bu onu onayladığı anlamına gelmiyordu.

Ağaç monologunu bitirdi.

Nine, onun başka bir şey eklemeyeceğinden emin olana kadar bekledi ve, *Cadılık bu, yani, öyle mi?* dedi.

Teorik temeli bu, evet.

Siz sihirbazlar kesinlikle tuhaf fikirlere sahipsiniz.

Artık sihirbaz değilim, dedi ağaç, yalnızca bir ağacım.

Nine tüylerini kabarttı.

Eh, şimdi beni dinle, Bay Sözde Teorik Temel Ağacı, kadınlar sihirbaz olacak olsa, uzun beyaz sakallar uzatırlardı ve bu kız sihirbaz olmayacak, orası çok açık; büyü kullanmanın doğru yolu sihirbazlık değil, duydun mu? Sihirbazlık dediğin yalnızca ışık, ateş, güçle uğraşmak ve kız bunlara bulaşmayacak, hadi sana iyi geceler.

Baykuş daldan atladı. Nine'nin öfkeden titrememesinin tek sebebi uçuşunu olumsuz etkileyecek olmasıydı. Sihirbazlar! Çok fazla konuşuyorlardı ve sihirlerini kelebek gibi kitaplara iğneliyorlardı ama en kötüsü, uygulamaya değer tek büyünün kendi büyüleri olduğunu düşünüyorlardı.

Nine bir şeyden kesinlikle emindi. Kadınlar hiç sihirbaz olmamıştı ve şimdiden sonra da olmaya başlamayacaklardı.

Kulübeye gece solarken döndü. En azından samanlıkta uyuyan bedeni dinlenmişti. Nine sallanır sandalyesinde birkaç saat oturmayı ve düşüncelerini bir düzene sokmayı ummuştu. Gecenin henüz bitmediği, günün de tam olarak başlamadığı bu saatlerde düşünceler açık ve berrak, çırılçıplak ortaya çıkardı. O...

Asa alçak dolabın yanında duvara dayanmıştı.

Nine kıpırdamadan durdu.

“Anlıyorum,” dedi sonunda. “Demek öyle. Hem de kendi evimde.”

Yavaşça hareket ederek gidip ocaktaki közlere birkaç odun attı ve alevler kükreyerek bacaya uzanana kadar körükle ateşi harladı.

Tatmin olduğunda döndü, önlem olarak kendi kendine birkaç koruyucu sihir mırıldandı ve asayı kavrayıp çekti. Asa direnmedi; Nine neredeyse düşüyordu. Ama onu ellerinde tutunca karıncalanmayı, içindeki büyüden gelen belirgin fırtına çıtırtısını hissetti ve kahkaha attı.

Demek bu kadar basitti. Asa artık savaşmıyordu.

Sihirbazlara ve tüm yaptıklarına lanet okuyarak asayı başının üzerine kaldırdı ve güm diye ocak ayaklığına, ateşin en sıcak kısmına indirdi.

Esk haykırdı. Ses yatak odası tahtalarından yankılanarak karanlık kulübeyi aştı.

Nine yaşlı ve yorgundu, uzun bir günün ardından hiçbir şeyden çok emin değildi ama bir cadının hayatta kalması, çok büyük sonuçlara varabilme yeteneğine bağlıdır ve Nine alevlerin içindeki asaya bakıp çığlığı dinlerken, elleri büyük siyah çaydanlığa uzanmıştı bile. Çaydanlığı ateşe boca etti, bir buhar bulutu içinde asayı ocaktan çekti ve neler göreceğinden korkarak üst kata koştu.

Esk dar yatakta doğrulup oturmuştu, yanmamıştı ama haykırıyordu. Nine çocuğu kollarına aldı ve yatıştırmaya çalıştı; nasıl yapacağından emin değildi ama dalgın dalgın sırtını okşaması ve güven verici muğlak sesler çıkarması işe yaradı. Feryatlar inlemelere ve sonra hıçkırıklara dönüştü. Nine arada bir “ateş” ve

“sıcak” gibi sözcükler yakalıyordu. Dudaklarını ince, acı bir çizgi halinde birbirine bastırdı.

Sonunda çocuğu sakinleştirdi, yatırdı ve sessizce alt kata indi.

Asa yine duvara yaslanmıştı. Ateşin asada hiç iz bırakmamış olduğunu görünce şaşırmadı.

Nine sallanır sandalyesini çevirip oturdu, çenesini eline aldı ve gözlerini, haşin bir kararlılıkla asaya dikti.

Bir süre sonra, sandalye kendiliğinden sallanmaya başladı. Gittikçe yoğunlaşan, yayılan, korkunç, karanlık bir sis gibi odayı dolduran sessizliğin içindeki tek ses oydu.

Ertesi sabah, Esk kalkmadan önce, Nine asayı saz dama, zarar göremeyeceği bir yere sakladı.

Esk son yirmi dört saat içinde yaşadığı olaylar hiç olmamış gibi kahvaltısını etti ve yarım litre keçi sütü içti. Nine’nin kulübesinde, kısa ziyaretler dışında, ilk defa bu kadar zaman geçiriyordu; yaşlı kadın bulaşıkları yıkarken ve keçileri sağarken evi ve çevresini keşfetme fırsatını sonuna dek kullandı.

Kulübedeki hayatın pek sanıldığı gibi olmadığını öğrendi. Keçilerin isimleri meselesi vardı örneğin.

“Ama isimleri olması lazım!” dedi Esk. “Her şeyin bir ismi vardır.”

Nine, alçak kovaya süt fışkırtarak, baş dişi keçinin armut biçimindeki gövdesinin ardından ona baktı.

“Keçice isimleri vardır eminim,” dedi inandırıcı olmayan bir şekilde. “Neden İnsanca isimleri olsun ki?”

“Şey,” dedi Esk ve durdu. Biraz düşündü. “İstediklerini nasıl yaptırıyorsun o zaman?”

“Öylesine yapıyorlar. Beni çağırmak istediklerinde de meliyorlar.”

Esk ciddi bir yüz ifadesiyle baş keçiye bir tutam saman verdi. Nine düşünceli düşünceli onu izledi. Keçilerin kendi kendilerine verdikleri isimler vardı, biliyordu: “Yavrum olan keçi” vardı mesela, “annem olan keçi”, “sürünün önderi olan keçi” ile daha yarım düzine başka isim ve içlerinden biri de “bu keçi olan keçi” idi. Karmaşık bir sürü düzenleri, dört mideleri, durgun gecelerde çok gürültü çıkaran bir sindirim sistemleri vardı ve Nine bütün bunlara Sarıkız gibi bir isim vermenin bu asil hayvanlara hakaret olacağını hissederdi.

“Esk?” dedi, kararını vererek.

“Efendim?”

“Büyüdüğünde ne olmak istiyorsun?”

Esk boş boş baktı. “Bilmem.”

“Eh,” dedi Nine, süt sağmaya devam ederek, “büyüdüğün zaman ne yapacağını düşünüyorsun?”

“Bilmem. Evlenirim herhalde.”

“Evlenmek istiyor musun?”

Esk’in dudakları B’yi şekillendirmeye başladı ama Nine'yle göz göze geldi, durdu ve düşündü.

“Tanıdığım bütün yetişkinler evli,” dedi sonunda ve biraz daha düşündü. “Senin dışında,” diye ekledi ihtiyatla.

“Bu doğru,” dedi Nine.

“Sen evlenmek istemedin mi?”

Düşünme sırası Nine’ye gelmişti.

“Hiç zamanım olmadı,” dedi sonunda. “Yapacak bir sürü başka işim vardı, anlarsın.”

“Babam senin cadı olduğunu söylüyor,” dedi Esk, şansını deneyerek.

“Öyleyim.”

Esk başını salladı. Koçbaşı Dağları’nda cadılar, başka kültürlerde rahibelerin, vergi tahsildarlarının ve lağım çukuru temizleyicilerinin sahip olduğu türden bir

statüye sahipti. Yani saygı görürlerdi, bazen hayranlık uyandırırlardı, mantıksal olarak yapılması gereken bir iş yaptıkları için takdir edilirlerdi ama insanlar onlarla aynı odada asla rahat hissetmezdi.

"Cadı olmayı öğrenmek ister misin?" dedi Nine.

"Büyü mü demek istiyorsun?" diye sordu Esk, gözleri aydınlanarak.

"Evet, büyü. Ama ateş büyüsü değil. Gerçek büyü." "Uçabiliyor musun?"

"Uçmaktan daha iyi şeyler var."

"Ben de öğrenebilir miyim?"

"Annenle baban kabul ederse."

Esk içini çekti. "Babam kabul etmez."

"O zaman onunla biraz konuşurum," dedi Nine.

"Şimdi kulağını aç da beni dinle Demirci Gordo! "

Demirci, yaşlı kadının gazabından kaçınmak için ellerini kaldırarak ta ocağa kadar geriledi. Nine, bir parmağıyla havayı erdemle delerek üzerine yürüdü.

"Seni dünyaya ben getirdim, seni aptal adam ve o zamandan beri hiç akıllanmamışsın..."

"Ama..." diye denedi Demirci, örsün etrafından dolanarak. "Büyü onu buldu! Sihirbaz büyüsü! Yanlış büyü, anladın mı? Onun sahip olmaması gereken bir büyü!"

"Evet ama..."

"O büyünün neler yapabileceğine dair en ufak fikrin var mı?" Demirci çöktü.

"Yok."

Nine duraksadı ve biraz söndü.

"Yok," diye tekrarladı, daha yumuşak bir sesle. "Hayır, olmaz tabii."

Örsün üzerine oturdu ve sakin sakin düşünmeye çalıştı.

"Bak. Büyünün bir... kendine has bir hayatı vardır. Fark etmez, çünkü... her neyse, bak, sihirbaz büyüsü..." Demirci'nin büyük, boş yüzüne baktı ve yeniden denedi. "Eh, elma şarabını bilirsin, değil mi?"

Demirci başını salladı. Elma şarabı bildiği bir konuydu ama konunun nereye gideceğinden emin değildi.

"Sonra bir de elma konyağı var," dedi cadı. Demirci başını salladı. Haylaz Eşek'teki herkes kışın elma konyağı yapardı. Elma şarabı fıçılarını gece dışarı bırakıp buzlarını alıyorlardı ve bunu birkaç kere yaptıktan sonra, sonunda geriye yalnızca alkolü yüksek az bir sıvı kalıyordu.

"Eh, bir sürü elma şarabı içsen, yalnızca kendini iyi hissedersin, değil mi?"

Demirci yine başını salladı.

"Ama elma konyağını küçük bardaklarda içersin, çok fazla ve çok sık içmemeye dikkat edersin, çünkü doğrudan kafana gider, değil mi?"

Demirci yine başını salladı ve sohbete katkıda bulunmadığı fark ederek ekledi, "Bu doğru."

"İşte, fark bu," dedi Nine.

"Neyin farkı?"

Nine içini çekti. "Cadı büyüsüyle sihirbaz büyüsü arasındaki fark," dedi. "Büyü kızı buldu ve eğer kız kontrol edemezse, başka şeyler kızı kontrol eder. Büyü bir tür kapı olabilir ve kapının arkasında tatsız şeyler var, anladın mı?"

Demirci başını salladı. Aslında anlamamıştı ama bu gerçeği açıklarsa Nine'nin dehşet verici ayrıntılara gireceğini tahmin ediyordu ve haklıydı da.

"Esk güçlü bir kız ve bu zaman alabilir," dedi Nine. "Ama eninde sonunda ona meydan okuyacaklardır."

Demirci tezgâhtan bir çekiç aldı, daha önce hiç görmemiş gibi baktı ve yine tezgâha bıraktı.

"Ama," dedi, "ondaki sihirbaz büyüsüyse, cadılık öğrenmenin bir faydası olmaz, değil mi? Farklı olduklarını söylemiştin."

"İkisi de büyü. File binmeyi öğrenemezsen, en azından ata binmeyi öğrenebilirsin."

"Fil ne ki?"

"Bir tür porsuk," dedi Nine. Ormandaki kırk yıllık saygınlığını cahilliğini itiraf ederek korumamıştı.

Demirci içini çekti. Yenildiğini biliyordu. Karısı, fikre taraftar olduğunu açık seçik ifade etmişti ve şimdi düşününce, aslında bazı avantajları da vardı. Ne de olsa, Nine sonsuza dek yaşamayacaktı ve bölgenin tek cadısının babası olmak pek de kötü olmayabilirdi.

"Tamam," dedi.

Böylece, kış döner ve bahara doğru uzun, gönülsüz tırmanışına başlarken, Esk günlerini Havamumu Nine'nin yanında geçirmeye, cadılık öğrenmeye başladı.

Cadılık daha çok, hatırlanması gereken şeylerden oluşuyormuş gibi görünüyordu.

Dersler oldukça pratikti. Mutfak masasının silinmesi ve Temel Bitki Bilimleri vardı. Keçi ağıllarının temizlenmesi ve Mantarın Kullanım Alanları vardı. Çamaşırların yıkanması ve Küçük Tanrıların Çağrılması vardı. Ve her zaman, bulaşıkhanedeki büyük bakır imbiğin bakımı ve Damıtım Teorisi ve Pratiği vardı. Sıcak

Kenar rüzgârları esmeye başladığında ve kar yalnızca ağaçların Merkeze bakan yanında, ince ıslak şeritler halinde kaldığında, Esk bir dizi merhemin, alkol içeren pek çok ilacın, bazı özel şifalı çayların ve Nine'nin ne işe yaradığını zamanla öğreneceğini söylediği bazı gizemli iksirlerin nasıl hazırlandığını öğrenmişti. Öğrenmediği bir şey, büyüydü.

"Her şeyin bir zamanı var," diye tekrarladı Nine ikna edici olmayan bir şekilde.

"Ama benim cadı olmam gerekiyor!"

"Daha cadı olmadın. Bana karın ağrısına iyi gelen üç bitki söyle."

Esk ellerini arkasında kavuşturdu, gözlerini yumdu ve saymaya başladı, "Büyük Tavus Otunun çiçekleri, Yaşlı Adam Pantolonunun kökü, Kanlısu Zambağının sapları..."

"Tamam. Su hıyarları nerede bulunur?"

"Turba bataklıkları, durgun göletler, aylardan..."

"Güzel. Öğreniyorsun."

"Ama bu büyü değil!"

Nine mutfak masasına oturdu.

"Çoğu büyü değildir zaten," dedi. "Yalnızca doğru bitkileri bilmekten, hava durumunu takip etmekten ve hayvanların âdetlerini öğrenmekten ibarettir. Ve insanların âdetlerini..." "Hepsi bu mu?" dedi Esk dehşet içinde.

"Hepsi mi? *Bu oldukça büyük bir hepsi,"* dedi Nine. "Ama hayır, hepsi bu değil. Başka şeyler de var."

"Bana öğretebilir misin?"

"Hepsi, zamanı gelince. Henüz kendini göstermene gerek yok." "Kendimi göstermek mi? Kime?"

Nine'nin gözleri, odanın köşelerindeki gölgelere gitti.

"Boş ver."

Sonra, son kar birikintileri de eridi ve bahar fırtınaları dağlarda kükremeye başladı. Orman havası çürümüş yaprak ve terebentin kokuyordu. Birkaç cesur çiçek gece kırağılarına meydan okudu ve arılar uçmaya başladı.

"Arılara gelince," dedi Havamumu Nine, "gerçek büyü budur."

Dikkatle ilk kovanın kapağım kaldırdı.

"Arıların," diye devam etti, "senin meyindir, balmumundur, an sakızındır, balındır. Arılar harika şeylerdir. Hem de bir kraliçe tarafından yönetilirler," diye ekledi takdirle.

"Seni sokmazlar mı?" dedi Esk, biraz geride durarak. Petekte arılar kaynıyor, kovanın kaba duvarlarından dışarı taşıyorlardı.

"Hemen hemen hiç," dedi Nine. "Büyü istemiştin. İzle."

Elini kıpırdayan böcek yığınına soktu ve gırtlağının arkasından hafif, tiz bir ses çıkardı. Kütlenin içinde bir hareketlilik oldu ve diğerlerinden daha uzun, daha şişman, daha büyük bir arı eline tırmandı. Birkaç işçi arı da onu okşayıp ilgilenerek peşinden geldi.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Esk.

"Ah," dedi Nine, "bilmek isterdin, değil mi?"

"Evet. Bilmek isterdim. Bu yüzden sordum Nine!" dedi Esk sertçe.

"Sence büyü kullandım mı?"

Esk, kraliçe arıya baktı. Sonra cadıya baktı.

"Hayır," dedi, "bence yalnızca arılar hakkında çok şey biliyorsun."

Nine sırıttı.

"Kesinlikle doğru. Bu da büyünün bir biçimidir elbette."

"Ne, yalnızca bir şeyler bilmek mi?"

"Başka insanların bilmediği şeyler bilmek," dedi Nine. Kraliçeyi dikkatle kullarının arasına bıraktı ve kovanın kapağını kapattı.

"Ve bence birkaç sır öğrenme zamanın geldi," diye ekledi.

Sonunda, diye düşündü Esk.

"Ama ilk önce, Kovan'a saygılarımızı sunmamız lazım," dedi Nine. Büyük K'yi ifade edebilmeyi başarmıştı.

Esk düşünmeden diz kırdı.

Nine kafasının arkasına bir şaplak attı.

“Eğil, dedim sana,” dedi kızmadan. “Cadılar eğilir.” Gösterdi.

“Ama *neden?”* diye yakındı Esk.

“Çünkü cadıların farklı olması gerekir, sırrın bir parçası da budur,” dedi Nine.

Kulübenin kenaryönündeki, güneşten beyazlamış banka oturdular. Önlerinde, otlar otuz santimi bulmuştu; açık yeşil yapraklardan kötücül bir koleksiyon.

“Tamam,” dedi Nine, banka yerleşerek. “Kapının yanındaki çengele asılı şapkayı biliyorsun ya? Git, onu getir.”

Esk uysal uysal içeri girdi ve Nine’nin şapkasını çengelden aldı. Yüksek, sivri ve elbette siyahtı.

Nine şapkayı ellerinde çevirerek dikkatle baktı.

“Bu şapkanın içinde,” dedi ciddiyetle, “cadılığın sırlarından biri var. Onun ne olduğunu söyleyemezsen sana artık ders vermesem de olur, çünkü şapkanın sırrını öğrendikten sonra bu işin geri dönüşü yoktur. Bana şapka hakkında bildiklerini anlat.”

“Elimde tutabilir miyim?”

“Elbette.”

Esk şapkanın içine baktı. İçinde, şapkaya şeklini veren teller ve iki şapka iğnesi vardı. O kadar.

Şapkada özellikle tuhaf bir taraf yoktu. Yalnız, köyde başka kimse bu tür bir şapka kullanmıyordu. Ama bu onu büyülü yapmıyordu. Esk dudağını ısırdı; kendini utanç içinde eve dönerken hayal etti.

Ellerinde tuttuğu şapka tuhaf bir his vermiyordu ve gizli cepleri yoktu. Yalnızca tipik bir cadı şapkasıydı. Nine köye inerken hep takardı onu ama ormanda yalnızca deri bir bone kullanırdı.

Nine’nin istemeye istemeye verdiği dersleri hatırlamaya çalıştı. Mesele ne bildiğin değildir, başkalarının ne bilmediğidir. Büyü yanlış yerdeki doğru şey ya da doğru yerdeki yanlış şey olabilir. o…

Nine köye inerken bu şapkayı *hep* takıyordu. Ve büyük siyah pelerinini. O kesinlikle büyülü değildi, çünkü kış boyunca keçi battaniyesi olarak kullanılmıştı ve baharda Nine onu yıkamıştı.

Esk yanıtın şeklini hissetmeye başladı ve bundan pek hoşlanmadı. Nine’nin yanıtlarına çok benziyordu. Yalnızca bir sözcük hilesiydi. Nine yalnızca sizin hep bildiğiniz şeyleri söylerdi ama farklı bir şekilde söylediğinden size önemli gelirdi.

“Sanırım biliyorum,” dedi sonunda.

“Söyle o zaman.”

“İki kısmı var.”

“Evet?”

“Bu, sen taktığın için bir cadı şapkası. Ama sen de, onu taktığın için cadısın. Iıı…”

“Yani…” diye teşvik etti Nine.

“Yani insanlar seni şapka ve pelerin içinde görüyorlar, cadı olduğunu anlıyorlar ve büyü de bu yüzden işe yarıyor, değil mi?” dedi Esk.

“Bu doğru,” dedi Nine. “Buna kafa bilimi denir: Kafoloji.” Kaya kırmakta kullanılabilecek kadar sıkı bir topuz halinde toplanmış olan kır saçlarına dokundu.

“Ama bu gerçek değil!” diye itiraz eıti Esk. “Bu büyü değil, bu yalnızca…”

“Dinle,” dedi Nine, “midesi gaz yapmış birine kırmızı şurup verirsen işe yarayabilir, tamam, ama kesinlikle işe yaraması için adamın kafasının da şurubun işe yaramasına izin vermesi gerekir. Onlara şurubun peri şarabıyla şişelenmiş ay ışığı falan olduğunu söyle. Biraz oku, üfle. Lanet okumakla aynı şey.”

“Lanet mi?” dedi Esk zayıfça.

“Evet, lanet, kızım ve o kadar şaşırmış görünmene gerek yok! Gerektiğinde sen de lanet okuyacaksın. Yalnızsan ve yardım edecek biri yoksa…”

Duraksadı ve Esk’in sorgulayan bakışları altında huzursuz hissederek, zayıfça bitirdi: “Ve insanlar sana saygı göstermiyorsa. Yüksek sesle oku, uzun ve karmaşık

olsun, gerekirse uydur. Kesin işe yarayacaktır. Ertesi gün, başparmaklarına çekiç indirdiklerinde ya da merdivenden düştüklerinde ya da köpekleri durup dururken öldüğünde seni hatırlarlar. Bir dahaki sefere daha terbiyeli olurlar."

"Ama yine de bu bana büyü gibi gelmiyor," dedi Esk, ayaklarını tozda sürterek.

"Bir seferinde bir adamın hayatını kurtardım," dedi Nine. "Özel ilaç, günde iki kere. İçine bir parça böğürtlen suyu katılmış kaynamış su. Ona, ilacı cücelerden satın aldığımı söyledim. Doktorluğun büyük kısmı budur aslında. Çoğu insan kafasına koyarsa çoğu hastalığı atlatır. Onlarla ilgilenmen ye terlidir."

Esk'in elini becerebildiğince nazikçe okşadı. "Bunun için biraz küçüksün," dedi, "ama büyüdüğünde çoğu insanın kendi kafalarından dışarı pek adım atmadığını göreceksin. Senin de..." diye ekledi gizemli bir biçimde.

"Anlamadım."

"Anlasan şaşardım," dedi Nine canlanarak, "ama bana kuru öksürüğe iyi gelen beş ot söyleyebilirsin."

Bahar ciddi ciddi gelmişti. Nine Esk'i bütün gün süren uzun yürüyüşlere çıkarmaya başladı. Birlikte gizli göletlere, dağ tepelerindeki kayşatlara gidip nadir bitkiler topladılar. Esk, güneşin parladığı ama yine de havanın buz gibi olduğu yüksek tepelere yaptıkları bu yürüyüşlerden keyif alıyordu. Buralarda bitkiler gürdü ve yere sıkıca yapışmışlardı. En yüksek zirvelerin bazılarından, dünyayı çepeçevre saran Kenar Okyanusu görülebiliyordu: Diğer yönde, ebedi kışa sarınmış Koçbaşı Dağları uzakta dizilmişti. Dünyanın merkezine kadar gittiler. Tanrıların burada, kaya ve buzdan oluşmuş on altı kilometre yüksekliğinde bir tepede yaşadığı, herkesin hemfikir olduğu bir gerçekti.

"Tanrılar iyidir," dedi Nine, manzarayı izleyerek öğle yemeklerini yerlerken. "Sen tanrılara bulaşmazsan, onlar da sana bulaşmaz."

"Çok tanrı tanıyor musun?"

"Birkaç kere gök gürültüsü tanrılarını gördüm," dedi Nine, "bir de Hoki'yi elbette."

"Hoki?"

Nine kabuğu kesilmiş sandviçini çiğnedi. "Ah, o bir doğa tanrısıdır," dedi. "Bazen bir meşe ağacı ya da yarı insan-yarı keçi bir varlık olarak maddeleşir ama ben onu daha çok kahrolası bir baş belası olarak görürüm. Onu yalnızca ormanın derinliklerinde bulabilirsin elbette. Flüt çalar. Ve illa ki bilmen gerekiyorsa, çok da kötü çalar."

Serbest çalışan birkaç zorlu yabanarısı kekik kümelerinin üzerinde gezinirken Esk karınüstü uzandı ve aşağıdaki manzaraya baktı. Güneş sırtını ısıtıyordu ama burada, yüksekte, kayaların Merkez'e bakan yanında hâlâ kar birikintileri vardı.

"Bana aşağıdaki diyarları anlat," dedi tembel tembel.

Nine kmarcasma on altı bin kilometrelik manzaraya baktı.

"Onlar yalnızca başka yerler," dedi. "Tıpkı burası gibi ama farklı."

"Şehirler falan var mı?"

"Herhalde."

"Hiç gidip bakmadın mı?"

Nine sırtını dikleştirdi, dikkatle eteklerini açarak birkaç santim saygın pazeni güneşe serdi ve sıcağın ihtiyar kemiklerini okşamasına izin verdi.

"Hayır," dedi. "Buralarda yeterince dert var. Gidip yaban ellerde aramama gerek yok."

"Bir seferinde rüyamda bir şehir görmüştüm," dedi Esk. "İçinde yüzlerce kişi yaşıyordu ve büyük kapıları olan bir bina vardı ve bu büyülü kapılar..."

Arkasından yırtılan bez gibi bir ses geldi. Nine uykuya dalmıştı.

"Nine!"

"Hmpf?"

Esk bir an düşündü. "Boş zamanın var mı?" dedi kurnazlıkla.

"Hmp."

"Bana boş zamanın olduğunda gerçek büyü göstereceğini söylemiştin," dedi Esk, "ve bu, boş bir zaman."

"Hmp."

Havamumu Nine gözlerini açtı ve doğrudan gökyüzüne baktı; gökyüzü burada daha koyu renkti, maviden çok mor. Düşündü:

Neden olmasın? Kız hızlı öğreniyor. Otbilimi konusunda benden daha çok bilgisi var. Ben onun yaşındayken İhtiyar Hayhuy beni günün her saati Biniş, Kayma ve Yollamaya gönderirdi. Belki de aşırı tedbirli davranıyorum.

"Birazcık?" diye yalvardı Esk.

Nine fikri kafasında evirip çevirdi. Başka bahane bulamıyordu. Kesin bundan pişman olacağım, dedi kendi kendine, büyük öngörüyle.

"Tamam," dedi sonra.

"Gerçek büyü, değil mi?" dedi Esk. "Otlar ve kafoloji değil?"

"Senin deyişinle gerçek büyü, evet."

"Bir sihir mi?"

"Hayır. Biniş."

Esk'in yüzü bir beklenti tablosuydu. Nine'ye, kızı hiç bu kadar canlı görmemiş gibi geldi.

Nine önlerinde uzanan vadilere baktı ve sonunda aradığı şeyi buldu. Boz bir kartal mavi puslara bürünmüş uzaktaki ormanın üzerinde tembel tembel dönüyordu. O anda zihni rahattı. İyi iş görürdü.

Nazikçe kartalı Çağırdı; kartal halkalar çizerek onlara yaklaşmaya başladı.

"Biniş hakkında hatırlaman gereken ilk şey, rahat ve güvenli bir yerde olman gerektiği," dedi, yanındaki çimenleri bastırarak. "En iyisi yataktır."

"Ama Biniş ne?"

"Uzan ve elimi tut. Şuradaki kartalı görüyor musun?"

Esk gözlerini kısarak sıcak, karanlık gökyüzüne baktı.

İşte orada... Kendisi rüzgâra binmiş dönerken, çimenlerde uzanmış iki oyuncak şekil...

Tüylerine çarpan havayı, akıntıları hissedebiliyordu. Çünkü kartal avlanmıyordu, yalnızca kanatlarına vuran güneşin tadını çıkarıyordu ve aşağıdaki manzara basit, önemsiz bir lekeydi. Ama hava... Hava karmaşık, her an değişen, üç boyutlu bir şeydi, uzaklara doğru uzanan, birbirine girmiş sarmallardan ve kıvrımlardan oluşan bir şekil, termal sütunların çevresinde oluşmuş çalkantılı akıntılar. O...

... Onu dizginleyen nazik bir basınç hissetti.

"Hatırlaman gereken ikinci şey," dedi Nine'nin sesi çok yakından, "sahibini

rahatsız etmemek. Orada olduğunu belli edersen ya seninle mücadele eder ya da paniğe kapılır ve her iki durumda da hiç şansın olmaz. O, hayatını bir kartal olarak geçirdi ama sen kartal olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun." Esk hiçbir şey söylemedi.

"Korkmuyorsun, değil mi?" dedi Nine, "tik seferinde korkabilirsin ve..."

"Korkmuyorum," dedi Esk, "Nasıl kontrol ediyorsun?"

"Etmiyorsun. Henüz değil. Hem, gerçekten vahşi bir yaratığı kontrol etmek kolay öğrenilen bir iş değildir. Yapmasını istediğin şeyleri yapma eğilimi hissetmesini sağlamalısın. Elbette, ehli bir hayvanda bu farklıdır. Ama bir yaratığa doğasına tamamen aykırı şeyler yaptıramazsın. Şimdi, kartalın zihnini bulmaya çalış."

Esk, Nine'yi zihninin arkasında dağınık, gümüş bir bulut olarak hissediyordu. Biraz aradıktan sonra kartalı buldu. Neredeyse ıskalıyordu. Kartalın zihni küçük, keskin ve mordu; tıpkı bir ok başı gibi. Tamamen uçmaya odaklanmıştı ve Esk'e dikkat etmiyordu.

"Güzel," dedi Nine onayla. "Çok uzağa gitmeyeceğiz. Dönmesini istiyorsan yalnızca..."

"Evet, evet," dedi Esk. Her neredeyseler, parmaklarım gerdi ve kuş havaya yaslanarak döndü.

"Çok güzel," dedi Nine, şaşkın şaşkın. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ben... bilmiyorum. Yalnızca, böyle yapılması gerekirmiş gibi geldi."

"Hmm." Nine, nazikçe minik kartalın zihnini kontrol etti. Hâlâ yolcularından habersizdi. Nine gerçekten etkilenmişti; çok nadir bir şey.

Dağın üstünde süzülürlerken Esk heyecanla kartalın duyularını keşfetti. Nine'nin sesi bilincinde söylenip duruyor, talimatlar veriyor, yol gösteriyor, uyarılarda bulunuyordu. Esk yarım kulakla dinliyordu. Nine'nin anlattıkları çok karmaşık geliyordu. Neden kartalın zihnini ele geçiremiyordu ki? Kartalı incitmezdi.

Nasıl yapılacağını görebiliyordu; bir yetiydi, parmaklarınızı şıklatmak gibi - aslında parmaklarını şıklatmayı hiç öğrenememişti- ondan sonra uçma deneyimini ikinci elden değil, gerçekten yaşayabilirdi.

O zaman...

"Yapma," dedi Nine sakin sakin. "Sonu iyi olmaz."

"Ne?"

"Bunu ilk düşünen sen misin? Bir başka bedeni ele geçirmenin, rüzgârda süzülmenin ve suda nefes almanın ne kadar güzel olacağını hepimiz düşünmedik mi, sence? Gerçekten o kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Esk dik dik ona baktı.

"Öyle bakmana gerek yok," dedi Nine. "Bir gün bana teşekkür edeceksin. Ne yaptığını bilmeden oyun oynamaya başlama, olmaz mı? Oyun oynamaya başlamadan önce, işler yolunda gitmezse ne yapacağını öğrenmen gerek. Yürümeden önce koşmayı öğrenmen gerek."

"Nasıl yapılacağım hissedebiliyorum Nine."

"Olabilir. Biniş göründüğünden daha zordur ama hakkını vermem lazım, yeteneğin var. Bugünlük bu kadar yeter, bizi kendimize geri getir de sana nasıl Döneceğini göstereyim."

Kartal çimenlerin üzerinde yatan iki şeklin üzerinde kanat çırptı ve Esk zihin gözüyle, onlar için açılan iki kanal gördü. Nine'nin zihni yok oldu.

Şimdi...

Nine yanılıyordu. Kartalın zihni hemen hiç mücadele etmedi ve paniğe kapılacak zaman bulamadı. Esk zihnini onunkine sardı. Kartalın zihni bir anlığına kıvrandı ve sonra onunkinde eridi.

Nine gözlerini açtığı zaman kuşun boğuk bir zafer çığlığı kopardığını duydu, alçalarak ot bitmiş taşların üzerinde süzüldü - günü ve dağdan aşağı uzaklaştığını gördü. Bir an sonra kartal gittikçe küçülen bir beneğe dönüşmüştü ve sonra gözden kayboldu, geriye yalnızca bir başka çığlığın yankısı kaldı.

Nine, Esk'in sessiz bedenine baktı. Kız yeterince hafifti ama eve çok yol vardı ve akşam çöküyordu. "Lanet olsun," dedi ifadesiz bir sesle. Ayağa kalktı, üstünü başını silkeledi ve bir homurtuyla Esk'in kıpırtısız bedenini omzuna attı.

Dağların üzerindeki kristal günbatımında, yüksekte, kartal Esk uçmanın verdiği canlılıkla sarhoş, daha da yükselmeye çalıştı.

Eve dönerken Nine'nin karşısına aç bir ayı çıktı. Beli ağrımaya başlamıştı ve hırlama dinleyecek durumda değildi. Alçak sesle birkaç kelime mırıldandı, ayı kısa bir şaşkınlık anı yaşayarak tüm hızıyla bir ağaca çarptı ve sonra saatler boyunca ayılamadı.

Nine kulübeye ulaştığında Esk'in bedenini yatağa yatırdı ve ateşi canlandırdı. Keçileri içeri aldı ve sağdı. O akşam yapması gereken işleri bitirdi.

Bütün pencereleri açık bıraktığından emin oldu ve hava kararmaya başlayınca bir fener yakıp pencere pervazına koydu.

Havamumu Nine ilkeleri gereği gecede birkaç saatten fazla uyumazdı; gece yarısı yine uyandı. Oda değişmemişti ama fener, çok aptal güveleriyle, kendi küçük güneş sistemini oluşturmuştu.

Şafakta yine uyandığında mum söneli uzun zaman olmuştu ve Esk hâlâ Binicinin sığ, uyandırılması imkânsız uykusunu uyuyordu.

Nine keçileri otlağa götürdüğünde dikkatle gökyüzüne baktı.

Öğle oldu ve bir günün daha ışığı yavaş yavaş tükendi. Havamumu Nine amaçsızca mutfağı adımladı. Zaman zaman kendini çılgınca ev işlerine adıyordu; parke taşlarının arasında birikmiş çok eski kir birikintileri sertçe kazındı, kış boyunca şöminenin arkasını kaplamış kurum tabakası temizlendi ve duvar grafitle canı çıkasıya cilalandı. Çekmece dolabının arkasındaki fare yuvası nazikçe ama kararlılıkla keçi ağılına sürüldü.

Günbatımı geldi.

Diskdünya'mn ışığı yaşlı, ağır ve yavaştı. Nine kulübe kapısından onun dağlardan sızıp gitmesini, altın ırmaklar halinde ormanda akmasını izledi. Işık orada burada, çukurlarda birikiyor, sonra solup gidiyordu.

Küçük, kızgın bir ezgi mırıldanarak parmaklarıyla kapı direğini sertçe tıkırdattı.

Şafak geldiğinde kulübe, Esk'in yataktaki sessiz, kıpırtısız bedeni dışında boştu.

Ama altın ışık Diskdünya'nm üzerinde, kıyıları kaplayan ilk taze gelgit dalgası gibi yayılırken, kartal güçlü, ağır kanat darbeleriyle havayı döverek gökkubbede yükseldi, yükseldi.

Tüm dünya Esk'in altına serilmişti: bütün kıtalar, adalar, ırmaklar ve özellikle de Kenar Okyanusu'nun engin halkası.

Burada başka hiçbir şey yoktu, ses bile.

Esk bu görkemli hissin tadını çıkararak yorgun kaslarını daha büyük çabayla çırptı. Ama yanlış bir şey vardı. Düşünceleri kontrolsüzce, fırıl fırıl dönüyor ve kayboluyor gibiydi. Zihnine acı, esriklik ve bitkinlik doldu ama sanki aynı zamanda, başka şeyler de zihninden boşalıyordu. Anılar rüzgâra kapılıp sürükleniyor, küçülüyordu. Bir düşünceye tutunur tutunmaz düşünce buharlaşıyor, geride hiçbir şey kalmıyordu.

Kendinden koca koca parçalar kaybediyordu ve kaybettiklerini hatırlayamıyordu.

Paniğe kapıldı ve emin olduğu şeylere sığındı...

Ben Esk'im, bir kartalın bedenini çaldım ve tüylerini savuran rüzgâr, aşağıdaki gökyüzü-olmayan-lekeyi taramak...

Yine denedi. Ben Esk'im ve rüzgâryolunu aramak, kas acısı, hava keskin, soğuk...

Ben Esk'im, yükseklerde hava-nemli-ıslak-beyaz, her şeyin üzerinde, gökyüzü seyrek...

Ben ben.

Nine bahçede, arı kovanlarının arasındaydı. Sabahın erken saatlerinde yükselen rüzgâr eteklerini savuruyordu. Kovan kovan dolaşıyor, çatılarını tıklıyordu. Sonra, çevrelerine ektiği hodanların ve oğul otlarının arasında, kollarını önüne uzatarak dikildi ve hiçbir normal insanın duyamayacağı kadar tiz bir sesle bir şarkı söyledi.

Kovanlardan bir kükreme yükseldi; hava aniden erkek arıların iri gözlü, gür sesli şekilleriyle doldu. Nine'nin başının üzerinde dönerek onun şarkısına kendi pes uğultularını eklediler.

Sonra gittiler, açıklığın üzerinde aydınlanan gökyüzüne yükseldiler ve ağaç tepelerinin arasında akarak uzaklaştılar.

Tıpkı arıların bir kovan-zihnini oluşturan hücreler olması gibi, tüm arı kolonilerinin Oğul denen tek bir yaratığın parçası olduğu iyi bilinen bir gerçektir - en azından cadılar tarafından iyi bilinen bir gerçek. Nine düşüncelerini arılarmkine pek sık karıştırmazdı; kısmen böcek zihinleri teneke kokan tuhaf, yabancı şeyler olduklarından, ama daha çok Oğul'un kendisinden çok daha zeki olduğunu tahmin ettiğinden.

Erkek arıların kısa süre sonra ormanın derinliklerindeki ya- banarısı kolonilerine ulaşacağını ve birkaç saat içinde dağ çimenliklerinin her köşesinin ince ince aranacağını biliyordu. Tek yapması gereken beklemekti.

Öğlen erkek arılar geri döndü; Nine, kovan-zihninin keskin ekşi düşüncelerinde, Esk'ten iz olmadığını okudu.

Kulübenin serinliğine geri döndü ve sallanır sandalyeye oturup bakışlarını kapıya dikti.

Bir sonraki adımı biliyordu. Bu fikirden nefret ediyordu. Ama kısa bir merdiven aldı, her yanı gıcırdarken çatıya tırmandı ve asayı sakladığı yerden, saz damın içinden çıkardı.

Asa buz gibi soğuktu. Buharlar saçıyordu.

"Kar çizgisinin üzerinde, demek ki," dedi Nine.

Çatıdan indi ve asayı bir çiçek tarhına sapladı. Ona dik dik baktı. Asanın da ona dik dik baktığı gibi pis bir duyguya kapıldı.

"Kazandığını sanma, çünkü kazanmadın," diye terslendi. "Yalnızca, oyalanacak zamanım yok. Onun nerede olduğunu biliyorsun. Sana, beni ona götürmeni emrediyorum!"

Asa odun gibi baktı ona.

"Taş ve..." Nine duraksadı, büyüleri biraz paslanmıştı, "taş ve tahta adına, emrediyorum!"

Eylem, hareket, canlılık - bütün bu sözcükler, asanın tepkisini tarif etmek için kesinlikle yanlış sözcükler olurdu.

Nine çenesini kaşıdı. Bütün çocuklara öğretilen küçük dersi hatırladı: Sihirli sözcük ne?

"Lütfen?" dedi.

Asa titredi, yerden biraz yükseldi, döndü ve havada, bel hizasında, davetkârca süzüldü.

Nine, genç cadılar arasında çalı süpürgelerinin yine çok moda olduğunu duymuştu ama kendisi çalı süpürgelerinden hoşlanmıyordu. İnsanın bir ev aletine binmiş, havada uçarken saygın görünmesi imkânsızdı. Dahası, kesinlikle cereyanlı bir etkinliğe benziyordu.

Ama saygınlık zamanı değildi. Şapkasını kapının arkasındaki kancasından kaptığı gibi asaya tırmandı ve üzerine becerebildi- ğince tünedi ama yan oturmuştu elbette ve eteklerini kararlılıkla dizlerinin arasına sıkıştırmıştı.

"Tamam," dedi. "Şimdi ne-aaaaay..."

Gölge, bağırarak ve küfürler yağdırarak üstlerinden geçerken orman hayvanları saklandıkları yerlerden fırlayıp kaçıştı. Nine bembeyaz kesilmiş yumruklarla asaya tutunmuştu. Ağaç tepelerinden çok daha yüksekte, bacaklarını çılgınca sallayarak ağırlık merkezleri ve hava türbülansları hakkında çok önemli dersler öğreniyordu. Asa, onun bağırış çığırışlarına aldırış etmeden, hızla uçmaya devam ediyordu.

Asa yaylalara çıktığında Nine onunla bir anlamda uzlaşmıştı, yani elleri ve dizleriyle asaya tutunmayı öğrenmişti. Baş aşağı uçmaya aldırış etmediği sürece... En azından, aerodinamik bir şekle sahip olan şapkası bir işe yarıyordu.

Asa kara yamaçların arasına daldı, Buz Devlerinin zamanında buzdan ırmakların aktığı söylenen yüksek, çıplak vadilerde seyretti. Hava seyreldi, boğazını yakmaya başladı.

Bir kar birikintisinin üzerinde aniden durdular. Nine düştü ve bütün bunları neden yaptığını hatırlamaya çalışarak nefes nefese yattı.

Bir iki metre ötede, bir kaya çıkıntısının üzerinde tüylü bir yığın vardı. Nine ona yaklaşırken yığının başı seğirerek kalktı ve kartal vahşi, korku dolu gözlerle dik dik ona baktı. Uçmaya çalıştı ama devrildi. Nine ona dokunmak için uzandığında elinden düzgün, üçgen şeklinde bir deri parçası kopardı.

"Anlıyorum," dedi Nine sessizce, kimseyi hedef almadan. Çevresine bakındı ve doğru büyüklükte görünen bir kaya buldu. Saygınlık adına, birkaç saniyeliğine kayanın arkasında kayboldu ve sonra elinde bir iç etekle yeniden ortaya çıktı. Kuş çırpınarak, tamamlanması haftalar alan özenli kanaviçe

işini mahvetti ama Nine yine de onu bohçalamayı başardı ve beklenmedik saldırılarından kaçınabileceği bir şekilde tuttu.

Nine, kar birikintisinde dik durmakta olan asaya döndü.

"Ben geri yürüyeceğim," dedi ona soğuk bir sesle.

Onlarca metre yüksekten aşağıdaki keskin siyah kayalara bakan bir vadi çıkıntısı üzerinde oldukları ortaya çıktı.

"Pekâlâ, o zaman," diye kabullendi Nine, "ama yavaş uçacaksın, anladın mı? Ve yükselmek yok."

Aslında şimdi daha deneyimli olduğundan ve muhtemelen asa daha dikkatli davrandığından, geri dönüş yolculuğu daha sakin geçti. Nine, yeterince zaman verilirse, uçmaktan nefret etmek yerine, yalnızca hoşlanmamayı öğrenebileceğinden hemen hemen emindi. Devamlı yere bakmayı bırakması yeterli olacaktı.

Kartalı boş şöminenin önündeki paçavra kilime serdi. Hayvan biraz su içmişti; Nine suya, normalde hastalarını etkilemek için söylediği büyülerden birini mırıldanmıştı, çünkü asla bilemezdiniz, sözcüklerde güç olabilirdi de. Kartal birkaç et parçası da yemişti.

Yapmadığı şey, ufak da olsa bir zekâ işareti göstermekti.

Nine doğru kuşu bulup bulmadığını merak ediyordu. Bir kez daha gagalanmayı göze aldı ve onun kötücül turuncu gözlerinin içine baktı; o gözlerin derinliklerinde, neredeyse görüş alanının hemen kıyısında, küçük tuhaf bir titreşim olduğuna dair kendi kendini ikna etmeye çalıştı.

Kartalın kafasının içini yokladı. Kartal zihni hâlâ oradaydı; canlı ve keskin. Ama orada bir şey daha vardı. Elbette zihnin rengi yoktur ancak yine de kartalın zihni mor iplikçikler gibiydi. Bunların çevresine soluk, gümüş iplikçikler dolanmıştı.

Esk, zihnin bedeni biçimlendirdiğini çok geç öğrenmişti. Binmek bir şeydi ama tamamen farklı bir biçim alma düşü, kendi cezasını yanında getiriyordu.

Nine sallanır sandalyesine oturdu ve sallandı. Ne yapacağını bilmiyordu, o kadarından emindi. Birbirine dolanmış zihinleri açmak onun gücünün ötesinde bir işti, Koçbaşı Dağlarındaki herkesin gücünün ötesinde, hatta...

Ses yoktu ama havanın dokusunda bir değişiklik olmuştu sanki. Kulübeye girmesine istemeye istemeye izin verdiği asaya baktı.

"Hayır," dedi kararlılıkla.

Sonra düşündü: Bunu kime söyledim? Kendime mi? Orada bir güç var ama benim türümden bir güç değil. Ama buralarda başka türden güç de yok. Ve belki artık çok geçtir.

Belki de hiçbir zaman yeterince erken olmayacaktı.

Kuşun korkularını yatıştırmak ve paniğini dağıtmak için tekrar kafasının içine uzandı. Kartal, Nine'nin onu eline almasına izin verdi ve pençeleriyle kolunu kan çıkarmacasına kavrayarak, rahatsızca bileğine oturdu.

Nine asayı aldı ve üst kata, eski alçak kontur tavanlı yatak odasındaki dar yatakta yatmakta olan Esk'in yanına çıktı.

Kuşun yatağın kenarına tünemesine izin verdi ve dikkatini asaya çevirdi. Asanın oymaları Nine'nin öfkeli bakışları altında, gerçek biçimlerini asla tam olarak ele vermeden, yine değiştiler.

Nine güç kullanımına yabancı değildi; belli etmeden, hafifçe baskı yaparak olayların akışını etkilemeyi tercih ediyordu. Kendisi bu şekilde ifade etmezdi elbette - o, nereye bakacağınızı bilirseniz herkesin bir bam teli olduğunu söylerdi. Asanın gücü ise haşin ve sertti; evrenin işlemesini sağlayan güçlerden damıtılmış ham büyü.

Bir bedel olacaktı. Ve Nine, hem de yüksek bir bedel olacağını bilecek kadar iyi tanıyordu sihirbaz büyüsünü. Ama bedelden korkuyorsanız dükkânda ne işiniz vardı?

Boğazını temizledi ve şimdi ne halt etmesi gerektiğini merak etti. Belki eğer...

Güç ona tuğla gibi çarptı. Nine gücün onu eline aldığını ve kaldırdığını hissedebiliyordu, bu yüzden başını eğip ayaklarının hâlâ sıkıca yer tahtalarına basmakta olduğunu görünce şaşırdı. Bir adım atmaya çalıştı, çevresindeki havada büyü kıvılcımları çaktı. Dengesini yitirmemek için elini duvara yasladı, elinin altındaki eski tahta direk kıpırdandı ve yaprak vermeye başladı. Odada bir büyü fırtınası dönüyor, tozları kaldırıp kısa bir süre için çok rahatsız edici şekiller veriyordu. Lavabo masasının üzerindeki pek sevimli, gül goncası desenli çanak ve sürahi paramparça oldu. Yatağın altında, geleneksel porselen üçlüsünün son üyesi korkunç bir şeye dönüştü ve sürünerek kaçtı.

Nine bir küfür sallamak için ağzını açtı ama sözcükleri gökkuşağı kenarlı bulutlara dönüşünce vazgeçti.

Esk'e ve bütün bunlardan habersiz görünen kartala baktı, odaklanmaya çalıştı. Kartalın kafasının içine süzüldü ve yine, zihin iplikçiklerini gördü, gümüş iplikler mor ipliklere o kadar sıkı dolanmıştı ki, aynı şekli almışlardı. Ama şimdi ipliklerin nerede bittiğini görüyordu ve tedbirli bir itiş ya da çekiş onların birbirinden ayrılmaya başlaması için yeterli olmalıydı. O kadar aşikâr bir çözümdü ki, kendi kahkahasını duydu ve ses turuncu ve kırmızı tonlarında kıvrılarak tavana yükselip kayboldu.

Zaman geçti. Kafasının içinde zonklayan güce rağmen acı verici bir işti, ay ışığında iğneye iplik geçirmek gibi, ama sonunda bir avuç gümüş iplik toplamayı başardı. Şimdi içinde olduğu ağır, yavaş dünyada tutamı aldı ve yavaşça Esk'e doğru fırlattı. İplikler bir bulut oldu, anafor gibi döndü ve yok oldu.

Görüş alanının kıyısında gölgeler ve tiz çıtırtılar olduğunun farkındaydı. Eh, eninde sonunda herkesin başına gelirdi. Her zamanki gibi, büyü akışlarının cazibesini hissedip gelmişlerdi. Onları görmezden gelmeyi öğrenmeniz gerekiyordu.

Nine, gözlerini hançerleyen parlak güneş ışığına uyandı. Kapının yanında yere yığılmıştı ve bütün vücudu diş ağrısı çekiyormuş gibi hissediyordu.

Bir elini körlemesine uzattı, lavabo masasını buldu ve kendini çekerek oturdu. Sürahiyle çanağın eskisi gibi göründüklerini fark edince şaşırmadı; aslında merakı ağrıları bastırdı ve yatağın altına bir bakış fırlatarak, evet, her şeyin normal olduğunu gördü.

Kartal hâlâ kamburunu çıkarmış bir halde, yatak direğinin üzerinde oturuyordu. Esk yatakta uyuyordu ve Nine bunun boş bir bedenin kıpırtısızlığı değil, gerçek uyku olduğunu gördü.

Artık tek yapması gereken, Esk'in tavşanların üzerine atlamak gibi dayanılmaz bir arzuyla uyanmayacağını ummaktı.

Kuş alt kata taşınmaya direnmedi. Nine onu arka kapıdan serbest bıraktı. Kartal zahmetle en yakındaki ağaca uçtu ve dinlenmek üzere kondu. Birine feci hınç beslemesi gerektiğini hissediyordu ama o kişinin kim olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Esk gözlerini açtı ve uzun süre tavana baktı. Aylar içinde, sıvadaki her yumruyu, her çatlağı ezberlemişti. Orada, ona özel, karmaşık bir uygarlıkla doldurduğu baş aşağı duran fantastik bir manzara vardı.

Zihninde düşler uçuşuyordu. Bir kolunu örtünün altından çıkardı ve neden tüylerle kaplı olmadığım merak ederek baktı. Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Örtüleri itti, bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı, kanatlarını rüzgârın akışına açtı ve dünyaya süzüldü…

Yatak odası zemininden gelen gümlemeyi duyan Nine merdiveni koşarak tırmandı, dehşete kapılmış olan Esk'i kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. Anlamsız, yatıştırıcı sesler çıkararak topukları üzerinde ileri geri sallandı.

Esk bir dehşet maskesiyle ona baktı.

"Yok olduğumu hissedebiliyordum!"

"Evet, evet. Şimdi daha iyisin," diye mırıldandı Nine.

"Anlamıyorsun! Adımı bile hatırlayamıyordum!" diye haykırdı Esk.

"Ama şimdi hatırlıyorsun."

Esk duraksadı ve kontrol etti. "Evet," dedi. "Evet, elbette. Şimdi."

"Demek ki bir zararı dokunmamış."

"Ama…"

Nine içini çekti. "Bir şey öğrendin," dedi ve sesine bir parça sertlik katmanın güvenli olacağına karar verdi. "Biraz bilginin tehlikeli olduğunu söylerler ama değildir. Bir sürü cehaletin yarısı kadar bile kötü değildir."

"Ama ne oldu?"

"Binmenin yeterli olmayacağına karar verdin. Bir başkasının bedenini çalmanın iyi bir şey olacağını düşündün. Ama bilmen gerekir, bir beden… jöle kalıbı gibidir, içindekileri şekillendirir, anlıyor musun? Bir kartalın bedeninde bir kızın zihni olmaz, en azından uzun süre için."

"Kartal mı *oldum?"*

"Evet."

"Ben hiç kalmadım mı?"

Nine biraz düşündü. Esk'le sohbetleri zaman zaman onu sıradan bir insanın sözcük haznesinin sınırlarının ötesine taşıyor, duraksatıyordu.

“Hayır,” dedi sonunda, “kastettiğin şekilde değil. Belki, bazen tuhaf düşler gören bir kartal, yalnızca. Senin rüyanda uçtuğunu görmen gibi, belki o da yürüdüğünü ve konuştuğunu görürdü.”

“Arg.”

“Ama artık her şey bitti,” dedi Nine, ona zayıf bir gülümseme bahşederek. “Bir kez daha gerçek kimliğine döndün ve kartal da zihnini geri aldı. Tuvaletin oradaki büyük kayında oturuyor; ona biraz yiyecek götürmeni istiyorum.”

Esk gözlerini Nine’nin kafasının arkasında bir noktaya dikerek topukları üzerinde oturdu.

“Bazı tuhaf şeyler var,” dedi sohbet edercesine. Nine ona döndü.

“Demek istediğim, adeta rüyada gibi, bazı şeyler gördüm,” dedi Esk. Yaşlı kadının şoku öyle fark edilirdi ki, Esk yanlış bir şey söylediğinden korkarak duraksadı.

“Ne tür şeyler?” dedi Nine ifadesiz bir sesle.

“Farklı farklı şekillere sahip kocaman yaratıklar. Öylesine oturuyorlardı.”

“Karanlık mıydı? Demek istediğim, bu Şeyler, karanlıkta mı oturuyorlardı?”

“Yıldızlar vardı sanırım… Nine?”

Havamumu Nine gözlerini duvara dikmişti.

“Nine?” diye tekrarladı Esk.

“Mmm? Evet? Ah.” Nine silkelendi. “Evet. Anlıyorum. Şimdi aşağı inmeni, kilerdeki domuz pastırmasını almanı ve kuş için dışarı koymanı istiyorum, anladın mı? Ona teşekkür etmek iyi bir fikir olur. Asla bilemezsin.”

Esk geri döndüğü zaman Nine ekmeğe tereyağı sürüyordu. Esk taburesini masaya çekti ama yaşlı kadın tereyağı bıçağını ona doğru salladı.

“Her şeyin bir sırası var. Ayağa kalk. Bana dön.”

Esk şaşkın şaşkın denileni yaptı. Nine bıçağı ekmek tahtasına sapladı ve başını iki yana salladı.

“Kahretsin,” dedi genel olarak dünyaya. “Nasıl yaptıklarını bilmiyorum, sihirbazları tanıyorsam bir tür tören olması lazım, onlar her zaman her şeyi daha karmaşık hale getirir…”

“Ne demek istiyorsun?”

Nine onu duymazdan gelerek çekmece dolabının yanındaki karanlık köşeye gitti.

“Muhtemelen bir ayağını soğuk lapa dolu kovaya sokman, bir eldiven takman falan gerekiyordur,” diye devam etti. “Bunu yapmak istemedim ama Onlar elimi zorluyor.”

“Sen neden bahsediyorsun Nine?”

Yaşlı cadı asayı gölgeden kaptı ve belirsizce Esk’e doğru salladı.

“Al. Bu senin. Tut. Umarım yapılacak doğru şey budur.”

Aslında bir sihirbaz çırağına asa sunulması genelde çok etkileyici bir törendi; özellikle de asa yaşlı bir sihirbazdan miras kalmışsa. Kadim töreler gereği uzun ve korkutucu bir törendi; maskeler, başlıklar ve kılıçlarla yapılıyordu ve ayrıca insanların dillerinin kesilmesini, bağırsaklarının vahşi kuşlar tarafından paralanmasını ve küllerinin sekiz rüzgâra saçılmasını vesaire içeren dehşet verici yeminler ediliyordu. Bu tür şeylerle geçen birkaç saatin ardından çırak, Bilge ve Aydınlanmışlar Kardeşliğine kabul edilirdi. Uzun bir söylev de olurdu. Tesadüf eseri, Nine bütün bunları kısaltıp özünü sunmuştu.

Esk asayı aldı ve baktı.

“Çok güzel,” dedi kararsızca. “Oymalar da sevimliymiş. Ne işe yarıyor?”

“Şimdi otur. Ve bir kez olsun doğru düzgün dinle. Doğduğun gün…”

“… işte böyle.”

Esk uzun uzun asaya baktı, sonra Nine’ye döndü.

“Sihirbaz mı olmam gerekiyor?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.”

“Bu gerçek bir yanıt değil Nine,” dedi Esk paylarcasına. “Gerekiyor mu, gerekmiyor mu?”

“Kadınlar sihirbaz olamaz,” dedi Nine dobra dobra. “Doğaya aykırı. *Kadın demirciden* farkı yok bunun.”

“Aslında babamı çalışırken izlemiştim ve neden kadınlar da…” “Bak,” dedi Nine telaşla, “nasıl erkek cadı olmazsa, kadın sihirbaz da olmaz, çünkü…”

“Ben erkek cadı olduğunu duymuştum,” dedi Esk uysal uysal. “Ercadılar!”

“Sanırım.”

“Demek istediğim, erkek cadılar yoktur, yalnızca aptal adamlar vardır,” dedi Nine hararetle. “Erkekler cadı olabilseydi sihirbaz olurlardı. Her şey gelip” -kafasına dokundu- “kafolojiye dayanıyor. Zihnin nasıl çalıştığına. Erkeklerin kafaları bizimkinden farklı çalışır. Onların büyüsü tamamen

sayılar, açılar, köşeler ve yıldızların ne yaptığından ibarettir; sanki bir önemi varmış gibi. Hepsi güçle ilgilidir. Hepsi...” Nine duraksadı ve sihirbaz büyüsü hakkında küçümsediği her şeyi tarif etmek için kullandığı favori sözcüğünü kullandı, “giyometridir.”

“Tamam, o zaman sorun yok,” dedi Esk rahatlayarak. “Ben de burada kalıp cadılık öğrenirim.”

“Ah,” dedi Nine kasvetle, “O kadar kolay olacağını sanmıyorum.”

“Ama erkeklerin sihirbaz, kadınların cadı olabileceğini ve aksi olamayacağını sen söyledin.”

“Bu doğru.”

“Eh, o zaman,” dedi Esk zaferle, “sorun çözüldü, değil mi? Cadı olmaktan başka çarem yok.”

Nine asayı gösterdi. Esk omuzlarını silkti.

“Yalnızca eski bir sopa.”

Nine başını iki yana salladı. Esk gözlerini kırpıştırdı.

“Değil mi?”

“Değil.”

“Ve cadı olamam, öyle mi?”

“Ne olabileceğini bilmiyorum. Asayı eline al.”

“Ne?”

“Asayı eline al. Şimdi, ocağa odunları dizdim. Yak.”

“Kibrit kutusu...” diye başladı Esk.

“Bir seferinde bana ateş yakmanın daha iyi yolları olduğunu söylemiştin. Göster.”

Nine ayağa kalktı. Mutfağın loşluğunda adeta büyüdü, büyüdü; mutfağı, devamlı değişen, dağınık, kötücül gölgelerle doldurdu. Dik dik Esk’e baktı.

“Göster,” diye emretti, sesinde buz kütleleri vardı.

“Ama...” dedi Esk çaresizlik içinde, asayı göğsüne bastırıp gerileme telaşı içinde taburesini devirerek.

“Gösteri”

Esk bir çığlıkla döndü. Parmak uçlarından ateş fırladı ve yay çizerek odayı aştı. Odunlar öyle bir güçle patladı ki, mobilyalar odaya saçıldı ve şöminede vahşi, yeşil bir ışık topu parladı.

Taşların üzerinde cızırdayarak dönen ateşte durmaksızın değişen desenler oynaştı, sonra taşlar çatladı ve aktı. Demir şömine arkası, birkaç saniye yiğitçe direndikten sonra mum gibi eridi; ateş topunun arkasında kırmızı bir leke olarak son bir kez parladıktan sonra gözden kayboldu.

Bir an sonra çaydanlık da aynısını yaptı.

Tam baca da onları takip edecekmiş gibi göründüğünde eski şömine pes etti ve ateş topu son bir çıtırtıyla batarak gözden kayboldu.

Arada bir duyulan çatırtılar ya da buhar bulutları, ateş topunun topraktan geçişini haber verdi. Bunun dışında sessizlik vardı; kulak paralayan bir sesten sonra gelen yüksek, hışırtılı sessizlik. Ve o güçlü parıltıdan sonra, oda zifiri karanlık görünüyordu.

Sonunda Nine masanın arkasından çıktı ve hâlâ bir lav kabuğuyla çevrili olan deliğe cesaret edebildiğince yaklaştı. Kızgın bir buhar bulutu daha yükselirken geri kaçtı.

“Koçbaşı Dağları’nm altında cüce madenleri olduğunu söylerler,” dedi amaçsızca. “Vay vay, o küçük herifleri bir sürpriz bekliyor.”

Eskiden çaydanlığın durduğu yerdeki soğumaya yüz tutmuş demir birikintisini dürtükledi ve ekledi, “Şömine arkasına yazık oldu. Üzerinde baykuş desenleri vardı, bilirsin.”

Titrek bir elle kavrulmuş saçlarını sıvazladı. “Sanırım bu olay güzel bir fincan... Güzel bir bardak soğuk su istiyor.”

Esk oturmuş, hayretle eline bakıyordu.

“Bu gerçek büyüydü,” dedi sonunda. “Ve ben yaptım.”

“Bir tür gerçek büyü,” diye düzeltti Nine. “Bunu sakın unutma. Ve bunu her zaman yapmazsın. Eğer içindeyse, onu kontrol etmeyi öğrenmen gerek.”

“Sen öğretebilir misin?”

“Ben mi? Hayır!”

“Kimse bana öğretmezse nasıl öğrenebilirim?” “Öğretebilecekleri bir yere gitmen lazım. Sihirbaz okuluna.” “Ama sen dedin ki...”

Nine su kovasından sürahiyi doldururken durdu.

“Evet, evet,” diye terslendi. “Ne dediğimi boş ver. Sağduyuyu falan da. Bazen olaylar seni nereye

götürüyorsa oraya gitmen gerekir ve ben öyle ya da böyle, sihirbaz okuluna gideceğini düşünüyorum."

Esk bunu düşündü.

"Benim kaderim mi demek istiyorsun?" dedi sonunda.

Nine omuzlarını silkti. "Öyle bir şey. Muhtemelen. Kim bilir?" O gece, Esk'i yatağa gönderdikten çok sonra şapkasını taktı, yeni bir mum yaktı, masayı temizledi ve çekmece dolabındaki gizli yerinden küçük tahta bir kutu çıkardı. Kutunun içinde bir mürekkep şişesi, eski bir tüy kalem ve birkaç sayfa kâğıt vardı.

Nine harfler dünyasında çok mutlu değildi. Gözlerini pörtlet- ti, dilini çıkardı, alnında küçük ter damlaları belirdi ve kalem sayfanın üzerinde "kahretsin" ya da "lanet şey" nidaları eşliğinde cızır cızır kaydı.

Mektup -ama bu versiyonda orijinalinde bulunan mum damlaları, lekeler, çizilmiş sözcükler ve ıslak yerler yok- şöyleydi:

Baş siyirbaz, Görünmez Üniverste, Salamlar, umarım iyisndir, sana Demircinin Escarrina diye bimi yolluyorm, kıs da siyirbaz hamuru var, ama onla başka ne yahmak lazım ben bilmem, çalışgan- dır, temizdir, muttelif ev bakımı sanatlarındada iyidir, onla para da yollıycam, tanrılar uzun ömür versin ve günlerin kusurla son bulsun, Saygılarmla, Esmer alda Havamumu (Mss) Cadı.

Nine mektubu mum ışığına tuttu ve eleştirel bir gözle inceledi. İyi bir mektup olmuştu. "Muttelif' lafını Almanak'tan bulmuştu. Her gece Almanak okurdu. Devamlı "muttelif salgınlar" ve "muttelif talihsizlikler" öngören bir kitaptı. Nine ne anlama geldiğinden çok emin değildi ama yine de çok iyi bir sözcüktü.

Mektubu mumla mühürledi ve çekmece dolabının üzerine koydu. Yarın yeni çaydanlık bakmak için köye indiğinde, götürmesi için ulağa bırakabilirdi.

Ertesi sabah, Nine giysilerine özel özen gösterdi, kurbağa ve yarasa desenli siyah bir elbise giydi ve büyük kadife bir pelerin taktı - ya da en azından otuz senelik ağır kullanımdan sonra kadifenin benzeyeceği şeyden yapılmış bir pelerin. Şapka iğneleriyle şişlenmiş resmi sivri şapkasını başına geçirdi.

İlk uğrakları duvarcıydı ve Nine duvarcıdan şöminesini onarmasını istedi. Sonra demirciye uğradılar.

Uzun ve fırtınalı bir görüşme oldu. Evden Esk'in babasının bağırışları, annesinin feryatları ve uzun sessizlikler yükselirken, Esk meyve bahçesine gitti ve elma ağacındaki eski yerine tırmandı. Sessizlikler, Havamumu Nine'nin, Esk'in "böyleyken böyle" sesi olarak düşündüğü sesle yumuşak yumuşak konuştuğu anlamına geliyordu. Yaşlı kadın bazen sakin, ölçülü bir konuşma tarzı kullanıyordu. Muhtemelen, Yaratıcı'nm kullandığı türden bir sesti. Büyülü ya da yalnızca kafolojiden ibaret de olsa, itiraz olasılığını ortadan kaldırıyordu. Her neden bahsediyorsa, tam olarak öyle olması gerektiğini açıkça ifade ediyordu.

Rüzgâr ağacı hafifçe sallıyordu. Esk bir dala oturmuş, aylak aylak ayaklarını sallıyordu.

Sihirbazlar hakkında düşünüyordu. Haylaz Eşek'e pek sık sihirbaz gelmezdi ama onlarla ilgili pek çok hikâye vardı. Bilge olarak bilindiklerini hatırlıyordu. Genellikle çok yaşlı olurlardı; güçlü, karmaşık, gizemli büyüler yaparlardı ve hemen hepsi sakallıydı. Aynı zamanda, istisnasız hepsi erkekti.

Cadılar konusunda daha bilgiliydi, çünkü Nine'nin peşine takılıp tepelerde başka birkaç köy cadısını daha ziyaret etmişti ve zaten cadılar Koçbaşı folklorunda daha büyük bir yer kaplıyordu. Cadılar halk arasında kurnaz olarak bilinirdi; öyle hatırlıyordu. Genellikle çok yaşlı olurlardı ya da en azından yaşlı görünmeye çalışırlardı, hafifçe kuşku uyandırıcı, ev işleri ve organik büyüler yaparlardı, bazıları sakallıydı. Aynı zamanda, istisnasız hepsi kadındı.

Bütün bunlarda bir türlü çözemediği temel bir problem vardı. Acaba neden..?

Cern ile Gulta patikadan koşarak yaklaştılar ve ağacın altında itişe kakışa durdular. Kız kardeşlerine bir büyülenmişlik ve küçümseme karışımıyla baktılar. Cadılar ve sihirbazlar huşu ve hayranlık kaynaklarıydı ama kız kardeşler değildi. Bir şekilde, kendi kız kardeşinizin cadı olmayı öğrendiğini bilmek, mesleğin değerini düşürüyordu.

"Sen gerçekten sihir yapamıyorsun," dedi Cern. "Değil mi?"

"Elbette yapamazsın," dedi Gulta. "Bu sopa ne?"

Esk asayı ağaca yaslayıp bırakmıştı. Cern ihtiyatla dürtükledi onu.

"Ona dokunmanızı istemiyorum," dedi Esk telaşla. "Lütfen. O benim."

Cern normalde ancak bir demir bilyenin duyarlılığına sahipti ama asaya uzattığı eli havada durarak onu şaşırttı.

“Ben zaten dokunmak istemiyordum,” diye mırıldandı, şaşkınlığını gizlemek için. “Yalnızca eski bir sopa.”

“Sihir yapabildiğin doğru mu?” diye sordu Gulta. “Nine’nin senin sihir yapabildiğini söylediğini duyduk.”

“Kapıdan dinledik,” diye ekledi Cern.

“Yapamayacağımı söylemiştiniz,” dedi Esk havalı havalı.

“Eh, yapabiliyor musun, yapamıyor musun?” dedi Gulta, yüzü kızararak.

“Belki.”

“Yapamıyorsun!”

Esk Gulta'nın yüzüne baktı. Kendi kendine hatırlattığında, görevi olduğu için ağabeylerini severdi ama genellikle onları pantolon giymiş bir grup gürültü olarak hatırlıyordu. Ama Gulta’nın başını kaldırıp sanki Esk ona küfretmiş gibi bakmasında korkunç ölçüde domuzsu ve nahoş bir şey vardı.

Esk vücudunun karıncalanmaya başladığını hissetti ve aniden dünya çok keskin, çok berrak göründü.

“Yapabiliyorum,” dedi.

Gulta bakışlarını asadan ona çevirdi ve gözlerini kıstı. Şiddetle asayı tekmeledi.

“Eski sopa!”

Kesinlikle, tam olarak, küçük öfkeli bir domuza benziyor, diye düşündü Esk.

Cern’in çığlıkları anne babası ile Nine’yi arka kapıya çıkardı ve sonra cüruf kaplı yolda koşa koşa geldiler.

Esk, hülyalı düşüncelere dalmış gibi bir ifadeyle elma ağacının çatalına tünemişti. Cern ağacın arkasına saklanmıştı; kıpkırmızı, bademcik titreten bağırtılarının çevresindeki yüzü bir hilalden ibaretti.

Gulta, artık üzerine olmayan giysilerinin üzerinde şaşkın şaşkın oturmuş, domuz burnunu kırıştırıyordu.

Nine uzun adımlarla ağaca yaklaştı ve çengel burnunu Esk’inkine uzattı.

“İnsanları domuza dönüştürmek yasak,” diye tısladı. “O insanlar ağabeyin bile olsa.”

“Ben yapmadım, öylece oluverdi. Hem, bu şeklin ona daha çok uyduğunu kabul etmen lazım,” dedi Esk sakin sakin.

“Neler oluyor?” dedi Demirci. “Gulta nerede? Bu domuzun burada ne işi var?”

“Bu domuz,” dedi Nine Havamumu, “senin oğlun.”

Esk’in annesi bir iç çekiş eşliğinde bayılıp yere yığıldı ama Demirci ondan daha hazırlıksızdı. Giysilerinden sıyrılmayı başarmış, şimdi sonbaharın yerdeki ilk kuru yapraklarını burnuyla dürtüklemekte olan oğluna sert sert baktı, sonra bakışlarını tek kızma çevirdi.

“Bunu o mu yaptı?”

“Evet. Ya da onun aracılığıyla yapıldı,” dedi Nine, kuşkuyla asaya bakarak.

“Ah.” Demirci beşinci oğluna baktı. İtiraf etmesi gerekirdi, bu şekil gerçekten de ona daha çok uyuyordu. Bakmadan uzandı ve hâlâ haykırmakta olan Cern’in kafasının arkasına bir şaplak attı.

“Onu eski haline döndürebilir misin?” diye sordu. Nine hızla döndü ve dik dik Esk’e bakarak soruyu ona aktardı. Esk omuzlarını silkti.

“Büyü yapabildiğime inanmadı,” dedi sakin sakin.

“Evet, eh, sanırım aksini kanıtladın,” dedi Nine. “Şimdi onu eski haline döndüreceksin hanımefendi. Hemen! Duydun mu?”

“İstemiyorum. Kaba davrandı.”

“Anlıyorum.”

Esk meydan okurcasına aşağı baktı. Nine sertçe yukarı baktı. İradeleri çınlayarak çarpıştı ve aralarındaki hava yoğunlaştı. Ama Nine ömrünü dik kafalı insanları yumuşatıp hizaya getirerek geçirmişti ve Esk şaşırtıcı derecede güçlü bir rakip olsa da, bu paragraf sona ermeden pes edeceği açıktı.

“Ah, tamam,” diye sızlandı. “Kendi başına da pekâlâ domuz gibi davranabilirken neden onu domuza çevirmeye zahmet edeceksin ki zaten?”

Büyünün nereden geldiğini bilmiyordu ama zihinsel olarak o tarafa döndü ve bir fikir önerdi. Gulta, çırılçıplak, ağzında bir elmayla yeniden belirdi.

“Nehler olyar?” dedi.

Nine Demirci’ye döndü.

“Şimdi bana inanıyor musun?” diye azarladı onu. “Gerçekten de kızının burada yaşaması ve büyü hakkında her şeyi unutması gerektiğine mi inanıyorsun? Evlenirse, zavallı kocasının halini hayal edebiliyor musun?”

“Ama sen her zaman kadınların sihirbaz olmasının imkânsız olduğunu söylerdin,” dedi Demirci. Aslında çok etkilenmişti. Bilindiği kadarıyla Havamumu Nine kimseyi bir şeye dönüştür- memişti.

“Şimdi onu boş ver,” dedi Nine, biraz sakinleşerek. “Onun eğitime ihtiyacı var. Büyüyü nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi gerek. Tanrılar aşkına şu çocuğa bir şeyler giydirin.”

“Gulta, giyin ve ağlamayı da kes,” dedi babası ve sonra Nine’ye döndü.

“Bir tür eğitim yeri olduğunu söylemiştin?” diye sordu.

“Görünmez Üniversite, evet. Sihirbaz eğitmek için.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet,” diye yalan söyledi Nine. Aslında, coğrafya bilgisi atom- altı fizik bilgisinden biraz daha kötüydü.

Demirci, surat asmakta olan kızına döndü.

“Onu sihirbaz yapacaklar, öyle mi?” dedi.

Nine içini çekti.

“Onu ne yapacaklarını bilmiyorum,” dedi.

Böylece, bir hafta sonra, Nine kulübesinin kapısını kilitledi ve anahtarı tuvaletteki çiviye astı. Keçileri, tepelerdeki başka bir cadının yanma yollamıştı. Bu kardeş cadı, o yokken kulübeye Göz Kulak Olmaya da söz vermişti. Haylaz Eşek bir süre cadısız idare etmek zorunda kalacaktı.

Nine, kendisi bulunmak istemediği sürece Görünmez Üni- versite’yi bulamayacağının belli belirsiz farkındaydı ve aramaya başlanabilecek tek yer Ohulan Cutash kasabasıydı; yaklaşık elli kilometre uzakta, yaklaşık yüz evden oluşan geniş bir kasaba. Haylaz Eşekli olup aynı zamanda gerçek bir dünya vatandaşıysanız, senede bir iki kere oraya giderdiniz. Nine hayatı boyunca Ohulan Cutash’a yalnızca bir kez gitmişti ve pek beğendiği de söylenemezdi. Kasaba tamamen yanlış kokuyordu, Nine kaybolmuştu ve şehirlilere ve havalı âdetlerine güvenmezdi.

Düzenli olarak demirhaneye metal getiren yük arabasına bindiler. Kirliydi ama yürümekten daha iyiydi, özellikle de Nine birkaç parça eşyasını toparlayıp büyük bir çuvala doldurduğundan. Güvenlik açısından çuvalın üzerinde oturuyordu.

Esk asasını kucağına yatırmış, çevredeki ormanların geçip gitmesini izliyordu. Köyden epey uzaklaştıktan sonra, “Yabaneller- de bitkilerin farklı olduğunu söylemiştin,” dedi.

“Öyleler.”

“Bu ağaçlar aynı görünüyor.”

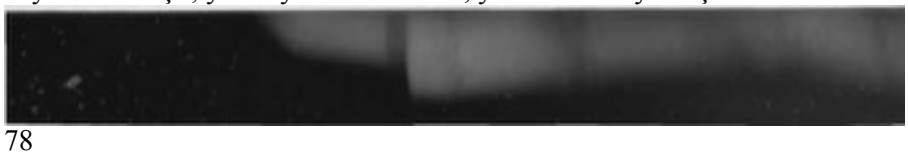
Nine küçümsemeyle baktı onlara.

“Bizimkiler kadar iyi değil,” dedi.

Aslında şimdiden paniğe kapılmaya başlamıştı. Düşünmeden, Esk’i Görünmez Üniversite’ye götürmeye söz vermişti ve Disk’in geri kalanı hakkında bütün bildiği söylentilerden ve Almanak’ın sayfalarından öğrendiklerinden ibaret olan Nine, birbirinden kötü *muttelif* depremler, gelgit dalgaları, vebalar ve katliamlarla dolu bir dünyaya doğru yol aldıklarından emindi. Ama bu işin sonunu görmeye kararlıydı. Bir cadının gücü sözcüklere dayalıydı ve bu yüzden verdiği sözden dönemezdi.

Sağlam siyah giysilerini giymişti ve üzerine birkaç şapka iğnesi ve bir ekmek bıçağı saklamıştı. Demircinin istemeye istemeye verdiği birkaç kuruş parayı iç çamaşırlarının gizemli katmanları arasına yerleştirmişti. Eteğinin cepleri şans muskalarıyla şıngırdıyordu ve zor zamanlarda her zaman güçlü bir önleyici olan yeni dövülmüş bir at nah, el çantasında ağırlık yapıyordu. Dünyayla yüzleşmek için bundan daha hazır olamazdı.

Yol, dağların arasında dolana dolana ilerliyordu. Gökyüzü bir kez olsun açılmıştı, Koçbaşı Dağlan’nın tepeleri gökkubbenin gelinleri gibi (ama çeyizine fırtınalar saklamış gelinler gibi) taze ve beyaz dizilmişti; yolun yanında uzanan, yolu keserek yamaç

aşağı dökülen sayısız küçük dere keçisakallarımn, daha-hızlı-git köklerinin arasında akıyordu.

Öğle yemeği vakti geldiğinde Ohulan'm kenar mahallesine varmışlardı (birden çok kenar mahallesi olamayacak kadar küçük bir kasabaydı; mahalle, şehir hayatının baskılarına dayanamayan insanlara ait birkaç kulübeden ve bir handan oluşuyordu) ve birkaç dakika sonra araba onları kasabanın ana, aslında tek meydanına bıraktı.

Pazar günü olduğu ortaya çıktı.

Kalabalık çevrelerinde çalkalanırken, Havamumu Nine Esk'in omzunu tutarak kararsızca parke taşlarının üzerinde dikildi. Büyük şehre yeni gelmiş köylü kadınların başına münasebetsiz şeyler geldiğini duymuştu ve el çantasını o kadar sıkı kavramıştı ki, parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Yabancı bir erkek ona başını sallayacak olsa, o baş ciddi belaya girecekti.

Esk'in gözleri ışıldıyordu. Meydan bir gürültü, renk ve koku bilmecesiydi. Meydanın bir tarafında Disk'in göreceli olarak daha talepkâr tanrılarına adanmış tapmaklar vardı ve tuhaf parfümler süzülerek gelip ticaretin pis kokularına karışıyor, karmaşık kokulardan bir yama yorgan oluşturuyordu. Esk, baştan çıkarıcı ıvır zıvırlarla kaplı tezgâhları incelemeye can atıyordu.

Nine, kalabalığın onları sürüklemesine izin verdi. Tezgâhlar onun da ilgisini çekmişti. Önünden geçtikleri tezgâhlarda göz gezdiriyordu ama yankesicilere, depremlere ve erotik dünyanın beyaz kadın kaçakçılarına karşı nöbetine bir an bile ara vermiyordu; ta ki tanıdık bir şeye rastlayana kadar...

İki evin arasındaki dar aralığa, perdelerle çevrili, küf kokuları saçan, küçük, tenteli bir tezgâh sıkıştırılmıştı. Dikkat çekici olmayan bir tezgâha benzese de epey iş yapıyordu. Müşterileri daha çok her yaştan kadındı ama Nine birkaç erkek de fark etmişti. Hepsinin ortak bir özelliği vardı. Hiçbiri tezgâha doğrudan yaklaşmıyordu; hepsi önünden geçip gidecek gibi yapıyor, sonra aniden tentenin altına dalıyordu. Bir an sonra yine dışarı çıkıyorlar, ellerini çabucak ceplerinden ya da çantalarından çıkarıyorlar, sonra dünyanın En Kayıtsız Yürüyüşü unvanını kazanmak için öyle büyük çaba gösteriyorlardı ki, izleyen olsa onları az önce kendi gözleriyle gördüğünden kuşku ederdi.

Pek çok insanın varlığından bile haberi olmadığı bir tezgâhın bu kadar iş yapması hayret vericiydi.

"Orada ne var?" diye sordu Esk. "Herkes ne satın alıyor?" "İlaç," dedi Nine kararlılıkla.

"Kasabalarda çok hasta olmalı," dedi Esk ciddiyetle.

Tezgâhın içi kadifemsi gölgelerle doluydu ve içerideki bitki kokusu şişelenebilecek kadar yoğundu. Nine uzman bir parmakla birkaç kuru yaprak demetini dürtükledi. Esk onun yanından uzaklaştı ve önündeki şişelerin etiketlerine çiziktirilmiş yazıları okumaya çalıştı. Nine'nin hazırladığı ilaçların çoğunda ustalaşmıştı ama buradaki hiçbir şeyi tanımıyordu. İsimler oldukça eğlenceliydi, örneğin Kaplan Yağı, Genç Kız Duası, Kocanın Yardımcısı. Bir iki tıpa, Nine gizli ilaçlarından bazılarını hazırladıktan sonra mutfağın koktuğu gibi kokuyordu.

Tentenin loş köşelerinin birinde bir şekil hareket etti ve kahverengi, kırışık bir el hafifçe Esk'inkinin üzerine kapandı.

"Sana yardımcı olabilir miyim küçükhanım?" dedi çatlak bir ses, incir şurubu kıvamında. "Falına bakmamı mı istersin, yoksa, belki, geleceğinin değişmesini mi?"

"O benimle birlikte," diye terslendi Nine, hızla dönerek, "ve kızın yaşını tahmin edemiyorsan gözlerin sana ihanet etmeye başlamış Hilta Keçibulur."

Esk'in önündeki şekil öne eğildi.

“Esme Havamumu?” diye sordu.

“Bizzat kendisi,” dedi Nine. “Hâlâ gök gürültüsü damlaları ve bir paralık dilekler satıyorsun, hı Hilta? Nasıl gidiyor?”

“Seni gördüm daha iyi oldum,” dedi şekil. “Seni dağlardan indiren ne Esme? Bu çocuk... yardımcın mı?”

“Ne satıyorsunuz?” diye sordu Esk.

Şekil güldü.

“Ah, olmaması gereken şeyleri engelleyecek ve olması gereken şeyleri olduracak şeyler tatlım,” dedi. “Bir dakika, dükkânı kapatayım dostlarım, sonra hemen geri dönerim.”

Şekil bir kokusal kaleydoskop halinde Esk’in önünden geçti ve tezgâhın önündeki perdelerin düğmelerini ilikledi. Sonra arkadaki perdeleri açarak akşam güneşini içeri aldı.

“Şahsen karanlığa ve yoğun kokulara hiç gelemiyorum,” dedi Hilta Keçibulur, “ama müşteriler bekliyor. Nasıl olduğunu bilirsin.” “Evet,” diye başını salladı Esk bilgece. “Kafoloji.”

Meyvelerle bezeli devasa bir şapka giymiş ufak tefek, şişman bir kadın olan Hilta bakışlarını Esk’ten Nine’ye çevirdi ve sırıttı. “Aynen öyle,” diye onayladı. “Biraz çay alır mısınız?”

Evlerin belli bir açıyla bir araya gelen duvarları ile tezgâhın oluşturduğu özel köşede, ne olduğu belirsiz bitki balyalarının üzerine oturdular ve şaşırtıcı ölçüde narin fincanlardan güzel kokulu, yeşil bir şey içtiler. Çok saygın bir kuzgun gibi giyinen Nine’nin aksine, Hilta Keçibulur tamamen danteller, şallar, renkler ve küpelere bürünmüştü ve o kadar çok bileziği vardı ki, kollarının en ufak hareketiyle, koskoca bir perküsyon bölümü uçurumdan yuvarlanmış gibi ses çıkıyordu. Ama Esk aralarındaki benzerliği görebiliyordu. Tarif etmek zordu. Bu iki kadının kimseye diz kırdığını hayal edemezdiniz.

“Ee,” dedi Nine, “hayat nasıl gidiyor?”

Diğer cadı omuzlarını silkerek, tam da geri tırmanmayı başarmak üzereyken, davulcuların tutundukları yerden aşağı kaymalarına sebep oldu.

“Aceleci âşık gibi, geliyor, gidi...” diye başladı ama Nine’nin anlamlı anlamlı Esk’e baktığını görünce sustu.

“Fena değil, fena değil,” diye düzeltti telaşla. “Kurul bir iki kez beni kovalamaya kalkıştı, bilirsin, ama hepsinin karısı var ve bir şekilde asla kovamıyorlar. Benim yanlış türden biri olduğumu söylüyorlar ama ben de diyorum ki, Bayan Keçibulur’un Yarpuz Önleyicileri olmasa pek çok aile çok daha büyük ve çok daha fakir olurdu. Dükkânıma kimler geliyor, biliyorum, anlarsın. Kimler sığırtmaç damlaları, kimler ÖzÇare merhemi alıyor, hatırlıyorum. Hayat fena değil. Senin komik adlı köyünde işler nasıl?”

“Haylaz Eşek,” dedi Esk yardımseverce. Tezgâhtan küçük, çömlek bir kap aldı ve içindekileri kokladı.

“İyi sayılır,” diye itiraf etti Nine. “Doğanın hizmetçileri her zaman talep görüyor.”

Esk tozu yine kokladı. Tam olarak çıkaramadığı bir şeye karıştırılmış yarpuz gibi kokuyordu. Kapağı dikkatle kapattı. İki kadın, göz teması ve telaffuz edilmemiş sıfatlarla dolu bir tür kadın şifresiyle dedikodu değiş tokuşu yaparken, Esk tezgâhta sergilenen diğer egzotik iksirleri inceledi. Yani tezgâhta sergilenmeyen. Tuhaf bir şekilde, Hilta onları satmayı o kadar da istemiyormuş gibi, beceriyle gizlenmiş görünüyorlardı.

“Ben bunların hiçbirini tanımıyorum,” dedi yarı kendi kendine. “İnsanlara ne sağlıyorlar?”

“Özgürlük,” dedi, kulakları keskin olan Hilta. Nine’ye geri döndü. “Ona ne kadar öğrettin?”

“Çok değil,” dedi Nine. “Orada güç var ama ne tür güç olduğundan emin değilim. Sihirbaz gücü olabilir.”

Hilta yavaşça döndü ve Esk’i tepeden tırnağa süzdü.

“Ah,” dedi. “Bu asayı açıklıyor. Ben de arıların neden bahsettiğini merak ediyordum. Vay vay... Bana elini ver çocuğum.”

Esk elini uzattı. Hilta’nın parmaklarında o kadar çok yüzük vardı ki, bu, elini ceviz dolu bir çuvala sokmak gibiydi.

Hilta Esk’in avucunu incelemeye başladığında Nine onaylamaz bir ifadeyle dimdik oturdu.

“Gerçekten bunun gerekli olduğunu sanmıyorum,” dedi sertçe. “Bizim aramızda, hiç gerekli değil.”

“Sen de yapıyorsun Nine,” dedi Esk. “Köyde. Seni gördüm. Çay fincanlarıyla da yapıyorsun. İskambil kâğıtlarıyla da.”

Nine huzursuzca kıpırdandı. “Evet, şey,” dedi. “Her şey yerine göre. Ellerini tutarsın ve insanlar kendi fallarına bakarlar. Ama tutup da *inanmaya* gerek yok, her şeye *inanmaya* başlasak hiçbirimizin başı beladan kurtulmazdı.”

“Var Olan Güçlerin pek çok garip özelliği bulunmaktadır ve fiziksel dünya adını verdiğimiz bu ateş ışığı halkasında arzularını ifade etmek için çeşit çeşit kafa karıştırıcı yollar kullanırlar,” dedi Hilta ciddiyetle. Esk’e göz kırptı.

“Gerçekten ama,” diye terslendi Nine.

“Hayır, apaçık öyle,” dedi Hilta. “Doğrusu bu.”

“Hıh.”

“Uzun bir yola çıkacağını görüyorum,” dedi Hilta.

“Uzun boylu, esmer bir yabancıyla karşılaşacak mıyım?” diye sordu Esk, kendi avucunu inceleyerek. “Nine kadınlara hep öyle söyler, der ki...”

“Hayır,” dedi Hilta, Nine hıhlarken. “Ama çok tuhaf bir yolculuk olacak bu. Çok yol alacak ama hep aynı yerde kalacaksın. Ve seçeceğin yön garip bir yön olacak. Bir keşif yolculuğu.”

“Bunu elime bakarak mı anlıyorsun?”

“Eh, daha çok tahmin yürütüyorum,” dedi Hilta. Arkasına yaslandı ve demliğe uzandı (uçurumun yarısını tırmanmayı başarmış olan başdavulcu, aşağıda çabalayan zilcilerin üzerine düştü). Dikkatle Esk’e baktı ve ekledi. “Bir kadın sihirbaz, hı?”

“Nine beni Görünmez Üniversite’ye götürüyor,” dedi Esk.

Hilta kaşlarını kaldırdı. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

Nine kaşlarını çattı. “Pek sayılmaz,” diye itiraf etti. “Tuğlalara falan daha aşina olduğundan, senin daha açık seçik bir yön tarif edebileceğini umuyordum.”

“Üniversitenin pek çok kapısı olduğu söylenir ama bu dünyadaki kapıları Ankh-Morpork şehrindeymiş,” dedi Hilta. Nine boş boş baktı. “Halka Deniz’de,” diye ekledi. Nine’nin sorgu dolu nazik yüz ifadesi değişmeyince, “Sekiz yüz kilometre uzakta,” dedi.

“Ah,” dedi Nine.

Ayağa kalktı ve elbisesindeki hayali bir toz zerresini silkeledi.

“O zaman gitsek iyi olacak,” diye ekledi.

Hilta kahkaha attı. Esk sesten pek hoşlandı. Nine asla gülmezdi, yalnızca dudaklarının köşelerinin yukarı kıvrılmasına izin verirdi. Ama Hilta, Hayat hakkında uzun uzun düşünmüş ve sonunda espriyi anlamış biri gibi gülüyordu.

“En azından yarın yola çıkın,” dedi. “Evde odam var, benimle kalabilirsiniz. Yarın, aydınlıkta yolculuk etmiş olursunuz.”

“Rahatsızlık vermek istemeyiz,” dedi Nine.

“Saçmalama. Ben tezgâhı toplarken biraz çevreye bakınmaya ne dersiniz?”

Ohulan, çevresindeki geniş kırsalın pazar kasabasıydı ve pazar, gün batımıyla sona ermiyordu. Bunun yerine, her tezgâhta fenerler yakıldı ve hanların açık kapılarından dışarı ışık dökülmeye başladı. Tapınaklar bile, takipçilerini gece de çekmek için, dışarıya renkli lambalar koydular.

Hilta tezgâhını ve malzemelerini toparlayıp şaşırtıcı ölçüde küçük bohçalara indirgedi ve sırtına attı. Kalabalığın içinde, kuru otların arasında kayan ince bir yılan gibi süzülüyordu ve Nine de, parke taşlarının alışık olmadığı sertliği yüzünden ağrıyan ayaklarını yere vura vura, peşinden yürüyordu.

Ve Esk kayboldu.

Biraz çaba gerekti ama sonunda başardı, iki tezgâhın arasına dalması ve sonra bir ara geçitte koşması gerekmişti. Nine şehirde saklanan anlatılamaz şeyler hakkında uzun uzadıya uyarmıştı onu ve bu da yaşlı kadının aslında kafolojiyi tam olarak anlamamış olduğunu gösteriyordu, çünkü onu dinleyen Esk, bu şeylerin bir ikisini kendi gözleriyle görmeyi kafasına koymuştu.

Aslında Ohulan oldukça barbar ve gayrımedeni bir kasaba olduğundan, hava kardıktan sonra olan şeyler bir parça hırsızlık, amatör aşk ticareti ve devrilene ya da şarkı söylemeye başlayana ya da her ikisini birden yapana kadar içmekti.

Standart şiirsel talimatlara göre insan bir panayırda, beyaz bir kuğunun gece vakti gölde süzüldüğü gibi süzülmeliydi ama bazı pratik güçlükler yüzünden Esk, kalabalıkların arasında, asasının ucu başının bir metre üzerinde hoplayarak, küçük bir çarpışan araba gibi insandan insana seke seke hareket etmekle yetindi. Bu, bazı başların ona dönmesine sebep oldu ve bunun tek sebebi, onlara çarpmış olması değildi. Zaman zaman kasabadan sihirbazlar geçerdi ve köylüler ilk defa bir yirmi boyunda, uzun saçlı bir sihirbaz görüyordu.

Dikkatle izleyen biri olsa, o geçerken tuhaf şeyler olduğunu fark ederdi.

Örneğin, insanları, kurutulmuş bir bezelye tanesinin ters çevrilmiş üç bardağın altındaki konumuyla ilgili heyecan verici bir şans ve olasılık dünyasını keşfe davet eden adam vardı. Adam ufak tefek birinin onu ciddi bir yüzle birkaç dakika izlediğini fark etti ve sonra aniden eline aldığı her bardağın altından dışarıya bir çuval bezelye tanesi döküldü. Birkaç saniye sonra, dizlerine dek bezelyeye batmıştı. Aslında battığı sorun bundan da derindi, çünkü aniden herkese borçlanmıştı.

Bir de, senelerdir, sahibi laternayla korkunç şeyler çalarken bir zincirin ucunda ayak sürümüş olan küçük, sefil maymun vardı. Maymun aniden döndü, küçük kırmızı gözlerini kıstı, sahibinin bacağını sertçe ısırdı, zincirini kopardı ve teneke kupada birikmiş olan gecelik kazançlarıyla çatılara atlayıp kaçtı. O paraların neye harcandığı konusunda tarih sessiz.

Yakındaki tezgâhta sergilenen bir kutu dolusu şeker ördek canlandı, pır diye uçup tezgâh sahibinin yanından geçti ve ırmağa konup mutluluk içinde vaklamaya başladı (şafak söktüğünde hepsi eriyip gitmişti: Doğal seleksiyon böyle bir şey).

Tezgâhın kendisi kıyın kıyın bir ara sokağa kaçtı ve onu bir daha gören olmadı.

Aslında Esk, panayırda, bir kundakçının kuru otlarla kaplı bir otlakta hareket ettiği gibi ya da bir nötronun bir reaktörde sıçradığı gibi hareket ediyordu ve farazi izleyici onun rastgele geçişini, isteri ve şiddet patlamalarına bakarak takip edebilirdi. Ama bütün iyi katalistler gibi, Esk de başlattığı süreçlere karışmıyordu; farazi olmayan olası izleyiciler bakışlarını çıkan olaylardan ayırana kadar çoktan birine çarpıp başka yöne dönmüş oluyordu.

Aynı zamanda yorulmaya başlamıştı. Havamumu Nine ilkesel olarak geceyi takdir etse de şehevi mum ışığından kesinlikle hoşlanmıyordu - karanlıktan sonra okuması gerekiyorsa, genellikle baykuşu gelip sandalyesinin sırtında oturmaya ikna ediyordu ve onun gözleri aracılığıyla okuyordu. Bu yüzden Esk günbatımı civarında yatmaya gönderiliyordu ve o saat geçeli çok olmuştu.

İleride, dost canlısı görünen bir kapı vardı. Sarı ışıktan neşeli sesler geliyor, parke taşlarının üzerinde birikiyordu. Esk, hâlâ bir iblisin işaret feneri gibi gelişigüzel büyü yaymakta olan asasıyla, yorgun ama kararlı, o ışığa yöneldi.

Kemancının Bilmecesi'nin hancısı kendini kurnaz bir adam sayardı ve bu doğruydu, çünkü zalim olamayacak kadar aptal, gerçekten haşin olamayacak kadar tembeldi ve bedeni bu dünyada uzun yıllardır yaşıyor olsa da zihni kendi kafasının sınırlarının ötesine hiç geçmemişti.

Aynı zamanda, sopalarla konuşmaya alışık değildi. Özellikle de küçük, tiz bir sesleri varsa ve keçi sütü istiyorlarsa.

Handaki herkesin ona bakıp sırıttığının farkındaydı; ihtiyatla kendini tezgâhın üzerine çekti ve aşağı baktı. Esk de aşağıdan ona baktı. Tam gözünün içine bak, derdi Nine hep: gücünü onlara odakla, bakışlarınla yen onları; kimse bakışma yarışmasında bir cadıyı yenemez. Bir keçi dışında elbette...

Adı Skiller olan hancı, kendini gözlerini kısmış ona bakan küçük bir çocuğa bakarken buldu.

"Ne?" dedi.

"Süt," dedi çocuk, çılgınca odaklanmaya devam ederek. "Keçilerden elde edilir. Biliyorsun, değil mi?"

Skiller yalnızca bira satardı ve müşterileri birayı kedilerden elde ettiğini savunurdu. Kendine saygısı olan hiçbir keçi Kemancının Bilmecesi'nin içindeki kokuya tahammül etmezdi.

"Süt yok," dedi Skiller. Dikkatle asaya baktı ve kaşları, kafa kafaya verip fısıldaşmak üzere burnunun üzerinde bir araya geldi.

"Aramayı deneyebilirsin," dedi Esk.

Skiller, kısmen o bakışlardan kaçınmak (kendi gözlerinin duygudaşlıkla sulanmalarına sebep oluyorlardı), kısmen de kafasının içinde oluşmaya başlamış korkunç şüphe yüzünden yavaşça geri çekildi.

İkinci sınıf barmenler bile sattıkları bira ile ahenk içindedir; arkasındaki büyük fıçılardan gelen titreşimler artık şerbetçiotu tınıları taşımıyordu.

Çok daha laktik tınılar taşıyordu.

Bir musluğu açarak denedi ve ince bir süt ipliğinin kovaya akıp kesilmesini izledi.

Asa hâlâ periskop gibi tezgâhın üzerinde yükseliyordu. Stiller asanın da dik dik ona bakmakta olduğuna yemin edebilirdi.

"Boşa harcama," dedi bir ses. "Bir gün onun için minnettar olacaksın."

Esk, sararana ve kalan son birkaç vitamin de pes edip ölene kadar kaynatılmış yeşilliklerden oluşan yemeğini yemeye pek hevesli görünmediğinde Nine'nin kullandığı ses tonuydu bu, ama

Skiller'ın aşırı duyarlı kulakları için bir tembih değil, bir kehanetti. Ürperdi. Çok eski bira ve kesilmiş sütten oluşan bir biraya minnet duymak için ne halde olması gerektiğini tahmin edemiyordu. Ölmeyi tercih ederdi.

Belki de önce ölecekti zaten.

Büyük dikkatle, hemen hemen temiz bir kupayı baş parmağıyla sildi ve musluktan doldurdu.

Konuklarının çoğunun çıkmakta olduğunun farkındaydı. Büyüden kimse hoşlanmazdı, özellikle de bir kadının ellerindeki büyüden. Büyü kullanan bir kadının kafasına ne yapmayı koyacağını asla bilemezdiniz.

"Sütün," dedi ve ekledi, "hanımefendi."

"Biraz param var," dedi Esk. Nine hep söylerdi: Her zaman ödemeye hazır ol, o zaman ödemek zorunda kalmazsın; insanlar her zaman senin onlar hakkında iyi düşünmeni isterler, kafoloji budur.

"Hayır, aklına bile getirme," dedi Skiller telaşla. Tezgâhın üzerinden eğildi. "Ama kalanını, ee, tekrar dönüştürebilirsen, belki? Bu yörelerde süt pek satmıyor da."

Kıyın kıyın yana kaçtı. Esk sütünü içerken asasını tezgâha dayamıştı ve bu, barmeni huzursuz ediyordu.

Esk süt bıyığının üzerinden ona baktı.

"Onu süte dönüştürmedim. Yalnızca süt olacağını biliyordum, çünkü süt istiyordum," dedi. "Sen onun ne olduğunu düşünüyordun?"

"Eee... bira."

Esk bunu düşündü. Bir seferinde bira denediğini belli belirsiz hatırlıyordu, elden düşme bir içeceğe benziyordu. Ama Haylaz Eşek'te herkesin, biradan çok daha iyi, dediği bir şey olduğunu hatırlıyordu. Nine'nin en gizli tariflerinden biriydi. İnsana iyi geliyordu, çünkü içinde yalnızca meyve vardı; artı donduruluyordu, kaynatılıyordu ve minik damlalar alevde sınanıyordu.

Gerçekten soğuk gecelerde, Nine o sıvıdan bir kaşık alıyor, sütüne katıyordu. Metali bozduğu için tahta bir kaşık kullanıyordu.

Esk odaklandı. Lezzeti zihninde canlandırabiliyordu; anlamadığı ama kabullendiği küçük becerisiyle, o lezzeti küçük renkli şekiller halinde tanımlayabildiğim fark etti...

Skiller'in zayıf karısı neden ortalığın bu kadar sessizleştiğini görmek için arka odadan çıktığında Skiller onu hemen susturdu. Esk gözlerini kapatmış, dudaklarını kıpırdatarak, olduğu yerde sallanıyordu.

... ihtiyaç duymadığın küçük şekiller bu büyük şekil havuzuna gidiyordu ve sonra ihtiyaç duyduğun yeni şekiller buluyordun, onları bir araya getiriyordun ve sonra bu, kancaya benzeyen şey vardı ve uygun olan her şeyi tıpkı kendileri gibi bir şeye dönüş- türebiliyorlardı ve sonra...

Skiller büyük bir dikkatle döndü ve arkasındaki fıçıya baktı. Odadaki koku değişmişti, fıçının çok eski tahtalarının nazikçe, saf altın terlediğini hissedebiliyordu.

Özenle tezgâhın altındaki bardaklıktan küçük bir cam bardak aldı ve musluktan akan koyu altın rengi sıvıdan biraz doldurdu. Lamba ışığında düşünceli düşünceli sıvıya baktı, bardağı yön- temli bir biçimde salladı, birkaç kez kokladı ve sonra içindekini başına dikti.

Yüzü değişmedi ama gözleri yaşardı ve boğazı biraz titredi. Karısı ve Esk, adamın alnında biriken küçük ter damlalarını izlediler. On saniye geçti. Skiller'in bir tür kahramansı rekor kırmak üzere olduğu açıktı. Kulaklarından buharlar fışkırıyor olabilirdi ama bu, yalnızca bir söylenti de olabilirdi. Parmakları tezgâhın üzerine garip bir desen dövüyordu.

Sonunda yuttu, bir karara varmış göründü, ciddi bir ifadeyle Esk'e döndü ve dedi ki, "Haarl,iş finiş saaağs işğ uurgş?"

Alnını kırıştırarak cümleyi aklından geçirdi ve yine dedi.

"Aarg arg şah gok?"

Pes etti.

"Baarğs narg!"

Karısı hıhladı ve bardağı onun gevşek elinden aldı. Kokladı. Tezgâhın arkasına dizilmiş on fıçıya baktı. Kocasının yaşlı gözlerine baktı, iki kişilik mahrem cennetlerinde, ses çıkarmadan, üç bin litre üç kez damıtılmış dağ şeftalisi brendisinin satış değerini hesapladılar ve bildikleri sayılar tükendi.

Bayan Skiller'ın kafası kocasından daha hızlı çalışırdı. Eğildi ve Esk'e gülümsedi. Esk gözlerini kısamayacak kadar yorgundu. Çok iyi bir gülümseme değildi, çünkü Bayan Skiller gülümsemesini denemeyecek fırsat bulamıyordu.

“Buraya nasıl geldin küçük kız?” dedi, pastadan evler ve çarpılarak kapanan fırın kapakları vaat eden bir sesle.

“Nine’yle... Ama kayboldum.”

“Peki Nine şimdi nerede tatlım?” Güm diye kapandı fırın kapağı yine; metafor ormanlarında gezenler için zor bir gece olacaktı.

“Bir yerlerde, sanırım.”

“Büyük, kuştüyü bir yatakta sıcacık uyumak ister misin?”

Esk kadına minnetle bakarken yüzünün hevesli bir gelinciğe benzediğini belli belirsiz fark etti ve başını salladı.

Doğru. Bu işi yoluna koymak için oradan geçen bir oduncudan daha fazlası gerekecek.

Bu arada, Nine iki sokak ötedeydi. Başka insanların standartlarına göre, o da kaybolmuştu. Ama ona göre öyle değildi. Nine nerede olduğunu biliyordu; yalnızca, başka her yer onun nerede olduğunu bilmiyordu.

Bir insanın zihnini sezmenin, örneğin, bir tilkinin zihnini sezmekten daha zor olduğu daha önce de belirtilmişti. İnsan zihni, bunu bir tür hakaret kabul ederek, nedenini bilmek ister. Nedeni şudur:

Hayvan zihinleri basittir ve dolayısıyla keskindir. Hayvanlar deneyimi küçük parçalara bölmekle ve ıskaladıkları parçalar hakkında spekülasyonlarda bulunmakla zaman kaybetmezler. Onlar için evren denen gerçekliğin tamamı (a) çiftleşilecek şeyler, (b) yenecek şeyler, (c) kaçılacak şeyler ve (d) kayalardan ibarettir. Bu, zihni gereksiz düşüncelerden kurtarır ve asıl önemli konulara odaklanmasına olanak verir. Normal bir hayvan, yürürken sakız çiğnemeye çalışmaz mesela.

Diğer yandan ortalama bir insan durmaksızın, her tür konuda, her düzeyde düşünür ve bu arada düzinelerce biyolojik takvimin ve saatin müdahalesiyle uğraşır. İfade edilmek üzere olan düşünceler, özel düşünceler, gerçek düşünceler, düşünceler hakkında düşünceler ve koskoca bir bilinçaltı düşünceler yelpazesi vardır. Bir telepat için insan kafası bir şamatadır. Tüm duyuru sistemleri aynı anda konuşan bir demiryolu garıdır. Eksiksiz bir FM dalga boyudur - ve o istasyonların bazıları saygın değildir, yasak denizlerde gecenin bir yarısı bilinçaltı şarkılar çalan kanun kaçağı korsanlardır.

Esk’in yerini zihin büyüsüyle bulmaya çalışan Nine, samanlıkta iğne arıyordu.

Başarılı olamıyordu ama aynı anda düşünen bin beynin çok frekanslı feryatlarının arasında ona kadar ulaşan yeterince akıl sinyali, onu dünyanın gerçekten de her zaman düşündüğü kadar aptal bir yer olduğuna ikna ediyordu.

Hilta’yla sokağın köşesinde buluştu. Havadan arama için çalı süpürgesini almıştı (ama gizlice taşıyordu, çünkü Ohulan’m erkekleri Uzun Kal Merhemi’nin arkasındaydılar ama çizgiyi uçan kadınlarda çiziyorlardı). Hilta deliye dönmüştü.

“Kızdan en ufak iz yok,” dedi Nine.

“Irmak kıyısına gittin mi? Suya düşmüş olabilir!”

“O zaman hemen yine dışarı düşerdi. Yüzme biliyor zaten. Bence saklanıyor, kahrolmayası.”

“Ne yapacağız?”

Nine ona kavurucu bir bakış fırlattı. “Hilta Keçibulur, senden utanıyorum, tam bir korkak gibi davranıyorsun. Ben endişeli görünüyor muyum?”

Hilta ona baktı.

“Evet. Biraz. Dudaklarını birbirine bastırmışsın.”

“Ben yalnızca kızgınım, o kadar.”

“Panayıra her zaman çingeneler gelir. Kızı onlar kaçırmış olabilir.”

Nine şehir halkı hakkında her şeye inanmaya hazırdı ama burada konuya hakimdi.

“O zaman hayal edebileceğimden de kaçıklar demektir,” diye terslendi. “Bak, asa yanında.”

“O ne işe yarar ki?” dedi Hilta, gözyaşlarına boğulmak üzere.

“Sana anlattığım hiçbir şeyi anlamamışsın,” dedi Nine sertçe. “Tek yapmamız gereken senin evine gidip beklemek.”

“Neyi?”

“Çığlıkları, gümlemeleri, ateş toplarını falan,” dedi Nine muğlak bir tavırla.

“Kalpsizlik bu!”

“Ah, ama bence hak ediyorlar. Gel, sen önden git ve çaydanlığı ocağa koy.”

Hilta ona şaşkın şaşkın baktı, sonra süpürgesine bindi ve sallana sallana yükselip bacaların arasındaki gölgelere karıştı. Çalı süpürgeleri araba olsaydı, bu, kelebek camlı Mini Morris olurdu.

Nine onun uzaklaşmasını izledi, sonra ıslak sokaklarda onun gittiği yöne doğru yürümeye başladı. O şeylerden birine binme- mekte kararlıydı.

Esk Bilmece'nin tavan arasındaki büyük, yumuşak yedek yataklardan birinin hafifçe nemli örtülerinin altında yatıyordu. Yorgundu ama uyuyamıyordu. Yatak fazla soğuktu çünkü. Huzursuzluk içinde, yatağı ısıtmaya çalışmaya cesaret edip edemeyeceğini merak etti ama vazgeçti. Ne kadar dikkatle denerse denesin, ateş büyülerini bir türlü beceremiyordu. Ya işe yaramıyorlardı ya da fazla işe yarıyorlardı. Kulübenin çevresindeki ağaçlıklar, gözden kaybolan ateş toplarının geride bıraktığı delikler yüzünden tehlikeli bir yere dönüşmüştü; en azından, sihirbazlık işe yaramazsa, demişti Nine, tuvalet yapan ya da kuyu açan biri olarak iş bulabilirdi.

Döndü ve yataktan yükselen hafif mantar kokusunu duymazdan gelmeye çalıştı. Sonra karanlıkta uzandı ve yatak başına yaslanmış asayı buldu. Bayan Skiller asayı aşağıya götürmekte çok ısrar etmişti ama Esk ölüm gibi yapışmıştı ona. Dünyada, ona ait olduğundan kesinlikle emin olduğu tek şey oydu.

Tuhaf oymalarla kaplı cilalı yüzey garip bir biçimde rahatlatıcı geliyordu. Esk uykuya daldı ve rüyasında bilezikler, tuhaf paketler ve dağlar gördü. Ve dağların üzerinde uzak yıldızlar, kuru kumların üzerinde sarsıla sarsıla yürüyen ve böcek gözleriyle ona bakan garip yaratıklar...

Merdivenler gıcırdadı. Sonra yine. Sonra bir sessizlik oldu... Olabildiğince kıpırtısız duran birinin çıkardığı türden boğulmuş, tüylü bir sessizlik.

Kapı açıldı. Merdivendeki mumun ışığının önünde, Skiller daha da karanlık bir gölgeydi. Fısıltıların ardından Skiller becerebildiğince sessiz bir biçimde, ayak uçlarına basa basa yatak başına doğru geldi. Tam ihtiyatla yerinden kaldırırken asa yana kaydı ama Skiller onu çabucak yakaladı ve çok yavaşça nefes verdi.

Bu yüzden asa ellerinde oynayınca çığlık atacak nefesi kalmamıştı. Asanın pullu yüzeyini, kıvranmasını, kaslarını hissetti...

Esk yatakta dimdik oturduğunda Skiller'ın, koluna dolanmış görünmez bir şeyle mücadele ederek dik merdivenden aşağıya yuvarlandığını gördü.

Karısının üzerine düştüğünde bir çığlık daha geldi.

Asa tangır tungur yere düştü ve hafif oktarin bir parıltı içinde orada kaldı.

Esk yataktan kalktı ve odayı aştı. Korkunç küfürler duyuyordu; sağlıksız bir sesle edilen küfürler. Kapının ardına baktı ve Bayan Skiller'ın yüzünü gördü.

"Ver şu asayı bana!"

Esk arkasına uzandı ve cilalı ahşabı kavradı. "Hayır," dedi. "O benim."

"Küçük kızlara göre bir şey değil o," diye terslendi barmenin karısı.

"O bana ait," dedi Esk ve kapıyı sessizce kapattı. Bir an aşağıdaki mırıltıları dinledi ve şimdi ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Çifti bir şeye dönüştürmek muhtemelen epey sorun yaratırdı ve zaten bunu nasıl yapabileceğinden pek emin değildi.

Aslında büyü yalnızca büyü hakkında düşünmediğinde işe yarıyordu. Zihni büyüyü engelliyor gibiydi.

Odayı aştı ve minik pencereyi açtı. Uygarlığın tuhaf gece kokuları içeri doldu: sokakların ıslak kokusu, bahçe çiçeklerinin güzel kokuları, uzaktan uzağa, aşırı dolmuş bir tuvaletin leş kokusu. Dışarıda ıslak kiremitler vardı.

Skiller merdiveni yine tırmanmaya başlarken, Esk asayı çatıya itti ve emekleyerek peşinden gitti, pencerenin üzerindeki oymalara tutunarak dengesini buldu. Eğimli çatı bir bahçe barakasıyla son buluyordu. Esk düzensiz kiremitlerin üzerinde yarı kayar, yarı düşerken genel olarak dik kalmayı başardı. İki metre yüksekten eski bir fıçı yığınının üzerine atladı, kaygan tahtalardan aşağı indi ve sonra rahatça han avlusunda koşarak sokağa çıktı.

Sokağı basmış sisi dağıtarak kaçarken, Bilmece'den gelen kavga seslerini duyabiliyordu.

Skiller karısını itip geçti ve elini en yakındaki fıçının musluğuna uzattı. Duraksadı, sonra sertçe açtı.

Odayı, bıçak kadar keskin bir şeftali brendisi kokusu doldurdu. Musluğu kapattı ve rahatladı.

"Pis bir şeye dönüştüğünden mi korkuyordun?" diye sordu karısı. Skiller başını salladı.

"Bu kadar beceriksiz olmasaydın..diye başladı karısı.

"Sana söyledim, beni ısırdı!"

"Sihirbaz olurdun ve bütün bunlarla uğraşmamız gerekmezdi. Sende hiç mi hırs yok?"

Skiller başını iki yana salladı. "Sihirbaz olmak için bir asadan daha fazlasının gerektiğinden eminim," dedi. "Hem, sihirbazların evlenmesinin yasak olduğunu duymuştum. Şey yapmalarına bile izin yokmuş..." Duraksadı.

"Ne? Ne yapmalarına izin yokmuş?"

Skiller kıvrandı. "Şey... bilirsin. Şey."

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum," dedi Bayan Skiller sertçe.

"Hayır, anlamazsın herhalde."

Skiller isteksizce karısının peşine takılıp karanlık bardan çıktı. Sihirbazların hayatının o kadar da kötü olmadığını düşünüyordu.

Ertesi sabah on fıçı şeftali brendisinin gerçekten de pis bir şeye dönüşmüş olduğu ortaya çıkınca, Skiller'ın haklı olduğu kanıtlandı.

Esk gri sokaklarda amaçsızca dolanarak ırmak boyundaki küçük rıhtıma ulaştı. Yassı yataklı mavnalar iskelelerin yanında hafif hafif sallanıyordu ve bir iki tanesinde, soba borularından dost canlısı duman bulutları yükseliyordu. Esk en yakındaki mavnaya bindi ve asayı kullanarak mavnanın çoğunu kaplayan yağlı kumaşı kaldırdı.

Lanolin ve gübre karışımı, sıcak bir koku yükseldi. Mavna yün yüklüydü.

Yabancı bir mavnada uykuya dalmak aptalcadır, çünkü uyandığınızda kendinizi hangi yabancı yamaçların arasından süzülürken bulacağınızı bilemezsiniz. Mavnacıların geleneksel olarak erken (güneş daha doğmadan) yola çıktıklarını bilmezseniz, ertesi gün sizi hangi yeni ufukların selamlayacağını bilemezsiniz...

Bunu siz biliyorsunuz. Esk bilmiyordu.

Esk ıslık sesine uyandı. Kıpırdamadan yattı ve dün geceki olayları sırayla akımdan geçirdi. Sonunda neden burada olduğunu hatırladı, dikkatle döndü ve yağlı bezi araladı.

Demek buradaydı. Ama "burada" yer değiştirmişti.

"Demek gemi yolculuğu böyle bir şeymiş," dedi, uzaktaki kıyının kayıp geçmesini izlerken. "Çok da özel bir şeye benzemiyor."

Endişelenmek aklına gelmemişti. Hayatının ilk sekiz senesinde dünya epey sıkıcı bir yerdi ve tam da ilginçleşmeye başladığında nankörlük edecek değildi.

Uzakta ıslık çalan kişiye, havlayan bir köpek katıldı. Esk yünlerin içinde sırtüstü uzandı, hayvanın zihnini buldu ve nazikçe zihne Bindi. Köpeğin dağınık ve verimsiz beyninden, bu mavnada en az dört kişi olduğunu ve bu mavnayla birlikte ırmakta dizilmiş olan diğerlerinde çok daha fazla insan bulunduğunu öğrendi. O insanların bazıları çocuktu.

Hayvanı bıraktı ve uzun uzun çevresindeki manzarayı seyretti -mavna şimdi yüksek, turuncu yamaçların arasından geçiyordu, kayalar o kadar renkli katmanlardan oluşmuştu ki, aç bir tanrı tüm zamanların en büyük sandviçini yapmış gibi görünüyordu- ve bir sonraki düşünceden kaçınmaya çalıştı. Ama düşünce bastırdı ve Hayat'ın tuvalet kapısının altında beliren beklenmedik bir Limbo dansçısı gibi zihnine girdi. Eninde sonunda buradan çıkması gerekecekti. Konuda ısrar eden midesi değildi aslında, mesanesi gecikme kabul etmeyecekti.

Belki...

Başının üzerindeki yağlı bez hızla kenara çekildi ve büyük, sakallı bir kafa gülümseyerek ona baktı.

"Vay vay," dedi. "Bak burada ne varmış? Kaçak yolcu, evet?"

Esk kafaya bakarak düşündü. "Evet," dedi. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Buradan çıkmama yardım eder misiniz lütfen?"

"Seni tutup turnalara atmamdan korkmuyor musun?" dedi kafa. Esk'in şaşkın bakışlarını fark etti. "Büyük tatlı su balığı," diye ekledi yardımseverce. "Hızlıdır. Bir sürü dişi vardır. Turna- balığı."

Düşünce Esk'in aklına hiç gelmemişti. "Hayır," dedi dürüstçe. "Neden? Atar mısınız ki?"

"Hayır. Aslında atmam. Korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum zaten."

"Ah." Kafaya alışıldık bir şekilde bağlanmış kahverengi bir kol belirdi ve Esk'in yünlerin içindeki yuvasından çıkmasına yardım etti.

Esk mavnanın güvertesinde durdu ve çevresine bakındı. Gökyüzü bir peksimet fıçısından daha maviydi ve ırmağın bir planlama araştırması kadar yavaş aktığı geniş vadinin üzerine güzelce kapanmıştı.

Arkasında, Koçbaşı Dağları hâlâ bulutlar için çapa görevi görüyordu ama Esk kendini bildi bileli göründükleri kadar azametli değillerdi. Mesafe onları küçültmüştü.

"Burası neresi?" dedi, yeni bataklık ve saz kokularını içine çekerek.

"Ankh Irmagı'nın Yukarı Vadi'si," dedi adam. "Nasıl buldun?"

Esk ırmağın iki yanını süzdü. Şimdiden, Ohulan'da olduğundan daha genişti.

"Bilmiyorum. Bol bol su olduğu kesin. Bu sizin geminiz mi?"

"Tekne," diye düzeltti adam. Esk'in babasından daha uzun boyluydu, onun kadar yaşlı değildi ve Çingene gibi giyinmişti. Dişlerinin çoğu altına dönüşmüştü ama Esk bunun nedenini sormanın zamanı olmadığına karar verdi. Zengin insanların pahalı tatillere çıkarak ve alüminyum folyo parçaları kullanarak edinmeye çalıştığı ama aslında her gün açık havada poponuzdan ter çıkana kadar çalışarak edinebileceğiniz cinsten, gerçekten koyu bronz renkte bir teni vardı. Adam alnını kırıştırdı.

"Evet, benim," dedi adam, sohbetin kontrolünü geri almaya kararlı bir biçimde. "Sen burada ne arıyorsun, benim asıl öğrenmek istediğim bu. Evden kaçtın, evet? Oğlan olsan, kısmetinin peşine düştüğünü söylerdim."

"Kızlar kısmet peşine düşemez mi?"

"Sanırım onların kısmetli oğlan peşine düşmesi gerekiyor," dedi adam ve Esk'e 200 karadık bir sırıtış bahşetti. Yüzüklerle kaplı kahverengi elini uzattı. "Gel de kahvaltı et."

"Aslında tuvaletinizi kullanmak isterim," dedi Esk. Adamın ağzı açık kaldı.

"Bu bir mavna, evet?"

■ "Evet?"

"Bu, yalnızca ırmak var, demek." Adam, Esk'in elini okşadı. "Endişelenme," diye ekledi. "Irmak buna çok alışık."

Nine iskelede dikilmiş, ayağının ucunu tıp tıp tıp ahşaba vuruyordu. Ohulan'da bulunan, rıhtım müdürüne en yakın kişi olan ufak tefek adam bakışlarının bütün gücüne maruz kalmıştı ve gözle görülür bir biçimde soluyordu. Nine'nin yüzündeki ifade belki parmak mengeneleri kadar haşin değildi ama parmak mengenelerinin gerçek bir olasılık olduğunu ima eder gibiydi.

"Şafak sökmeden yola çıktılar mı dedin?" dedi

"E-evet," dedi adam. "Şey... çıkmamaları gerektiğini bilmiyordum."

"Teknede küçük bir kız gördün mü?" Tıp-tıp-tıp dedi botu.

"Mm... Hayır. Özür dilerim." Adam neşelendi. "Ama onlar Zoon," dedi. "Çocuk onların yanındaysa başına hiçbir şey gelmez. Zoonlara her zaman güvenebilirsin, derler. Ailelerine çok önem verirlermiş."

Nine, şaşkın bir kelebek gibi çırpınmakta olan Hilta'ya döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Ah, evet," diye şakıdı Hilta. "Zoonlar çok iyi bilinir."

"Hıh," dedi Nine. Topuğu üzerinde döndü ve ayaklarını yere vura vura kasabanın merkezine doğru yürümeye başladı. Rıhtım müdürü, gömleğindeki askı çıkarılmış gibi çöktü.

Hilta'nın evi bir otacının üzerinde, bir tabakhanenin arkasın- daydı ve Ohulan çatılarına bakan muhteşem bir manzarası vardı. Ona mahremiyet sağladığı için seviyordu burayı, kendi deyişiyle, "özel alışverişlerini gizliliğin anahtar kelime olduğu sakin bir atmosferde yapmayı tercih eden seçkin ve seçici müşterilerinin" her zaman takdir ettiği bir özellik.

Havamumu Nine, saklamakta pek de başarılı olamadığı bir küçümsemeyle oturma odasında çevresine bakındı. Çok fazla püskül, boncuk perde, astroloji haritası ve siyah kedi vardı. Nine kedilere tahammül edemezdi. Burnunu çekti.

"Bu koku tabakhaneden mi geliyor?" dedi suçlarcasma.

"Tütsü," dedi Hilta. Nine'nin küçümsemesi karşısında yiğitçe kendini savundu. "Müşteriler seviyor," dedi. "Doğru ruh haline girmelerine yardımcı oluyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Salon numaralarına girmeden de insanın pekâlâ saygın bir işletme yönetebileceğini sanırdım Hilta," dedi Nine, oturarak. Uzun ve zorlu bir iş olan, şapka iğnelerini çıkarma sürecine girişti.

"Kasabalarda farklı ama," dedi Hilta. "İnsan zamana ayak uydurmalı."

"Neden, hiç bilemiyorum... Çaydanlığı koydun mu?" Nine masanın üzerine uzandı ve Hilta'ın kristal küresinin kadife örtüsünü çekti. Kafası kadar büyük, kuvars bir küreydi.

"Bu lanet silika olayını bir türlü öğrenemedim," dedi. "Ben küçük bir kızken bir çanak suya bir damla mürekkep damlatmak yeterliydi. Bakalım, şimdi..."

Gözlerini kürenin dans eden yüreğine dikti ve onu kullanarak zihnini Esk'in nerede olduğuna odaklamaya çalıştı. En iyi zamanlarda bile kristal kullanmak zordu ve içine bakmak, gelecekte bir şeyi, şiddetli bir migren ağrısını garantilemek anlamına geliyordu: Nine kristal kürelere güvenmezdi, onların sihirbazlık koktuğunu düşünürdü; sefil şey, iki iğne için zihninizi salyangozu kabuğundan emer gibi çekerdi.

"Lanet şey ışıltılarla dolu," dedi, küreye hohlayıp kol yeniyle silerek. Hilta omzunun üzerinden baktı.

"O ışıltı değil, bir anlamı var," dedi yavaşça.

"Ne?"

"Emin değilim. Ben deneyebilir miyim? Bana alışıktır." Hilta kediyi diğer sandalyeye itti ve eğilip camın derinliklerine baktı.

"Hıh. Sen bilirsin," dedi Nine, "ama hiçbir şey..."

"Bekle. Bir şey geliyor."

"Buradan bakınca sırf ışıltı gibi görünüyor," diye ısrar etti Nine. "Cam şişedeki kar fırtınası oyuncakları gibi, her yerde süzülen küçük gümüş ışıklar. Pek şirin aslında."

"Evet ama tanelerin ardına bak."

Nine baktı.

Gördükleri şuydu:

Çok yüksekten bakıyordu ve aşağıda geniş kırlar uzanıyordu, mesafe yüzünden mavi görünen bir manzara ve ırmak, kırların ortasında, sarhoş bir yılan gibi kıvrılıyordu. Ön planda gümüş ışıklar yüzüyordu ama bunlar, bir anlamda, büyük bir ışık fırtınasının küçük bir parçasıydı; karla karışık geriyatrik bir kasırga gibi, engin, tembel bir sarmal çizerek dönen ve aşağıdaki puslu manzaraya doğru alçalan bir ışık fırtınası. Nine gözlerini kıstığında ırmak üzerinde birkaç benek seçebiliyordu.

Zaman zaman, yavaşça dönen ışık fırtınasının içinde bir tür şimşek çakıyordu.

Nine gözlerini kırpıştırdı ve başını kaldırdı. Oda iyice kararmış gibiydi.

"Tuhaf bir hava," dedi, akima daha iyi bir yorum gelmediğinden. Işıltılı zerreler gözlerini kapattığında bile yok olmuyordu.

"Hava yüzünden olduğunu sanmıyorum," dedi Hilta. "Aslında insanların onu görebildiğini düşünmüyorum ama kristal gösteriyor. Sanırım havada yoğunlaşan büyü bu."

"Asaya mı akıyor?"

"Evet. Bir sihirbaz asası öyle çalışır. Büyü damıtır."

Nine kristale bir bakış daha fırlattı.

"Esk'in içine," dedi dikkatle.

"Evet."

"Epey de büyü var gibi."

"Evet."

Nine bir kez daha, sihirbazların nasıl büyü yaptığını bilmeyi diledi. Esk'in büyüyle dolduğunu, her bezesinin, her gözeneğinin büyüye doyduğunu hayal etti. Sonra büyü sızmaya başlayacaktı; başta yavaş yavaş, küçük patlamalar halinde topraklana- caktı ama sonra büyük bir büyü potansiyeli birikecekti. Her tür kazaya yol açabilirdi.

"Kahretsin," dedi. "O asadan hiç hoşlanmamıştım zaten."

"En azından Üniversite'nin olduğu yere doğru gidiyor," dedi Hilta. "Orada ne yapmak gerektiğini bilirler."

"Olabilir. Sence ırmakta ne kadar yol almışlardır?"

"Otuz kilometre kadar. O mavnalar yürüyüş hızında gider. Zo- onların acelesi yok."

"Tamam." Nine, kararlılıkla çenesini çıkararak ayağa kalktı. Şapkasına uzandı ve eşyalarını koyduğu çuvalı aldı.

“Bir mavnadan daha hızlı yürüyebileceğimden eminim,” dedi. “Irmaklar kıvrımlıdır ama ben düz yürürüm.”

“Kızın peşinden yürüyerek mi gideceksin?” dedi Hilta hayretle. “Ama ormanlar ve vahşi hayvanlar var!”

“Güzel, uygarlığa geri dönmek hoşuma gider. Kızın bana ihtiyacı var. Asa kontrolü ele geçiriyor. Ben de öyle demiştim ama dinleyen oldu mu?”

“Oldu mu?” dedi Hilta, Nine’nin uygarlığa geri dönmekle ne kastettiğini çözmeye çalışarak.

“Hayır,” dedi Nine soğuk bir sesle.

Adamın adı Amschat B’hal Zoon’du. Üç karısı ve üç çocuğuyla mavnada yaşıyordu. Ve bir Yalancıydı.

Zoon kabilesinin düşmanlarını en çok kızdıran şey dürüstlükleri değildi. Deli edici ölçüde dürüstlerdi ama aynı zamanda yaklaşımları da aşın dobraydı. Zoonlar örtmece diye bir şey duymamışlardı ve bir tane bulsalar da onunla ne yapacaklarını bilemezlerdi ama muhtemelen onun “kötü bir şeyi söylemenin güzel bir yolu” olduğunu söylerlerdi.

Gerçeğe bu katı bağlılıkları normalde olduğu gibi, bir tanrının dayattığı özellik değildi ve genetik olduğu anlaşılıyordu. Sıradan bir Zoon, su altında ne kadar nefes alabilirse, o kadar yalan söyleyebilirdi ve aslında yalan söyleme kavramının kendisi bile onları feci altüst ederdi. Onlar için yalan söylemek, evreni tamamen değiştirmek anlamına geliyordu.

Bu, ticaretle geçinen bir ırk için dezavantajdı ve bu yüzden Zoon büyükleri bin yıllar boyunca, başka herkeste bol bol bulunan bu tuhaf gücü incelemiş ve kendilerinde de olması gerektiğine karar vermişlerdi.

Böyle bir yeteneğe sahip olduklarına dair küçücük bir işaret taşıyan genç adamlar teşvik ediliyordu ve özel törenler eşliğinde, Gerçeği çarpıtma yarışmaları yapılıyordu. Kayda geçen ilk Zoon yalanı, “Aslında büyükbabam oldukça uzun boyludur,” idi ama zamanla yalan söylemeyi öğrendiler ve Kabile Yalancısı memuriyeti tanımlandı.

Zoonlarm büyük kısmı yalan söyleyemese de dünyanın olduğundan farklı olduğunu söyleyebilen her Zoonun büyük saygı gördüğü anlaşılmalıdır. Yalancılık, çok önemli bir konumdur. Sıradan bir Zoonun anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtiği dış dünyayla her tür ilişkilerinde kabilesini Yalancı temsil eder. Zoon kabileleri, Yalancıları ile gurur duyarlar.

Bütün bunlar diğer ırkları feci sinir eder. Zoonlarm “diplomat” ya da “halkla ilişkiler memuru” gibi, daha uygun unvanlar kullanmaları gerektiğini düşünürler. Zoonlarm herkesle dalga geçtiğini hissederler.

“Bütün bunlar doğru mu?” dedi Esk kuşkuyla, mavnanın kalabalık kamarasında çevresine bakınarak.

“Hayır,” dedi Amschat kararlılıkla. Minik, süslü sobanın üzerinde lapa pişirmekte olan en genç karısı kıkırdadı. Üç çocuğu masanın kenarından ciddi ifadelerle Esk’i izliyordu.

“Siz hiç gerçeği söylemez misiniz?”

“Ya sen?” Amschat altın madeni gibi sırıttı ama gözleri gülümsemiyordu. “Neden seni yünlerimin içinde buldum? Amschat çocuk kaçırmaz. Evinde senin için endişelenen insanlar vardır, evet?”

“Nine beni bulmaya gelir sanırım,” dedi Esk, “ama fazla endişeleneceğini sanmıyorum. Yalnızca kızgındır. Hem, ben zaten Ankh-Morpork’a gidiyorum. Beni gemiden...”

“... tekne...”

indirebilirsin, istersen. Turnalara aldırmam.”

“Bunu yapamam,” dedi Amschat.

“Bu yalan mıydı?”

“Hayır! Çevremizde yabanıl bir arazi var, soyguncular ve... başka şeyler.”

Esk neşeyle başını salladı. “Anlaştık, o zaman,” dedi. “Yünlerin üzerinde uyumaya bir şey demem. Yolculuk ücretini de ödeyebilirim. Ben bü...” Duraksadı; yarım kalan cümlesi küçük bir kristal bukle gibi havada kaldı ve tedbir tam zamanında dilinin kontrolünü ele geçirdi. “Bir sürü faydalı şey yapabilirim,” diye bitirdi ikna edici olmayan bir şekilde.

Amschat'm yan yan en büyük karısına baktığının farkındaydı. Kadın sobanın yanında oturmuş, dikiş dikiyordu. Zoon gelenekleri uyarınca siyahlara bürünmüştü. Nine görse kesinlikle takdir ederdi.

"Ne tür faydalı şeyler?" diye sordu Amschat. "Çamaşır yıkamak, yer süpürmek, evet?"

"İsterseniz," dedi Esk, "ya da ikili ya da üçlü imbik kullanarak damıtım yapabilirim; cila, sır, krem, merhem, yakı yapabilirim; balmumu elde edebilirim, mum imal edebilirim, tohum, kök ve çelik hazırlayabilirim; Seksen Muhteşem Ot karışımı yapabilirim; aynı zamanda iğ eğirebilir, mekikli, kirkitli, kilim, cicim, zili, sumak dokuma yapabilirim; biri örgüyü kurarsa örgü örebilirim, toprak ve kaya okuyabilirim, marangozluk yapabilir, zıvana açabilirim; hayvanlara ve gökyüzüne bakarak hava durumunu tahmin edebilirim, arı nüfusunu çoğaltabilirim, beş tür mey mayalayabilirim, ot boya, kök boya, kabuk boya yapabilirim; tencere tava kalaylayabilirim, ayakkabı onarırım, çoğu deriyi tabaklayabilir, biçimlendirebilirim ve keçiniz varsa onlara da bakabilirim. Keçileri severim."

Amschat düşünceli düşünceli baktı ona. Esk devam etmesinin beklendiğini hissetti.

"Nine insanların boş oturmasından hoşlanmaz," dedi. "Her zaman, eli iş gören bir kızın asla yoksul kalmayacağını söyler," diye ekledi açıklama olarak.

"Ya da kocasız sanırım," diye başını salladı Amschat zayıfça.

"Aslında, Nine'nin bu konuda da söylediği bir sürü şey..."

"Eminim vardır," dedi Amschat. En büyük karısına baktı ve kadın belli belirsiz başını salladı.

"Pekâlâ," dedi. "Bir işe yarayacaksan kalabilirsin. Peki, çalgı çalabilir misin?"

Esk gözünü kırpmadan karşılık verdi bakışlarına. "Muhtemelen."

Böylece Esk, pek az güçlük ve pişmanlıkla, Koçbaşı Dağları'ndan ve o dağların ikliminden ayrıldı ve Ankh boyunca çıktıkları büyük ticaret yolculuğunda Zoonlara katıldı.

Her birinde en az bir geniş Zoon ailesi olan en az otuz mavna vardı ve her biri ayrı bir yük taşıyor gibiydi; çoğu peş peşe bağlanmıştı ve Zoonlar biraz sosyalleşmek istediklerinde halatı çekip bir sonraki mavnaya atlayıveriyorlardı.

Esk yünlerin içinde kendine bir yuva kurdu. Sıcaktı, biraz Nine'nin kulübesi gibi kokuyordu ve daha önemlisi, burada kimse onu rahatsız etmiyordu.

Büyü onu biraz endişelendirmeye başlamıştı.

Kesinlikle kontrolünden çıkıyordu. Esk büyü yapmıyordu, büyü kendiliğinden etrafında oluveriyordu. Ve bilseler, insanların çok mutlu olmayacaklarını tahmin ediyordu. Bu da, bulaşık yıkarken tabakların kendi kendilerini yıkadıkları gerçeğini saklamak için uzun uzun su sıçratması, tangırtılar çıkarması gerektiği anlamına geliyordu. Bir şey yamıyorsa, deliğin kenarlarının sanki... sanki büyülüymüş gibi bir araya gelip birbirlerine dolandıkları gerçeğini saklamak için güvertede ıssız bir köşe bulması gerekiyordu. Sonra yolculuğun ikinci gününde uyandı ve asayı koyduğu yerin etrafındaki yünlerin geceleyin taranmış, eğrilmiş ve düzgün yumaklara dönüştürülmüş olduğunu gördü.

Ateş yakma fikrini tamamen akimdan çıkardı.

Ama iyi tarafları da vardı. Ağır ağır akan büyük kahverengi ırmağın her kıvrımı yepyeni manzaralar ortaya seriyordu. Derin, karanlık ormanların içinden geçerken mavna ırmağın tam ortasında seyrediyor, erkekler silahlarını ellerine alıyor, kadınlar alt güverteye iniyordu. Esk dışında... O oturup kıyıdaki çalıların arasından onların geçişini takip eden hıhlamaları ve hapşırıkları ilgiyle dinliyordu. Çiftliklerle kaplı bölgelerden geçiyorlardı. Ohulan'dan çok daha büyük pek çok kasaba vardı. Hatta dağlar bile vardı ama bunlar yaşlı ve yassıydı, Esk'in dağları kadar genç ve kıpır kıpır değil. Sıla hasretine kapılmamıştı, tam olarak değil, ama bazen kendisi de bir tekneymiş, sonsuz bir halatın ucunda süzülüyormuş ve yine de her zaman bir çapayla köyüne bağlıymış gibi hissediyordu.

Mavnalar bazı kasabalarda duruyordu. Gelenekler uyarınca, yalnızca erkekler kıyıya çıkıyordu ve Zoon olmayanlarla yalnızca Amschat, törensel Yalancı şapkasını takarak konuşuyordu. Esk genelde onunla birlikte gidiyordu. Amschat onun da Zoon- ların yazılı olmayan kurallarına uyarak teknede kalması gerektiğini ima etmeye çalışmıştı ama Esk için ima, bir gergedan için sivrisinek ısırığı neyse oydu; çünkü kuralları bilmezden gelirseniz insanların çoğu zaman onları, sizi kapsamayacak şekilde yeniden yazdıklarını öğrenmeye başlamıştı bile.

Hem Amschat, Esk yarımdayken her zaman iyi fiyat aldığı izlenimi altındaydı. Bacaklarının arkasına saklanmış küçük bir çocuk gözlerini kısarak dik dik bakarken, en deneyimli tüccarlar bile pazarlığı bir an önce bitirip gitmek istiyordu.

Aslında bu onu endişelendirmeye başlamıştı. Duvarlarla çevrili Zemphis kasabasında bir simsar Amschat'a yüz postluk yün karşılığında bir torba ultramarin önerdiğinde, cep hizasından bir ses, "Bunlar ultramarin değil," dedi.

“Çocuğu dinle!” dedi simsar, sırıtarak. Amschat ciddi bir ifadeyle taşlardan birini gözüne tuttu.

“Dinliyorum,” dedi, “ve bunlar gerçekten ultramarine benziyorlar. Tınıları ve ışıltıları yerinde.”

“Bunlar yalnızca spirkal,” dedi Esk. Düşünmeden konuşmuştu ve iki adam dönüp ona baktığında konuştuğuna hemen pişman oldu.

Amschat taşı avucunda çevirdi. Bukalemun spirkal taşları gerçek mücevherlerle aynı kutuya konulduğunda, diğer mücevherlerin rengini ve dokusunu alırdı ve bu sık rastlanan bir hileydi. Ama bu taşların içinde gerçekten de ultramarinlerin mavi ateşi vardı. Sert sert simsara baktı.

Amschat Yalan sanatında derinlemesine eğitilmişti. Şimdi düşününce, ince işaretleri görebiliyordu.

“Ortada bir kuşku var gibi,” dedi, “ama kolaylıkla çözülebilir. Onları Çam Sokak’taki tahlilciye götürmek yeterli, çünkü spir- kallarm sürgen sıvıda çözüldüğünü herkes bilir, evet?”

Simsar duraksadı. Amschat hafifçe kıpırdandı; simsar onun kaslarının duruşuna bakarak, aniden harekete geçmeye kalkarsa kendini yerde bulacağını düşündü. Ve o lanet çocuk hâlâ zihninin arkasını görebilirmiş gibi, gözlerini kısarak ona bakıyordu. Sinirleri dayanamadı.

“Bu talihsiz anlaşmazlık için üzüldüm,” dedi. “Bu taşları ult- ramarin olarak başkasından almıştım ama aramızda anlaşmazlık çıkmasındansa, onları armağan olarak kabul etmenizi isterim - ve postlar karşılığında da bu, ilk seçki gülpembesini önerebilir miyim?”

Minik, kadife bir keseden küçük kırmızı bir taş çıkardı. Ams- chat taşa neredeyse hiç bakmadı, bakışlarım adamdan ayırmadan, taşı Esk’e uzattı. Esk başını salladı.

Tüccar telaşla uzaklaştığında, Amschat Esk’in elini tuttu ve kızı bir tahlilcinin tezgâhına doğru yarı sürükledi. Tezgâh duvarda bir girintiden ibaretti. Yaşlı adam mavi taşların en küçüğünü aldı, Amschat’m telaşlı açıklamalarını dinledi, bir tabağa sürgen sıvı boşalttı ve taşı içine attı. Taş köpürerek tamamen eridi.

“Çok ilginç,” dedi. Cımbızla bir taş daha aldı ve büyüteç altında inceledi.

“Bunlar gerçekten de spirkal ama olağanüstü iyi spirkal örnekleri,” dedi. “Kesinlikle değersiz değiller ve ben size bir teklifte... küçük kızın gözlerinde bir sorun mu var?”

Amschat Esk’i dürttü ve Esk, Bakışını denemeyi bıraktı.

“Teklifte bulunabilirim. İki gümüş zata ne dersiniz?”

“Beş desek?” dedi Amschat tatlı tatlı.

“Ben o taşlardan birini saklamak istiyorum,” dedi Esk. Yaşlı adam ellerini havaya kaldırdı.

“Ama bunlar yalnızca ilginç oldukları için değerli,” dedi. “Yalnızca koleksiyonerler ilgilenir!”

“Ama bir koleksiyoner onları her şeyden bihaber bir alıcıya en kaliteli gülpembeler ya da ultramarinler diye satabilir,” dedi Amschat, “özellikle de kasabadaki tek tahlilci oysa.”

Tahlilci bunun üzerine biraz homurdandı ama sonunda bir taşı Esk için, ince gümüş bir zincire takması ve üç zat ödemesi karşılığında anlaştılar.

Adamın duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında Amschat, üç küçük gümüş parayı Esk’e verdi ve, “Bunlar senin,” dedi. “Hak- kmla kazandın. Ama...” gözleri Esk’inkilerle aynı hizaya gelene kadar eğildi, “Taşların sahte olduğunu nereden bildiğini bana söylemen lazım.”

Adam endişeli görünüyordu ama Esk onun gerçeklerden pek hoşlanmayacağını sezdi. Büyü insanları huzursuz ederdi. Esk yalnızca, “Spirkal spirkaldır ve ultramarin ultramarindir; sen onların aynı göründüğünü düşünsen de bunun sebebi insanların gözlerini doğru şekilde kullanmamasıdır. Hiçbir şey gerçek doğasını saklayamaz,” deseydi, Amschat bundan hoşlanmazdı.

Bunun yerine, “Doğduğum köyün yakınında cücelerin spirkal madenleri var,” dedi, “zamanla taşların ışığı nasıl büktüğünü öğreniyorsun.”

Amschat bir süre onun gözlerine baktı. Sonra omuzlarını silkti.

“Tamam,” dedi. “İyi. Eh, burada birkaç işim daha var. Neden kendine yeni giysiler falan almıyorsun? Seni vicdansız satıcılara karşı uyarırdım ama bir şekilde, bilmiyorum, başının derde gireceğini sanmıyorum.”

Esk başını salladı. Amschat pazar yerinde uzaklaştı. İlk köşede döndü, düşünceli düşünceli ona baktı ve sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Eh, tekne yolculuğu buraya kadar, dedi Esk kendi kendine. Adam tam olarak emin değil ama bundan sonra devamlı beni izleyecek, ben ne olduğunu anlamadan asayı elimden alacaklar ve bir sürü sorun çıkacak. Neden herkes büyü yapılmasına bu kadar bozuluyor?

Filozofça içini çekti ve kasabadaki olasılıkları keşfetmek üzere yola koyuldu.

Ama bir de asa meselesi vardı. Esk asayı yünlerin derinliklerine saklamıştı ve yünler henüz indirilmiyordu. Onu almak için dönerse insanlar soru sormaya başlardı ve Esk yanıtları bilmiyordu.

Uygun bir ara geçit buldu, içine daldı ve istediği gizliliği sağlayacak derin bir kapı eşiği bulana kadar koştu.

Ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu - gözlerinin önünde duruyordu. Asa havada uçarak gelmemeliydi, mavnaya hasar vererek dikkat çekmemeliydi. Tek istediğim, dedi kendi kendine, dünyanın düzeninde minik bir değişiklik. Asanın yünlerin arasında olduğu bir dünya değil, asanın elimde olduğu bir dünya. Küçük bir değişiklik, gerçeklikte ufacık bir fark.

Esk doğru düzgün eğitilmiş bir sihirbaz olsaydı bunun imkânsız olduğunu bilirdi. Bütün sihirbazlar eşyaları nasıl yerinden oynatacağını bilirdi, protonlarla başlayıp yukarı doğru çalışırlardı; ama bir şeyi A'dan Z'ye götürürken asıl önemli olan, temel fiziğe göre, o şeyin alfabenin geri kalanından geçmesi gerektiğiydi. Bir şeyin A'da ortadan kaybolup Z'de ortaya çıkmasını sağlamanın tek yolu bütün Gerçekliğin yana kaymasıydı. Bunun yaratacağı sorunlar düşünülemezdi bile.

Elbette Esk eğitim almamıştı ve başarı için gereken en önemli faktörün, yapmaya çalıştığınız şeyin imkânsız olduğunu bilmemek olduğu, çok iyi bilinen bir gerçektir. Başarısızlık olasılığından haberi olmayan biri, tarih bisikletinin yolundaki tuğla olabilir.

Esk asayı getirmenin yolunu ararken dalgalar büyü atmosferinde yayıldı ve Diskdünya'yı bin minik şekilde değiştirdi. Bu değişimlerin çoğu kimse tarafından fark edilmedi. Belki kumsallarda yatan birkaç kum tanesi hafifçe farklı bir yöne döndü ya da bir ağaçtan sarkan yaprağın pozisyonu çok az değişti. Ama olasılık dalgası Gerçekliğin kıyısına çarptı, havuzda çalkalanan su gibi kenardan geri döndü ve karşı yönden gelen dalgalarla karşılaştı. Bu, varoluşun dokusunda küçük ama önemli anaforlar yarattı. Varoluşun dokusunda anaforlar yaratabilirsiniz, çünkü çok tuhaf bir dokudur.

Esk bunların hiçbirini bilmiyordu elbette ama asa hiç yoktan eline düşünce çok memnun oldu.

Asa eline sıcak geliyordu.

Bir süre ona baktı. Asa konusunda bir şey yapması gerektiğini hissediyordu; fazla büyük, fazla göze çarpan, fazla uygunsuz bir asaydı. Dikkat çekiyordu.

"Seni Ankh-Morpork'a götüreceksem," dedi düşünceli düşünceli, "kılık değiştirmen gerek."

Asanın üzerinde birkaç ışıltı daha oynaştı ve sonra kararda.

Esk sonunda bu sorunu Zemphis pazarında çalı süpürgesi satan bir tezgâh bularak çözdü. Tezgâhtaki en büyük süpürgeyi satın aldı, kapı eşiğine geri döndü, süpürgenin sapım çıkardı ve asayı huş dallarının arasına sapladı. Asil bir nesneye bu şekilde davranmak doğru gelmiyordu; sessizce ondan özür diledi.

Ama fark belirgindi. Kimse çalı süpürgesi taşıyan bir kıza dönüp bakmıyordu.

Esk kasabayı keşfederken yemek için baharatlı börek aldı (börekçi parasının üstünü eksik verdi ama sonra açıklanamaz bir şekilde, Esk'e para üstü olarak iki gümüş vermiş olduğunu fark etti; aynı zamanda, geceleyin sıçanlar deposuna girdi, bütün mallarını yedi ve ninesine yıldırım çarptı).

Kasaba Ohulan'dan daha küçüktü ve çok farklıydı, çünkü ırmağa ek olarak üç ticaret yolunun kavşağına kurulmuştu.

Kasabanın ortasında dev bir meydan vardı ve bu meydan, sürekli, egzotik bir trafik sıkışıklığı ile çadır köyü arası bir oluşumdu. Develer katırlara, katırlar atlara, atlar develere ve hepsi insanlara çifte atıyordu; bir renk cümbüşü, ses şamatası, koku fırtınası vardı ve para kazanmak için canını dişine takmış yüzlerce insanın düzenli, baş döndürücü uğultusu yükseliyordu.

Kargaşanın bir sebebi, kıtanın büyük kısımlarında başka insanların hiç çalışmadan para kazanmayı tercih etmesi ve Disk'te henüz müzik kayıt sanayisi gelişmediğinden, bu insanların daha eski, daha geleneksel haydutluk sanatlarına başvurmak zorunda kalmasıydı.

Tuhaftır, bu sanatlar epey çaba istiyordu. Doğru düzgün bir pusu için ağır kayaları tepelerin zirvesine yuvarlamak, yolu tıkamak için ağaç kesmek, çukur kazıp dibine kazık döşemek ve bütün bunları yaparken hançerin kenarını keskin tutmayı da unutmamak gerekiyordu ve bütün bunlar, muhtemelen, sosyal açıdan daha kabul edilebilir mesleklere göre daha fazla beyin ve kas gücü gerektiriyordu, ama yine de mücevher dolu son derece sıradan büyük sandıklar elde etmek için bütün bunlara ve ayrıca rahatsız ortamlarda uzun geceler geçirmeye razı olacak kadar yanlış yola sapmış insanlar hâlâ vardı.

Bu yüzden, Zemphis gibi bir kasaba, kervanların dağılıp karıştığı, yeni kervanların oluştuğu, düzinelerce tüccarın ve yolcunun onları bekleyen, sosyal açıdan dezavantajlı yollara karşı koruma amacıyla bir araya geldiği bir mekândı. Kalabalıkta dikkat çekmeden dolaşan Esk bütün bunları, önemli görünen birini bulup kol yenini çekiştirme yöntemiyle öğrendi.

Bu adam tütün balyalarını sayıyordu ve araya giren biri olmasa başaracaktı da.

"Ne?"

"Burada ne oluyor, dedim."

Adam, "Yaylan git, başkasını rahatsız et," diyecekti. Kafasına küçük bir şaplak atacaktı. Bu yüzden, kendini eğilmiş, pis suratlı, küçük bir çocukla ciddi ciddi konuşurken bulunca çok şaşırdı. Daha sonra düşününce, çocuğun elindeki büyük çalı süpürgesinin de tarif edilemez bir biçimde onu *dinliyormuş* gibi göründüğünü hatırladı.

Adam kervanları açıkladı. Çocuk başını salladı.

"İnsanlar yolculuk etmek için bir araya geliyor, öyle mi?"

"Aynen."

"Nereye?"

"Her türlü yere. Sto Lat, Pseudopolis... Ankh-Morpork, elbette..."

"Ama ırmak zaten oraya gidiyor," dedi Esk, sağduyulu bir biçimde. "Mavnalar. Zoonlar."

"Ah, evet," dedi tüccar, "ama onların fiyatı yüksek ve her şeyi taşıyamıyorlar. Ayrıca, kimse onlara fazla güvenmiyor."

"Ama onlar çok dürüst!"

"Hah, evet," dedi adam. "Ama ne dediklerini bilirsin: Asla dürüst bir adama güvenme." Bilgiç bilgiç gülümsedi.

"Kim söylüyor bunu?"

"Onlar. Bilirsin. İnsanlar," dedi adam, sesindeki huzursuz tınıyla.

"Ah," dedi Esk. Düşündü. "Çok aptal insanlar olmalı," dedi. "Yine de teşekkürler."

Adam onun uzaklaşmasını izledi ve balya sayma işine geri döndü. Bir an sonra kol yeni tekrar çekiştirildi.

"Elli yedi elli yedi elli yedi ee?" dedi, yerini kaybetmemeye çalışarak.

"Sizi yine rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Esk, "ama bu balyalar..."

"Ne olmuş balyalara, elli yedi, elli yedi, elli yedi?.."

"Eh, içlerinde küçük beyaz kurtçuklar olması normal mi?"

"Elli ye- ne?" Tüccar tabletini indirdi ve Esk'e baktı, "Hangi küçük kurtçuklar?"

"Kıvranan kurtçuklar .'Beyaz," diye ekledi Esk yardımseverce. "Balyaların ortasını deliyorlar."

"Tütün iplikkurdu mu diyorsun?" Adam çılgın bakışlarla tütün yükünü indiren satıcıya baktı. Şimdi düşününce, adam peri altınının sabaha neye dönüşeceğini görmeden uzaklaşmak isteyen bir gece yarısı cini gibi endişeli görünüyordu. "Ama o bana tütünün iyi depolandığını söyledi ve... hem, sen nereden biliyorsun ki?"

Çocuk kalabalıkta kaybolmuştu. Tüccar onun biraz önce durduğu yere dik dik baktı. Sonra endişe içinde sırıtmakta olan satıcıya dik dik baktı. Gökyüzüne dik dik baktı. Sonra çakısını cebinden çıkardı, bir an çakıya baktı, bir karara varmış göründü ve en yakındaki balyaya yaklaştı.

Bu arada Esk, gelişigüzel kulak misafirliği yoluyla, Ankh- Morpork'a gitmek üzere toplanan kervanı bulmuştu. Kervanbaşı iki fıçının üzerine uzatılmış bir keresteden oluşan masasında oturuyordu.

Meşguldü.

Bir sihirbazla konuşuyordu.

Deneyimli yolcular, zorlu bölgelerden geçerken epey silahlı adam bulundurmak gerektiğini bilir ama büyü sanatlarına ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı bir sihirbaz mutlaka gereklidir ve büyü sanatına ihtiyaç duyulmasa bile sihirbaz ateş yakmakta kullanılabilir. Üçüncü kademe ve üstü bir sihirbaz kervana katılma ayrıcalığı için ücret ödemez. Tersine, kendisine ücret ödenmesini bekler. Şu anda hassas pazarlıklar sonuçlandırılmak üzereydi.

"Adil Üstat Treatle ama genç adam ne olacak?" dedi kervanbaşı. Adı Adab Gander'dı ve trol derisinden yeleği, havalı sarkık şapkası ve deri eteğiyle, etkileyici bir manzaraydı. "Onun sihirbaz olmadığını görüyorum."

"Eğitimde," dedi Treatle - sekiz sihirbazlık tarikatından biri olan Kadim ve Gerçekten Orijinal Gümüş Yıldız Kardeşliği üyesi olduğunu ilan eden bir cübbe giymiş uzun boylu, sıska bir sihirbazdı.

"O zaman sihirbaz değil," dedi Gander. "Kuralları biliyorum, asanız yoksa sihirbaz sayılmıyorsunuz. Ve onun asası yok."

"Şu anda bu ufak ayrıntı için Görünmez Üniversite'ye gidiyor," dedi Treatle kurumla. Kaplanlar dişlerini kaybetmeye ne kadar hevesliyse, sihirbazlar paralarını kaybetmeye daha da az razı olurlardı.

Gander söz konusu delikanlıya baktı. Zamanında çok sihirbaz görmüştü ve sihirbazdan anladığına inanırdı. Bu delikanlıda sihirbaz hamuru olduğunu itiraf etmesi gerekirdi. Başka bir deyişle, zayıftı, fasulye sırığı gibiydi, sağlıksız odalarda rahatsız edici kitaplar okumaktan beti benzi atmıştı ve gözleri iki rafadan yumurta gibi ıslaktı. Gander'm aklına, insanın kazanmak için risk alması gerektiği geldi.

Bu delikanlının zirveye ulaşmak için ihtiyacı olan tek şey, diye düşündü, küçük bir kusur. Sihirbazlar astım ve düztabanlık gibi rahatsızlıklardan mustariptirler; bu küçük kusurlar kararlılıklarını arttırır.

"Adın nedir evlat?" dedi, olabildiğince nazik bir şekilde.

"Sssssssssssss," dedi oğlan. Ademelması tutsak bir balon gibi kalkıp indi. Sessiz bir yakarıyla yol arkadaşına döndü.

"Simon," dedi Treatle.

"...imon," diye onayladı Simon minnetle.

"Düşmana fırlatmak için ateş topu ya da fırtına yaratabilir mimi?"

Simon yana dönüp Treatle'a baktı.

"Hhhhhhhh," diye denedi.

"Genç arkadaşım basit fırlatma büyülerinden daha yüksek bir ıüyü çeşidine meraklıdır," dedi sihirbaz.

"... ayır," dedi Simon.

Gander başını salladı.

"Eh," dedi, "belki gerçekten de sihirbaz olursun evlat. Belki güzel asanı aldığında benimle birlikte bir yolculuk daha yapmaya razı olursun, hı? Sana yatırım yapacağım, hı?"

"E..."

"Başını salla, yeter," dedi, doğası gereği zalim bir adam olmayan Gander.

Simon minnetle başını salladı. Treatle ve Gander birbirlerine dönüp başlarını salladılar. Sonra sihirbaz, bagajlarını yüklenmiş olan çırağını peşine taktı ve yürüyüp gitti.

Gander önündeki listeye baktı ve "sihirbaz" maddesinin üzerini çizdi.

Sayfaya daha küçük bir gölge düştü. Gander başını kaldırdı ve istemsizce irkildi.

"Evet?" dedi soğuk bir sesle.

"Ankh-Morpork'a gitmek istiyorum," dedi Esk, "lütfen. Param var."

"Evine, annene dön çocuğum."

"Hayır, gerçekten. Ben kısmetimin peşine düşmek istiyorum."

Gander içini çekti. "Neden elinde bir çalı süpürgesi var?" dedi. Esk süpürgeye, daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

“Her şeyin bir yerde olması lazım,” dedi.

“Evine git kızım,” dedi Gander. “Evden kaçmış çocukları Ankh-Morpork’a götürmüyorum. Büyük şehirlerde küçük kızların başına tuhaf şeyler gelebilir.”

Esk neşelendi. “Ne tür tuhaf şeyler?”

“Bak, evine git dedim, tamam mı? Hemen!”

Gander tebeşirini aldı ve başının tepesini delmeye çalışan sabit bakışları görmezden gelmeye çabalayarak tabletindeki listeyi kontrol etmeye devam etti.

“Yardımım dokunabilir,” dedi Esk sessizce.

Gander tebeşiri yere attı ve sinirle çenesini kaşıdı.

“Kaç yaşındasın sen?” dedi.

“Dokuz.”

“Eh, Bayan dokuz-yaşında, Ankh’a gitmek isteyen iki yüz hayvan ve yüz insan var; yarısı diğer yarısından nefret ediyor ve savaşabilen yeterince adamım yok ve yolların oldukça kötü olduğu söyleniyor; Scilla’nın Kavunlarının orada haydutlar iyice arsızlaşmış ve troller bu sene köprü geçiş ücretlerine zam yapmış ve erzakta buğday biti var ve ikide bir başım ağrıyor. Bütün bunların içinde, sana nerede ihtiyacım olabilir?”

“Ah,” dedi Esk. Kalabalık meydanda çevresine bakındı. “O zaman, bu yolların hangisi Ankh’a gidiyor?”

“Şuradaki, ucunda kapı olan.”

“Teşekkür ederim,” dedi Esk ciddiyetle. “Hoşça kalın. Umarım başka sorunlar yaşamazsınız ve başınız iyileşir.”

“Tamam,” dedi Gander kararsızca. Parmaklarını masada tıkırdatarak Esk’in Ankh yolunda uzaklaşmasını izledi. Uzun, dolambaçlı bir yol. Hırsızların ve gnollerin musallat olduğu bir yol. Tıslaya tıslaya yüksek dağ geçitlerine tırmanan ve nefes nefese çöllerde sürünen bir yol.

“Ah kahretsin,” dedi alçak sesle. “Hey! Sen!”

Havamumu Nine’nin başı dertteydi.

Her şeyden önce, diye karar verdi, Hilta’nın onu çalı süpürgesini ödünç almaya ikna etmesine asla izin vermemeliydi. Eski ve istikrarsız bir çalı süpürgesiydi ve yalnızca geceleyin uçuyor, o zaman bile yavaş koşu hızından daha fazlasını başaramıyordu.

Kaldırma büyüleri o kadar zayıflamıştı ki, zaten epey hızlı hareket etmiyorsa çalışmıyordu bile. Aslında bu, iterek çalıştırılması gereken tek çalı süpürgesiydi.

Ve Havamumu Nine lanet şeyi omuzlayıp ter içinde, küfürler ederek orman patikasında onuncu kez koşarken ayı kapanını bulmuştu.

İkinci sorun, ayı kapanını ondan önce bir ayının bulmuş olmasıydı. Aslında bu büyük bir sorun sayılmazdı, çünkü zaten berbat bir ruh halinde olan Nine çalı süpürgesini ayının alnının çatma indirmişti ve ayı şimdi bir çukurun içinde, mümkün olabildiğince uzakta oturuyordu ve mutlu düşünceler düşünmeye çalışıyordu.

Çok rahat bir gece değildi ve sabah da daha iyiye gitmedi. Şafak civarında bir grup avcı gelip çukurun kenarından içeri baktı.

“Sonunda,” dedi Nine. “Çıkarın beni buradan.”

Şaşkın kafalar geri çekildi ve nine telaşlı fısıldaşmalar duydu.

Şapkayı ve çalı süpürgesini görmüşlerdi.

Sonunda sakallı bir kafa, arkadan itilen bir bedene bağlıymış gibi gönülsüzce, yeniden belirdi.

“Mm,” diye başladı, “bak, anacım...”

“Ben anne değilim!” diye terslendi Nine. “Senin annen, hiç değilim! Eğer bir annen olduysa, ondan da kuşkuluyum ya. Ben senin annen olsaydım, sen daha doğmadan kaçardım.”

“Yalnızca bir hitap şekli,” dedi kafa, paylarcasına.

“Kahrolası bir hakaret, olduğu şey bu işte!”

Yeni fısıldaşmalar oldu.

“Eğer beni dışarı çıkarmazsanız,” dedi Nine yankılı bir sesle, “sorun çıkar. Şapkamı gördünüz mü, hı? Gördünüz mü?”

Kafa yeniden belirdi.

“Mesele de bu zaten, değil mi?” dedi. “Demek istediğim, seni dışarı çıkarırsak ne olacak? Çukuru doldurmak daha az riskli olur bize göre. Kişisel bir şey değil, anlarsın.”

Nine kafa hakkında onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu buldu.

“Sen diz mi çöktün?” dedi suçlarcasma. “Çökmedin, değil mi? Siz cücesiniz!”

Fısıl fısıl fısıl.

“Ee, ne olmuş?” diye sordu kafa meydan okurcasına. “Bunda yanlış bir şey yok, değil mi? Cücelere neden karşısın ki?”

“Çalı süpürgesi onarmayı biliyor musunuz?”

“Büyülü çalı süpürgesi mi?”

“Evet!”

Fısıl fısıl fısıl.

“Biliyorsak ne olmuş?”

“Eh, bir anlaşmaya varabiliriz...”

Cüce salonları çekiç sesleriyle çınlardı ama daha çok ses efekti için; cüceler çekiç sesleri olmadan düşünmekte zorlanırlardı. Çekiç seslerini yatıştırıcı bulurlardı, bu yüzden iyi memurluk

pozisyonlarına gelmiş zengin cüceler, doğru cüce imajını yaratmak için küçük, törensel örsler döven goblinler tutarlardı.

Çalı süpürgesi iki üçayağın arasına uzatılmıştı. Havamumu Nine bir kaya çıkıntısına oturmuştu. Ceplerle kaplı bir önlük takmış, yarı boyunda bir cüce süpürgenin çevresinde dolaşıyor, zaman zaman onu dürtüklüyordu.

Sonunda çalı kısmını tekmeledi ve nefesini uzun uzun içine çekti; bir anlamda ıslığın tersi, evrendeki tüm zanaatkarlar arasında, pahalı bir şeyler olmak üzere olduğu anlamına gelen gizli bir işaret.

"Eveeet," dedi. "Çıraklara bir baktırabilirim. Onlar için başlı başına bir eğitim olur. Gerçekten havalanmayı başardığını mı söylemiştin?"

"Kuş gibi uçuyordu," dedi Nine.

Cüce piposunu yaktı. "O kuşu görmeyi çok isterdim," dedi düşünceli düşünceli. "Eminim tam görülecek manzaradır, öyle bir kuş."

"Evet ama onarabilir misin?" dedi Nine. "Acelem var."

Cüce yavaşça, dikkatle oturdu.

"Onanma gelince," dedi, "eh, onarmayı bilmem. Belki yeniden yapmak gerekir. Elbette, onları doğru şekilde bağlayacak kişileri bulsan bile çalı dallarını bulmak zor ve sihirlerin de..

"Yeniden yapılmasını istemiyorum, yalnızca doğru düzgün çalışmasını istiyorum," dedi Nine.

"Eski bir model, anlarsın," diye devam etti cüce. "O eski modeller biraz zor. Tahtayı bulamıyor..."

Nine onu yerinden kaldırdı ve yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Cüceler büyülü canlılar olduğundan, büyüye karşı dirençlidirler ama Nine'nin ifadesi, cücenin gözlerini kafatasının arkasına kaynatmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Onar, yeter," diye tısladı. "Lütfen?"

Ne, yalapşap yapmamı mı istiyorsun?" dedi cüce, piposunu düşürerek.

"Evet."

Yama mı diyorsun? Uyduruk iş yaparak aldığım eğitime ihanet mi edeyim?"

"Evet," dedi Nine. Göz bebekleri iki minik delikti.

"Ah," dedi cüce. "Tamam, o zaman."

Kervanbaşı Gander kuruntulu bir adamdı.

Zemphis'ten çıkalı üç sabah olmuştu, hızlı ilerliyorlardı ve şimdi Scilla'nm Göğüsleri olarak bilinen dağlardaki kayalık geçide doğru tırmanıyorlardı (sekiz Göğüs vardı; Gander sık sık Scilla nın kim olduğunu ve tanışsalar ondan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ederdi).

Gece bir gnol grubu gizlice onlara yaklaşmıştı. Pis yaratıklardı; bir taş goblini türü. Bir nöbetçinin gırtlağım kesmişlerdi ve tüm kervanı katletmeyi planlıyor olmalılardı. Yalnız...

Yalnız, sonra neler olduğunu kimse bilmiyordu. Çığlıklara uyanmışlardı ve kervandakiler ateşleri canlandırana ve sihirbaz Treatle kampın üzerinde mavi bir ışık yakana kadar, hayatta kalan gnoller uzak, örümceksi gölgelere dönüşmüştü bile; tüm Cehennem alayları peşlerindeymiş gibi kaçıyorlardı.

Meslektaşlarının başına gelenlere bakarak, muhtemelen haklıydılar da. Yakındaki kayalardan gnol parçaları sarkıyor, onlara neşeli bir bayram havası veriyordu. Gander buna çok da üzül- memişti -gnoller yolcuları yakalar, konukseverliklerini kor kızıl bıçaklar ve gürzlerle gösterirdi- ama bir düzine sırım gibi, dişlerine dek silahlı gnolün içinden rafadan yumurtaya saplanan

kaşık gibi geçen ve hiç iz bırakmayan Bir Şeyle aynı bölgede olmak onu huzursuz ediyordu.

Aslında yer bile süpürülmüştü.

Uzun bir gece olmuştu ve sabah da daha iyi değildi. Yarı uyumayan tek kişi Esk'ti. Bütün bu olaylar sırasında arabalardan birinin altında uyumuştu ve yalnızca tuhaf rüyalar görmekten şikâyet etmişti.

Yine de, o ürkütücü manzaradan uzaklaşmak rahatlatıcıydı. Gander gnollerin içi dışına çıkmışken daha iyi göründüklerini düşünmüyordu. Bağırsaklarına dek nefret ediyordu onlardan.

Esk, Treatle'm arabasında oturmuş, arabayı beceriksizce kullanmakta olan Simon'la sohbet ediyordu. Sihirbaz arkalarında uyuyordu.

Simon her şeyi beceriksizce yapıyordu. Bu konuda gerçekten iyiydi. Sırf dizlerden, parmak boğumlarından ve dirseklerden oluşmuş görünen gençlerden biriydi. Yürümesini izlemek bile insanı geriyordu, devamlı kirişlerin kopmasını bekliyordunuz. Konuşurken, cümlenin ilerleyen kısımlarında bir B ve D öngörürse yüzünde beliren acılı ifade, insanların içgüdüyle cümleleri onun yerine söylemesine sebep oluyordu. Sivilceli yüzüne, aya düşen güneş ışığı gibi yayılan minnet dolu ifadeyi görmek için değerdi.

O anda, saman nezlesi yüzünden gözleri yaşlıydı.

"Küçük bir çocukken sihirbaz olmak istiyor muydun?"

Simon başını iki yana salladı. "Bebbebbebb..."

"...Ben..."

"...yalnızca her şeyin nasıl çalıştığını bibbibbibb.

"...bilmek?"

"...istiyordum. Evet. Sonra köyümden bbibiri Üniversite'ye haber verdi ve Üstat Treatle be-bbeni almaya gönderildi. Bb-ben bibbibb..."

"...bir..."

"...gün sihirbaz olacağım. Üstat Treatle teori anlayışımın olağanüstü olduğunu söylüyor." Simon'm ıslak gözleri bulutlandı ve perişan yüzünden neredeyse mutluluk dolu bir ifade geçti.

"Bbabbana, Görünmez Üniversite'de bibbinlerce kkikitap olduğunu söyledi," dedi, âşık birinin ses tonuyla. "İnsanın bbibir ömür boyu okuyup bbibbitiremeyeceği kadar kitap."

"Ben kitaplardan hoşlandığımdan emin değilim," dedi Esk sohbet edercesine. "Kâğıt bir şeyleri nasıl bilebilir? Ninem diyor ki, kitaplar yalnızca sayfaları inceyse işe yararmış."

"Hayır, bubbu ddoddoğru değil," dedi Simon telaşla. "Kkik- kikkikk..." hava yuttu ve yalvarırcasına Esk'e baktı. "...Kitaplar?" dedi Esk, bir an düşündükten sonra.

"...evet, kkekkkekkelimelerle dolu ve onlar her şeyi ddedeğiş- tirebilir. tşte öğrenmem gereken bbb..."

"...bu..."

"...Orada olduğunu bibbibbiliyorum, eski kkikkitaplarda bbibir yerde. Yeni bübbübbüb..."

"...büyü..."

"...yok diyorlar ama orada bbibbi yerde saklandıklarını bbib- biliyorum, hiçbbibibbibb..."

"...hiç bir..."

"Evet, sihirbazın bbubbubbulamadığı kekkekkekk..." "...kelimeler?" dedi Esk, kaşlarını çatıp odaklanarak.

"Evet." Simon gözlerini yumdu, melek gibi gülümsedi ve ekledi: "Dünyayı Değiştirecek Kelimeler."

"Ne?"

"Hı?" dedi Simon. Gözlerini tam zamanında açtı ve öküzün yoldan çıkmasını engelledi.

"Bütün D'leri ve K'leri söyledin."

"Gerçekten mi?"

"Seni duydum! Bir daha dene."

Simon derin bir nefes aldı. "Düddüdd - deddedd..." dedi. "Kekkekkekk..." diye devam etti.

"İşe yaramıyor. Gitmiş," dedi. "Bbabbazen, ddüddüşünmedi- ğim zaman oluyor. Üstat Treatle bbibir şeye alerjim olduğunu söylüyor."

"D'lere mi?"

"Hayır, apptapptapp..."

. .aptal..." dedi Esk cömertçe.

"...havada bibbibb..."

"...bir şey..."

“...var, ppoppolen olabilir ya da çimen tozu. Üstat Treatle sebebini bbubbulmaya çalıştı ama bbübbüyü işe yaramıyor.” Turuncu kayaların arasında, dar bir geçitten geçiyorlardı. Simon avunmaz gözlerle o tarafa baktı.

“Ninem bana bazı saman nezlesi çareleri öğretmişti,” dedi Esk. “Onları deneyebiliriz.”

Simon başını iki yana salladı. Kafası dokunsanız düşecekmiş gibi görünüyordu.

“Her şeyi ddeddenedim,” dedi. “Bbibir kekkekk-sözcüğü bile söyleyemeyen sihirbaz ne ggügüzel bbübbüb-sihir yapar ama.” “Bunun sorun olabileceğini görüyorum,” dedi Esk. Bir süre, düşünceler içinde manzarayı seyretti.

“Sence, ee, bir kadının, bilirsin, sihirbaz olması mümkün mü?” dedi sonunda.

Simon ona baktı. Esk meydan okurcasına karşılık verdi bakışlarına.

Simon’m boğazı gerildi. B ile başlamayan cümle bulmaya çalışıyordu. Sonunda, ödün vermek zorunda kaldı.

“ilginç bbibir fikir,” dedi. Biraz daha düşündü ve kahkahalar atmaya başladı, ta ki Esk’in yüz ifadesi onu uyarana kadar.

“Aslında oldukça komik,” diye ekledi ama yüzündeki kahkaha solmuştu ve yerine şaşkın bir ifade gelmişti. “Aslında ddaddaha önce hiç ddüddüşünmemiştim.”

“Ee? Olabilirler mi?” Esk’in sesiyle tıraş olabilirdiniz.

“Elbette olamazlar. Bu çok açık çocuğum. Simon, sen derslerine geri dön.”

Treatle, arabanın arkasına açılan perdeyi kenara itti ve öndeki oturağa tırmandı.

Ilımlı panik ifadesi Simon’m yüzündeki aşina yerine oturmuştu. Treatle dizginleri eline alırken Simon, Esk’e yalvarırcasına baktı ama Esk onu görmezden geldi.

“Neden olmasın? Bu kadar açık olan ne?”

Treatle döndü ve ona baktı. Daha önce kıza fazla dikkat etmemişti, yalnızca kamp ateşlerinin çevresindeki figürlerden biriydi.

Treatle Görünmez Üniversite’nin rektör yardımcısıydı ve yemeğini getirmek ve dairesinin tozunu almak gibi gerekli ama önemsiz işler peşinde koşuşturan muğlak şekiller görmeye çok alışıktı. Aptaldı, evet, çok akıllı insanların aptal olduğu o belli şekilde aptaldı ve belki bir çığın inceliğine sahipti ve bir anafor kadar benmerkezciydi ama çocukların kabalığı hak edecek kadar önemli olduğu aklına hiç gelmemişti.

Uzun beyaz saçlarından kıvrık uçlu çizmelerine kadar, Treatle sihirbazların sihirbazıydı. Unvanına uygun uzun çalı kaşları, payetli cübbesi ve sarı nikotin lekelerinin yalnızca birazcık mahvettiği babacan bir sakalı vardı (sihirbazlar evlenmezdi ama iyi bir puronun tadını çıkarmayı bilirlerdi).

“Büyüdüğünde her şeyi daha iyi anlarsın,” dedi. “Eğlenceli bir fikir, elbette, güzel bir sözcük oyunu. Kadın sihirbaz! Erkek cadı icat etsen de olur!”

“Ercadı,” dedi Esk.

“Pardon?”

“Ninem erkeklerin cadı olamayacağını söylüyor,” dedi Esk. “Erkekler cadı olmaya çalışsa, sihirbaz olacaklarını söylüyor.”

“Ninen çok bilge bir kadına benziyor,” dedi Treatle.

“Kadınların iyi oldukları işi yapmaları gerektiğini söylüyor,” diye devam etti Esk.

“Çok sağduyulu.”

“Kadınlar erkekler kadar iyi olsa çok daha iyi olacaklarını söylüyor!”

Treatle kahkaha attı.

“Ninem bir cadıdır,” dedi Esk ve içinden ekledi: İşte, buna ne dersin, Bay sözde akıllı sihirbaz?

“Sevgili küçük hanım, şok olmam mı gerekiyordu? Aslında ben cadılara büyük saygı duyarım.”

Esk kaşlarını çattı. Treatle’m bunu söylememesi gerekiyordu.

“Öyle mi?”

“Evet, kesinlikle. Cadılığın bir kadın için çok iyi bir kariyer olduğuna inanırım. Çok asil bir meslek.”

“Gerçekten mi? Demek istediğim, öyle mi?”

“Ah, evet. Kırsal bölgelerde çok işe yararlar; bebek doğuran insanlar için falan. Bununla birlikte, cadılar sihirbaz olamaz. Cadılık, Doğa’nın kadınların büyü akıntılarına ulaşmasına izin verme biçimidir ama bunun yüksek büyü olmadığını hatırlaman gerek.”

“Anlıyorum. Yüksek büyü değil,” dedi Esk surat asarak.

“Ah, hayır. Cadılık insanların hayatlarına yardımcı olmak için çok uygundur elbette ama...”

“Herhalde kadınlar sihirbaz olamayacak kadar sağduyulu değil,” dedi Esk. “Sanırım mesele bu, aslında.”

“Kadınlara büyük saygı duyarım,” dedi, Esk’in sesindeki yeni tınıyı fark etmemiş olan Treatle. “Eşleri benzerleri yoktur, özellikle de... Özellikle de...”

“Bebek falan yaparken?”

“O da var, evet,” diye kabullendi sihirbaz cömertçe. “Ama bazen biraz huzursuz edici olabiliyorlar. Biraz fazla telaşlı. Yüksek büyü olağanüstü berrak bir zihin gerektirir, anlarsın ve kadınların yetenekleri başka yöndedir. Beyinleri aşırı ısınır. Bunu söylediğim için üzgünüm ama sihirbazlığın tek bir kapısı vardır ve o da Görünmez Üniversite’nin ana kapısıdır ve o kapıdan hiçbir kadın geçmemiştir.”

“Söylesenize,” dedi Esk, “yüksek büyü tam olarak ne işe yarar?”

Treatle ona gülümsedi.

“Yüksek büyü çocuğum,” dedi, “bize istediğimiz her şeyi verir.”

“Ah.”

“Bu yüzden, bu sihirbaz saçmalıklarını kafandan çıkar, tamam mı?” Treatle ona iyicillikle gülümsedi. “Adın nedir çocuğum?”

“Eskarina.”

“Peki, Ankh’a neden gidiyorsun küçüğüm?”

“Kısmetimin peşine düşebileceğimi düşünmüştüm,” diye mırıldandı Esk, “ama belki de kızların peşine düşecek kısmetleri yoktur. Sihirbazların insanlara istedikleri şeyi verdiklerinden emin misiniz?”

“Elbette. Yüksek büyü bunun içindir.”

“Anlıyorum.”

Kervan yürüyüş hızından yalnızca biraz daha hızlı gidiyordu. Esk yere atladı, asasını arabanın yanma bağlanmış bohçaların ve kovaların arasındaki geçici saklama yerinden çekip aldı, araba ve hayvan sırası boyunca geriye doğru koştu. Gözyaşları arasında, Simon’m, ellerinde açık bir kitap, arabanın arkasından geriye baktığını gördü. Simon ona şaşkın şaşkın gülümsedi ve bir şey diyecek oldu ama Esk koşmaya devam etti ve yoldan saptı.

Kil bir sırta tırmanırken katırtırnakları bacaklarını çizdi. Biraz sonra, turuncu yamaçlarla çevrili çıplak bir platoda serbestçe koşuyordu.

iyice kaybolana dek durmadı ama öfkesi hâlâ alev alev yanıyordu. Daha önce de öfkelenmişti ama bu şekilde değil: normal öfke, demirhane ocağını ilk yaktığınızda gelen kırmızı alevdi; tamamen kıvılcım ve parıltı. Ama bu öfke farklıydı - arkasında körükler vardı ve odaklanarak, demir kesen minik beyaz-mavi aleve dönüşmüştü.

Bütün bedeni karıncalanıyordu. Bir şey yapması gerekiyordu, yoksa patlayacaktı.

Neden, Nine cadılık hakkında söylenip dururken sihirbazlığın o keskin büyüsünü arzuluyordu ama Treatle’ın tiz sesini uzun süre dinledikten sonra cadılık adına ölümüne savaşmak istiyordu? Ya ikisi birden olacaktı ya da hiçbiri. Ve onu durdurmak için ne kadar çabalarlarsa, o bunu o kadar fazla istiyordu.

Hem cadı, hem sihirbaz olacaktı. Onlara gösterecekti.

Dik bir yamacın dibindeki alçak, geniş ardıç ağacının altına oturdu. Zihni öfke ve planlarla kaynıyordu. Kapıların, daha o onları açmaya yeni başlamışken, yüzüne kapandığını hissediyordu. Treatle haklıydı; Üniversite’ye girmesine izin vermezlerdi.

Sihirbaz olmak için asa yeterli değildi, eğitim alması da gerekiyordu ve kimse onu eğitmeyecekti.

Öğlen güneşi yamaçtan aşağı parlıyordu. Esk’in çevresindeki hava arı ve cin kokmaya başlamıştı. Yere uzandı ve yaprakların arasından, morumsu gökkubbeyi seyrederken uyuyakaldı.

Büyü kullanmanın bir yan etkisi, insanın gerçekçi ve rahatsız edici rüyalar görmeye başlamasıdır. Bunun bir sebebi vardır ama bu sebebi düşünmek bile bir sihirbazın kâbuslar görmesine yol açar.

Gerçek şudur ki, sihirbazların zihinleri düşüncelere şekil verebilir. Normalde cadılar dünyada var olan şeylerle çalışır ama bir sihirbaz, eğer yeterince iyiyse, hayal gücünü ete kemiğe bürün- dürebilir. Gevşekçe, “zaman ve uzam evreni” denen küçük mum ışığı halkası çok daha nahoş ve öngörülemez bir şeyin içinde yüzüyor olmasaydı bu sorun olmazdı. Normalliğin kırılgan perdelerinin ötesinde, tuhaf Şeyler homurdanarak döner; Zaman’m kıyısındaki derin çatlaklarda garip ötüşler ve ulumalar vardır. Oradaki Şeyler o kadar korkunçtur ki, karanlık bile korkar onlardan.

Çoğu insan bunu bilmez ve böylesi daha iyidir, çünkü herkes battaniyeyi başına çekip yataktan çıkmayı reddetse dünya işleyemezdi, çünkü insanlar bir gölge kalınlığı kadar uzakta ne dehşetlerin beklediğini bilseler yapacakları şey bu olurdu.

Sorun şudur: Büyü ve gizemcilikle ilgilenen insanlar ışığın kıyısında çok zaman geçirirler ve bu da Zindan Boyutlarından yaratıkların onları fark etmesine sebep olur. Bu yaratıklar, bitmek tükenmek bilmez Gerçekliğe geçme çabaları için onları kullanmaya başlar.

Çoğu kişi buna direnebilir ama Şeylerin amansız dürtmeleri hedefleri uyurken daha da güçlüdür.

Bel-Shamharoth, C’hulagen, İçerideki... Necrotelicomnicon’un ya da bazı deli müritleri tarafından bilinen gerçek adıyla *Liber Paginarium Fulvarum*’un iğrenç yaşlı karanlık tanrıları, uyuyan bir zihne girmek için her zaman hazır beklerler. Kâbuslar genellikle renkli ve her zaman nahoştur.

Esk, ilk Binme deneyiminin ardından gördüğü ilk rüyadan bu yana onlara alışmıştı ve dehşetin yerini neredeyse aşinalık almıştı. Kendini açıklanamaz yıldızların altında, ışıl ışıl, tozlu bir ovada otururken bulunca, yeni bir rüyanın zamanının geldiğini anladı.

“Kahretsin,” dedi. “Tamam, gel madem. Canavarları getir. Umarım yüzünde bamya olan canavar değildir.”

Ama kâbus bu sefer değişmiş gibiydi. Esk çevresine bakındı ve arkasında yüksek, siyah bir şato yükseldiğini gördü. Kuleleri yıldızların arasında kayboluyordu. Yukarıdaki surlardan aşağı ışıklar, havai fişekler ve ilginç bir müzik çağlıyordu. Dev, çift kanatlı kapı davetkârca açık duruyordu. İçeride eğlenceli bir parti sürüyor gibiydi.

Esk ayağa kalktı, elbisesine yapışmış gümüş kumları silkeledi ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Tam oraya varmak üzereyken kapı kanatlan çarpılarak kapandı. Hareket etmiş görünmüyorlardı; bir an açıktılar, bir sonrakinde ufukları sarsan bir gümlemeyle sıkıca kapanmışlardı.

Esk uzandı ve kapı kanatlarına dokundu. Siyahtılar ve o kadar soğuklardı ki, üstlerinde buz oluşmaya başlamıştı.

Arkasında bir hareketlenme oldu. Esk arkasına döndü ve asanın, çalı süpürgesi olmadan, kumlarda dimdik durduğunu gördü. Cilalı ahşabın üzerinde küçük ışık kurtçukları geziniyor, kimsenin tanımlayamadığı oymaların çevresinde dolanıyordu.

Esk onu eline aldı ve asayla kapıya vurdu. Oktarin kıvılcımlar fışkırdı ama siyah metalin üzerinde tek bir iz bile kalmadı.

Esk gözlerini kıstı. Asayı bir kol boyu uzakta tuttu ve yoğunlaştı. Ahşaptan ince bir ateş çizgisi sıçradı ve kapıya çarparak patladı. Kapıyı kaplayan buzlar çakarak buhara dönüştü ama karanlık madde -metal olmadığından emindi- hiç parlamadan gücü soğurdu. Esk enerjiyi iki katma çıkardı, asanın içinde saklanan tüm büyüyü tek bir ışına dönüştürdü. Işın o kadar parlaktı ki, gözlerini yumdu ama zihninde parlak bir çizgi halinde hâlâ görebiliyordu.

Sonra ışık söndü.

Birkaç saniye sonra Esk koşarak kapıya yaklaştı ve çekinerek kapı kanatlarına dokundu. Soğuk yüzünden neredeyse parmakları donup kopacaktı.

Ve yukarıdaki surlardan kıkırtılar duyabiliyordu. Kahkahalar o kadar kötü gelmezdi, özellikle de yankılı iblis kahkahaları, ama bu yalnızca... kıkır tiydi.

Kıkırtılar uzun süre devam etti. Esk'in duyduğu en tatsız seslerden biriydi.

Esk titreyerek uyandı. Gece yarısını epey geçmişti, yıldızlar ıslak ve soğuk görünüyordu. Hava, yemek bulmaya çalışırken ana öğün olmaktan kaçınmak için büyük dikkatle hareket eden küçük tüylü şeylerin kalabalık gece sessizliğiyle doluydu.

Hilal batıyordu ve dünyanın kenarına doğru zayıf, gri bir ışıltı, her şeye rağmen, yeni bir günün doğmakta olduğunu haber veriyordu.

Biri Esk'i battaniyeye sarmıştı.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedi Havamumu Nine'nin sesi. "Bir işe yara da ateş yak. Buralar odun dolu."

Esk doğrulup oturdu ve ardıç çalısına tutundu. Uçup gidebilecekmiş kadar hafif hissediyordu.

"Ateş mi?" diye mırıldandı.

"Evet. Bilirsin. Parmağını uzatırsın ve foşşş," dedi Nine ekşi ekşi. Bir taşa oturmuş, arteritini kızdırmayan bir pozisyon bulmaya çalışıyordu.

"Ben... ben ateş yakabileceğimi sanmıyorum."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" dedi Nine gizemli bir biçimde.

Yaşlı cadı öne uzandı ve elini Esk'in alnına koydu; sıcak zarlarla dolu bir çorap tarafından okşanmak gibiydi.

"Biraz ateşin var," diye ekledi. "Çok fazla kızgın güneş ve soğuk zemin. Yabaneller böyledir işte."

Esk öne doğru çökerek başını Nine'nin kucağına koydu. Tanıdık kâfuru, karışık ot ve keçi kokularını aldı. Nine, yatıştırıcı olduğunu umduğu bir şekilde okşadı onu.

Esk bir süre sonra alçak sesle, "Beni Üniversite'ye almayacaklar," dedi. "Bir sihirbaz söyledi. Rüyamda da gördüm. O, gerçek rüyalardan biriydi. Bilirsin, sen anlatmıştın, simgoloji olanlardan."

"Simgeloji," dedi Nine sakin sakin.

"Onlardan biri işte."

"Kolay olacağını mı sanmıştın?" diye sordu Nine. "Asanı sallaya sallaya gidip kapılarına dayanacağını mı sanmıştın? İşte geldim, sihirbaz olmak istiyorum, çok teşekkür ederim?"

"Bana kadınların Üniversite'ye girmesine izin verilmediğini söyledi!"

"Yanılıyor."

"Hayır, doğruyu söylediğini anladım. Bilirsin, Nine, doğru söylendiğinde anlarsın ya..."

“Aptal çocuk. Tek anladığın, adamın doğruyu söylediğini düşündüğü. Dünya her zaman insanların onu gördüğü gibi değildir.”

“Anlamadım,” dedi Esk.

“Öğreneceksin,” dedi Nine. “Şimdi, söyle bana. Bu rüya... Üniversitelerine girmene izin vermediler, öyle mi?”

“Evet ve bana güldüler!”

“Sonra sen kapıyı yakmaya çalıştın?”

Esk, Nine’nin kucağındaki başını çevirdi ve tek gözünü kuşkuyla açtı.

“Bunu nereden biliyorsun?”

Nine gülümsedi ama bir kertenkelenin gülümsemesiyle. “Kilometrelerce uzaktaydım,” dedi. “Zihnimi sana doğrultmuştum ve aniden sen her yerdeydin. İşaret feneri gibi yanıyordun. Ateşe gelince... Çevrene bak.”

Şafağın yarım aydınlığında, plato pişmiş bir kil tabakasıydı. Esk’in önündeki yamaç cam gibiydi ve büyü ateşi altında katran gibi sıvılaşmış olmalıydı. Eriyik kaya ve taşların akıp gittiği yerlerde büyük oyuklar kalmıştı. Esk kulak kabarttığı zaman, soğuyan kayadan gelen hafif “tın, tın” seslerini duyabiliyordu. “Ah,” dedi, “bunu ben mi yaptım?”

“Öyle görünüyor,” dedi Nine.

“Ama ben uyuyordum! Yalnızca rüya görüyordum!”

“Büyü,” dedi Nine. “Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor. Cadı büyüsü ve sihirbaz büyüsü, bilmiyorum, bir anlamda, birbirlerini besliyorlar sanırım.”

Esk dudağını ısırdı.
“Ne yapabilirim?” diye sordu. “Ben çeşit çeşit rüya görürüm!” “Eh, her şeyden önce, doğrudan Üniversite’ye gidiyoruz,” diye karar verdi Nine. “Büyüyü kontrol edemeyen, kızgın rüyalar gören çıraklara alışık olmalılar, yoksa mekân seneler önce yanıp giderdi.”

Kenaryönüne baktı ve sonra bakışlarını yanındaki çalı süpürgesine çevirdi.

Aşağı yukarı koşuşturmaları, çalı süpürgesinin bağlarını sı- kılaştırmaları, cüceler hakkında homurdanılan küfürleri, büyü kesik kesik kıvılcımlandığı zaman yükselen kısa umutları, büyü öldüğünde hissedilen korkunç kara duyguları, bağların yine sıkıştırılmasını, yine koşuşturmayı, büyünün aniden çalışmasını, telaşla süpürgeye binmelerini ve haykırarak havalanmalarını atlayacağız...

Esk bir eliyle Nine’ye tutunmuş, diğeriyle asasını taşıyordu ve dürüst olmak gerekirse, yerin bir iki metre üzerinde tekleye tekleye ilerliyorlardı. Birkaç kuş, bu yeni uçan ağaca merakla bakarak yanlarında uçuyordu.

“Bastırın gidin!” diye bağırdı Nine, şapkasını çıkarıp kuşlara doğru sallayarak.

“Pek hızlı gidemiyoruz Nine,” dedi Esk uysal uysal.

“Bana yetecek kadar hızlı gidiyoruz!”

Esk çevresine bakındı. Arkalarında Kenar, bulutların kuşattığı altın bir pustu.

“Sanırım daha alçaktan gitmemiz lazım Nine,” dedi Esk telaşla. “Çalı süpürgesinin günışığında uçmayacağını söylemiştin.” Altlarındaki manzaraya baktı. Keskin ve yaşanması zor görünüyordu. Aynı zamanda, beklenti dolu.

“Ben ne yaptığımı biliyorum küçükhanım,” diye terslendi Nine, çalı süpürgesini sertçe kavrayıp kendini olabildiğince hafif kılmaya çalışarak.

Diskdünya’nm engin ve kadim büyü alanı yüzünden ışığın burada yavaş hareket ettiği daha önce de belirtilmişti.

Bu yüzden şafak, diğer dünyalardaki gibi aniden söken bir şey değildi. Yeni gün patlamazdı, gelgit dalgalarının sinsice kumsala yayılması, geceden kalmış kumdan kaleleri eritmesi gibi, nazikçe uyuyan manzaraya akardı. Dağların çevresinden dolanırdı. Birbirine yakın duran ağaçlar varsa, ormandan dilim dilim doğranmış, gölgelerle bölünmüş olarak çıkardı.

Yeterince yüksek bir noktadan, diyelim ki uzayın kıyısındaki bir sirostratus bulutundan bakan bir gözlemci, ışığın dünyaya ne kadar harika bir şekilde yayıldığından, ovalarda nasıl seke seke ilerlediğinden bahsedebilirdi ve yüksek noktalara denk geldiğinde ne kadar güzel bir şekilde yavaşladığından...

Aslında, bütün bu güzellikle karşı karşıya kaldığında, ışığın ağır olamayacağı ve olsa bile bizim bunu kesinlikle göremeyeceğimiz hakkında sızlanacak türden gözlemciler de vardır. Buna ancak, o zaman nasıl oluyor da bir bulutun üzerinde duruyorsun? diye yanıt verilebilir.

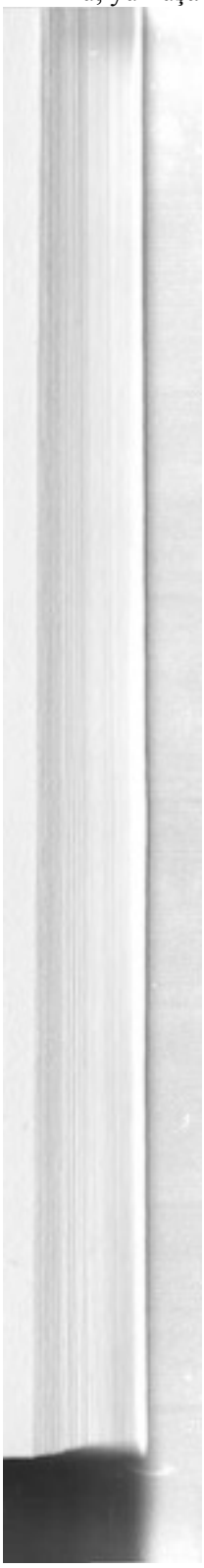
Şüphecilik buraya kadar. Ama Disk’in üzerinde, çalı süpürgesi şafağın kıyısında uçuyor, gecenin gölgesinde devamlı geriliyordu.

“Nine!”

Gün tepelerinde patladı. Işık üstlerine kapanırken çalı süpürgesinin ilerisinde kayalar adeta tutuştu. Nine süpürgenin sarsıldığını hissetti ve aşağıda süzülen küçük gölgeye dehşet dolu bir büyülenmişlikle baktı. Gölge gittikçe yaklaşıyordu.

“Yere çarptığımızda ne olacak?”

“Bu, yumuşak kaya bulup bulamayacağımıza bağlı,” dedi Nine dalgın bir sesle.

“Çalı süpürgesi düşüyor! Hiçbir şey yapamaz mıyız?”

“Eh, inebiliriz sanırım.”

“Nine,” dedi Esk, bir çocuğun yoldan çıkmış yaşlıları paylarken kullandığı çileden çıkmış, olağanüstü yetişkin sesiyle. “Tam olarak anladığını sanmıyorum. Ben yere çarpmak istemiyorum. Şimdiye kadar bana hiç kötülük yapmadı.”

Nine uygun bir sihir düşünmeye çalışıyor, kafolojinin kayalar üzerinde işe yaramamasına yazıklanıyordu. Esk’in sesindeki elmas keskinliğini işitmiş olsa, muhtemelen, “O zaman bunu çalı süpürgesine söyle,” demezdi.

Gerçekten de aksi halde düşeceklerdi. Ama Nine tam zamanında şapkasını tutmayı ve kendini hazırlamayı akıl etti. Çalı süpürgesi ürperdi, eğildi...

... ve manzara bulanıklaştı.

Aslında oldukça kısa bir yolculuktu ama Nine’nin, genellikle yağlı akşam yemekleri yedikten sonra, sabaha karşı üç civarında, her zaman hatırlayacağını bildiği bir yolculuk. Hızla akan havanın içinde uğuldayan gökkuşağı renklerini, korkunç ağırlık hissini, evrenin üzerine çok büyük ve ağır bir şey çökmüş hissini hatırlayacaktı. Esk’in kahkahasını hatırlayacaktı. Unutmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, yerin altlarından hızla geçip gittiğini, büyük dağ sıralarının pis ıslıklar eşliğinde çakıp yok olduğunu hatırlayacaktı.

En çok da geceye yetişmelerini hatırlayacaktı. Amansız sabahın önünde, kaçan düzensiz bir karanlık çizgisi gibi belirmişti. Çizgi bir noktaya, bir lekeye dönüşür, sonra hızla onlara doğru gelen koskoca bir siyah kıta olurken, Nine bunu dehşet dolu bir büyülenmişlik içinde izlemişti.

Bir an için, sessiz bir gök gürültüsü eşliğinde manzaranın üzerinde kırılan şafak dalgasının zirvesinde kalmışlardı. Hiçbir

sörfçü böyle bir dalgaya binemezdi ama çalı süpürgesi ışık çalkantısından ayrıldı ve rahatça ilerideki serinliğe doğru fırladı.

Nine nefesini bıraktı.

Karanlık, uçmanın dehşetini biraz dindiriyordu. Aynı zamanda, Esk ilgisini yitirirse çalı süpürgesinin kendi paslı büyüsüyle uçabileceği anlamına geliyordu.

dedi Nine ve kemik gibi kurumuş boğazını temizleyip bir daha denedi. "Esk?"

"Bu eğlenceli, değil mi? Acaba nasıl yapıyorum?"

"Evet, eğlenceli," dedi Nine zayıfça. "Ama süpürgeyi ben uçurabilir miyim, lütfen? Kenar'dan öteye uçmamızı istemiyorum. Lütfen?"

"Dünyanın kenarını çevreleyen dev bir çağlayan olduğu ve aşağı baktığında yıldızları görebildiğin doğru mu?" dedi Esk.

"Evet. Şimdi yavaşlayabilir miyiz?"

"Görmek istiyorum."

"Hayır! Demek istediğim, hayır, şimdi olmaz."

Çalı süpürgesi yavaşladı. Çevresindeki gökkuşağı kabarcığı işitilir bir pop sesiyle yok oldu. Herhangi bir sarsıntı, hatta titreme olmadan, Nine kendini bir kez daha saygın bir hızda uçarken buldu.

Nine, her zaman her şeyin yanıtını bilmek gibi sarsılmaz bir ün edinmişti. Kendi kendine bile olsa, cehaletini itiraf etmesi hayret verici bir başarıydı. Ama merak kurtçuğu zihin elmasını kemirmekteydi.

"Nasıl..." dedi sonunda, "yaptın bunu?"

Arkasında düşünceli bir sessizlik oldu. Sonra Esk, "Bilmiyorum," dedi. "Yalnızca ihtiyaç duydum ve kafamın içinde belirdi. Unuttuğun bir şeyi hatırlamak gibi."

“Evet ama nasıl?”

“Ben... bilmiyorum. Yalnızca, her şeyin nasıl olmasını istediğimi gözlerimin önüne getirdim ve sonra, böyle, resmin içine girdim.”

Nine gecenin içine baktı. Hiç böyle bir büyü duymamıştı ama son derece güçlü ve muhtemelen ölümcül bir şeye benziyordu. Resme girmek! Elbette, her büyü bir şekilde dünyayı değiştirirdi, sihirbazlar büyünün tek faydasının bu olduğunu düşünürdü -dünyayı kendi haline bırakıp insanları değiştirme fikrini düşünmeye bile yanaşmazlardı- ama bu daha büyük bir değişimdi. Hakkında düşünmek lazımdı. Yerde...

Nine, hayatında ilk defa, insanların bugünlerde pek güvendiği şu kitaplarda önemli bir şey olup olmadığını merak etti ama ahlaki ilkeleri gereği kitaplara karşıydı, çünkü çoğunun ölü insanlar tarafından yazıldığını duymuştu ve dolayısıyla onları okumanın ölü diriltmek kadar kötü olduğuna inanıyordu. Sonsuz çeşitliliğe sahip evrendeki, Nine’nin ilişmeye yanaşmadığı pek çok şeyden biri ölülerle konuşmaktı, çünkü anlatılanlara bakılırsa onların yeterince dertleri vardı zaten.

Ama Nine kadar dertleri yoktu, ona göre. Şaşkın şaşkın karanlık yere baktı ve belli belirsiz, neden aşağıda yıldızlar olduğunu merak etti.

Kalp durduran bir an, gerçekten de kenardan öteye mi uçtuklarını merak etti ve sonra aşağıdaki binlerce ışık noktasının fazla sarı olduğunu ve titreştiğini fark etti. Dahası, yıldızların bu kadar düzenli dizildiğini kim duymuştu?

“Çok güzel,” dedi Esk. “Bu bir şehir mi?”

Nine çılgınca çevreyi taradı. Eğer bu bir şehirse fazla büyüktü. Ama şimdi, düşünecek zaman bulduktan sonra, havanın insan kalabalığı gibi koktuğunu fark ediyordu.

Çevrelerindeki hava tütsü, tahıl, baharat ve bira kokuyordu. Ama daha çok, bir su kütlesi, binlerce insan ve gürbüz bir kanalizasyon yaklaşımının sebep olduğu bir koku vardı.

Nine zihinsel olarak silkelendi. Gün enselerindeydi. Meşalelerin loş ve seyrek olduğu bir yer aradı. Böyle bir yerin fakir bir mahalle olacağını ve fakir insanların cadılara bir itirazı olmayacağını tahmin ediyordu. Süpürgenin sapını hafifçe aşağı büktü.

Yere bir buçuk metre yaklaşmayı başarmıştı ki, şafak ikinci defa söktü.

Kapı gerçekten de büyük ve siyahtı ve sırf karanlıktan yapılmış gibi görünüyordu.

Nine ve Esk, Üniversite’nin önündeki meydanı dolduran kalabalığın arasında durmuş, kapıya bakıyordu. Esk sonunda, “İnsanların nasıl içeri girebildiğini göremiyorum,” dedi.

“Büyüyle sanırım,” dedi Nine ekşi ekşi. “Sihirbazlar böyledir işte. Başkası olsa bir kapı tokmağı satın alırdı.”

Çalı süpürgesini yüksek kapı kanatlarına doğru salladı.

“içeri girmek için bir tür hokus pokus sözcüğü söylemen gere- kiyordur eminim,” diye ekledi.

Üç gündür Ankh-Morpork’taydılar ve Nine, şaşkınlık içinde, eğlenmeye başladığını fark etmişti. Gölgeler’de kalacak bir pansiyon bulmuşlardı. Burası, sakinlerinin genelde gece yaşadığı ve kimsenin kimseye karışmadığı bir yerdi, çünkü merak kediyi öldürmekle kalmaz, ayaklarına ağırlıklar bağlayıp ırmağa da atardı. Çalıntı mal satan saygın bir tüccarın iyi korunan binasının yanında, en üst katta oda tutmuşlardı, çünkü Nine iyi çitlerin iyi komşular demek olduğunu duymuştu.

Kısaca, Gölgeler gözden düşmüş tanrıların, ruhsatsız hırsızların, gece kadınlarının, egzotik ürün satıcılarının, akıl

simyacılarının ve gezgin soytarıların mahallesiydi; yani uygarlık dingilini yağlayan kişilerin.

Ama bu insanların yumuşak büyüleri takdir ettiği gerçeğine rağmen, cadı sayısı oldukça azdı. Nine'nin gelişi birkaç saat içinde mahalleye yayıldı ve iksirler, muskalar, gelecekten haberler, muhtelif kişisel uzmanlık hizmetleri, yani cadıların yaşamları biraz bulutlu ya da basbayağı fırtınalı olan kişilere verdiği türden hizmetler arayan bir insan seli kapışma doğru süzüldü, sokuldu ya da kasrla kasıla geldi.

Nine başta sinirlendi, sonra utandı, sonra koltukları kabardı; müşterilerinin parası vardı, ki bu işe yarardı ama aynı zamanda saygi gösteriyorlardı ve bu som altın demekti.

Kısacası, Nine bahçesi de olan biraz daha büyük bir yer bulup keçilerini de getirtme olasılığını düşünmeye başlamıştı. Koku sorun olabilirdi ama keçiler idare edecekti artık.

Ankh-Morpork'un görülecek yerlerini ziyaret etmişlerdi; kalabalık rıhtımları, sayısız köprüyü, pazar yerlerini, kapalı çarşıları, kenarlarına silme tapınak dizilmiş caddeleri. Nine, düşünceli bir bakışla tapınakları saymıştı; tanrılar her zaman kullarının gerçek doğalarına aykırı bir şekilde davranmalarını talep ederdi ve bunun insani sonuçları cadılara epey iş çıkarırdı.

Şimdiye dek uygarlığın dehşetleri ortaya çıkmamıştı ama bir yankesici Nine'nin çantasını çalıp kaçmaya çalışmıştı. Oradan geçenlerin hayret dolu bakışları altında Nine yankesiciyi geri çağırmıştı ve adam da, ona itaat etmeyi kesinlikle reddeden ayaklarıyla mücadele ederek geri dönmüştü. Nine adamın yüzüne bakarken gözlerinin neye dönüştüğünü kimse doğru düzgün görememişti, sinmiş adamın kulağına fısıldadığı sözleri de duyamamışlardı ama adam Nine'nin tüm parasını geri vermekle kalmamış, başkalarına ait epey parayı da teslim etmişti ve Nine onun gitmesine izin vermeden önce tıraş olmaya, dik durmaya ve hayatının geri kalanı boyunca iyi bir insan olmaya da söz vermişti. Gece çökene kadar Nine'nin tarifi Hırsızlar, Yankesiciler, Soyguncular ve Müttefik Meslekler Loncası'na1 bağlı bütün lonca evlerine bildirilmişti ve ne pahasına olursa olsun ondan kaçınmaları emredilmişti.

Hırsızlar, daha çok gece yaratıkları olduklarından, sorun gördüklerinde anlarlardı.

Nine Üniversite'ye iki mektup yazmıştı. Yanıt gelmemişti. "Ben en çok ormanı sevmiştim," dedi Esk.

"Bilmem," dedi Nine. "Aslında burası da biraz ormana benziyor. Hem, buralarda yaşayanlar cadıları kesinlikle takdir ediyor." "Hepsi çok dost canlısı," diye onayladı Esk. "Sokağın aşağısındaki ev var ya? Hani, şişman bir hanım ve onun akrabası olduklarını söylediğin bir sürü genç kız birlikte yaşıyor?"

"Bayan Palm," dedi Nine ihtiyatla. "Çok saygın bir hanım." "Bütün gece misafir kabul ediyorlar. İzledim. Elyuyacak zaman bulduklarına şaştım."

"Mm," dedi Nine.

"Besleyecek bir sürü kızı olan zavallı kadın için de zordur. Bence insanlar daha düşünceli davranmalı."

"Eh, " dedi Nine, "ben ondan pek emin değilim..."

Üniversite kapısına yaklaşan, parlak renklere boyanmış büyük araba imdadına yetişti. Arabanın sürücüsü öküzleri Nine'den bir iki metre uzakta dizginledi ve, "Affedersin hanım efendiciğim," dedi, "kenara çekilmen mümkün mü acaba?"

Nine, bu apaçık nezaket gösterisi karşısında afallayarak ve birinin hanım efendiciği sanılmasına özellikle kızarak kenara çekildi. Sürücü Esk'i gördü.

Treatle'dı. Endişeli bir yılan gibi sırıttı.

"Hey! Bu, kadınların sihirbaz olması gerektiğini düşünen genç hanım değil mi?"

"Evet," dedi Esk, Nine'nin ayak bileğine attığı sert tekmeyi göz ardı ederek.

"Ne eğlenceli. Bize katılmaya mı geldin?"

"Evet," dedi Esk ve sonra Treatle'm tavrına bakarak ekleme ihtiyacı hissetti, "efendim. Ama içeri giremiyoruz."

"Biz?" dedi Treatle ve sonra Nine'ye baktı. "Ah, evet, elbette. Bu teyzen mi?"

"Ninem. Ama gerçek ninem değil, herkesin ninesi gibidir."

Nine sertçe başını salladı.

"Eh, bu olmadı işte," dedi Treatle, erikli puding kadar içten bir sesle. "Vay vay, hayır. İlk hanım sihirbazımız kapıda mı kalmış? Rezalet! Size ben eşlik edebilir miyim?"

Nine Esk'in omzunu sıkıca kavradı.

"Eğer senin için fark etmezse..."diye başladı. Ama Esk onun elinden kurtuldu ve arabaya doğru koştu.

---

1 Çok saygın bir kuruluştur ve aslında şehirdeki en büyük kolluk kuvvetini oluşturur. Bunun sebebi şudur: Lonca'ya yıllık olarak, sosyal açıdan kabul edilebilir bir hırsızlık, soygunculuk ve suikast kotası verilir ve karşılığında Lonca gayrıresmi suçların bastırılmakla kalmayıp bıçaklanması, boğazlanması, parça parça edilmesi ve muhtelif kesekağıtları içinde şehrin her yerine bırakılması için çok kesin ve nihai yöntemler izler. Bunun ucuz ve medeni bir çözüm olduğu savunulur; soyulan, suikaste kurban giden ve bunun halka karşı görevleri olduğunu anlamayı reddeden tatminsiz kişiler dışında. Bu düzen şehrin hırsızlarının doğru düzgün bir kariyer planlayabilmelerini ve şehrin diğer mesleklerinin kullandığı türden sınavlar ve davranış kuralları belirleyebilmelerini sağlar - böylece, zaten çok farklı olmadıkları diğer meslek odalarına daha da çok benzerler.

“Gerçekten de beni içeri alabilir misiniz?” dedi, parıl parıl gözlerle.

“Elbette. Eminim bütün Tarikat başları seninle tanıştıklarına pek memnun olacaklar. Hayretten hayrete düşecekler,” dedi ve küçük bir kahkaha attı.

“Eskarina Demirci...” dedi Nine ve sonra durdu. Treatle’a baktı.

“Aklında ne var bilmiyorum Sihirbaz Efendi ama bundan hiç hoşlanmadım,” dedi. “Esk, nerede yaşadığımızı biliyorsun. İstersen aptallık et, ama en azından kendi aptallığını et.” Topuğu üzerinde döndü ve meydanda uzaklaştı.

“Ne olağanüstü bir kadın,” dedi Treatle muğlak bir tavırla. “Görüyorum ki, çalı süpürgen hâlâ yanında. Harika.”

Treatle dizginleri bir anlığına bıraktı ve iki eliyle havada karmaşık bir işaret yaptı.

Büyük kanatlar geriye doğru açıldı ve çimenlerle çevrili geniş bir avlu ortaya çıktı. Arkasında büyük, yaygın bir bina vardı. Ya da binalar. Anlamak zordu, çünkü tasarlanmış gibi değil; bir sürü kemer, kule, payanda, köprü, kubbe, kümbet vesaire, ısınmak için birbirine sokulmuş gibi görünüyordu.

“Bu mu?” diye sordu Esk. “Sanki... erimiş gibi görünüyor.”

“Evet, bu,” dedi Treatle. “Üniversite, alnımızda bilgilerden bir çelenk, vesaire. Elbette, içi dışından çok daha büyüktür, buz dağı gibi ya da öyle diyorlar, ben hiç buz dağı denen şeylerden görmedim. Görünmez Üniversite ama elbette büyük kısmı görünmez. Arabanın arkasına geçip Simon’ı getir, olmaz mı?”

Esk ağır perdeleri itti ve arabanın arkasına baktı. Simon bir kilim yığınına uzanmış, çok büyük bir kitabı okuyor, kâğıt parçalarına notlar alıyordu.

Başını kaldırdı ve Esk’e endişeyle gülümsedi.

“Sen misin?” dedi.

“Evet,” dedi Esk kendinden emin bir şekilde.

“Bizi terk ettiğini düşündük. Herkes senin bir başkasının arabasında olduğunu sandı ve sonra dduddurduğumuzda...”

“Yetiştim. Sanırım Bay Treatle gelip Üniversite’ye bakmanı istiyor.”

“Geldik mi?” dedi ve Esk’e tuhaf tuhaf baktı: “Sen de mi geldin?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Bay Treatle beni içeri davet etti. Herkesin benimle tanışınca hayrete kapılacağını söyledi.”

Gözlerinin derinliklerinde bir kararsızlık çaktı. “Doğru mu söyledi?”

Simon bakışlarını kitabına indirdi ve yaşlı gözlerini kırmızı bir mendille sildi.

“Bböbböyle küçük şakaları var,” diye mırıldandı, “ama kkök- kötü bir insan ddeddeğildir.”

Şaşalayan Esk, oğlanın önünde açık duran kitabın sarı sayfalarına baktı. Karmaşık, kırmızı-siyah simgelerle kaplıydılar ve simgeler açıklanamaz bir biçimde, içinden tiktaklar gelen bir paket kadar güçlü ve nahoştu ama yine de gerçekten kötü bir kaza gibi, insanın bakışlarını kendilerine çekiyorlardı. Amaçlarını bilme arzusu uyandırıyorlar ama aynı zamanda, öğrenirseniz muhtemelen öğrenmemiş olmayı dileyeceğinizi düşündürüyorlardı.

Simon onun yüzündeki ifadeyi gördü ve kitabı telaşla kapattı.

“Yalnızca bbibbiraz bübbüyü,” diye mırıldandı. “Üzerinde çalıştığım bibbibbibb... ”

“...bir...” dedi Esk düşünmeden.

“Teşekkür ederim. Şey...”

“Kitap okumak çok ilginç olmalı,” dedi Esk.

“Öyle gibi. Sen okuma bilmiyor musun Esk?”

Sesindeki hayret Esk’i incitti.

“Sanırım...” dedi Esk, meydan okurcasına. “Hiç denemedim.”

Esk isim tamlamalarını yüzüne tükürse bile tanımazdı ama keçi sürülerini ve cadı ocaklarını bilirdi. Birden çok sihirbaz bir araya geldiğinde onlara ne dendiğini bilmiyordu. Sihirbaz çevresi mi? Komplo mu? Tarikat mı?

Her ne ise Üniversite onlarla doluydu. Revakların arasında yürüyorlar, ağaçların altındaki banklarda oturuyorlardı. Çanlar çaldığında genç sihirbazlar, kolları kitaplarla dolu ya da -büyük sınıflar söz konusu olduğunda- kitapları peşlerinden kanat çırparak, patikalarda koşmaya başladı. Havada yağlı bir büyü hissi vardı ve tadı teneke gibiydi.

Treatle ile Simon’ın arasında yürüyen Esk bütün bunları içine çekiyordu. Yalnızca havada büyü olması değildi konu; ehlileştirilmiş büyünün, değirmen gibi tıkır tıkır çalışıyor olmasıydı. Burada güç vardı ama dizginlenmişti.

Simon da onun kadar heyecanlıydı ama bu, sırf gözlerinin daha da yaşarmasından ve kekelemesinin daha da beter hale gelmesinden anlaşılıyordu. İkide bir durup muhtelif kolejleri ve araştırma binalarını gösteriyordu.

Yüksek, dar pencereleri olan bir tanesi oldukça tıknaz ve karanlıktı.

"Bbubbu kküttkkütüphane," dedi Simon, sesi huşu ve saygıyla patlayarak. "Bbibbir bbabbabbakabilir miyim?"

"Daha sonra bunun için bol bol zamanın olacak," dedi Treatle. Simon binaya özlemle baktı. "Yazılmış bbübbübbütün bbübbüyü kitapları," diye fısıldadı. "Pencerelerde neden parmaklıklar var?" dedi Esk.

Simon yutkundu. "Şey, çünkü bbübbüyü kkikkitapları ddiddi- ğer kikkitaplar gibi ddeddeğildir, onların ayrı bibbibb..."

"Bu kadar yeter," diye terslendi Treatle. Esk'e, onu ilk defa fark etmiş gibi baktı ve kaşlarını çattı.

"Sen neden buradasın?"

"Beni siz içeri davet ettiniz," dedi Esk.

"Ben mi? Ah, evet. Pardon, dalmışım. Sihirbaz olmak isteyen genç hanım. Görelim, bakalım, olmaz mı?"

Onları geniş merdivenlerden yukarı çıkardı; etkileyici, çift kanatlı bir kapının önüne geldiler. En azından, etkileyici olmak üzere tasarlanmıştı. Tasarımcı ağır kilitlere, kıvrımlı menteşelere, pirinç çivilere ve girift oymalı kemere o kadar çok yatırım yapmıştı ki, içeri giren kim olursa olsun, çok da önemli kişiler olmadıkları açıkça belli oluyordu.

Ama tasarımcı bir sihirbazdı. Tokmak koymayı unutmuştu. Treatle kapıyı asasıyla çaldı. Kapı bir süre duraksadı, sonra sürgüler yavaşça geriye kaydı ve kapı açıldı.

Salon sihirbazlar ve oğlan çocuklarla doluydu. Ve oğlanların anne-babalarıyla.

Görünmez Üniversite'ye girmenin iki yolu vardı (aslında üç ama sihirbazlar üçüncüyü henüz fark etmemişti).

ilki, kadim ve güçlü bir büyü nesnesi bulmak ya da tamamen yeni bir sihir keşfederek büyük bir büyü eseri yaratmaktı ama bugünlerde bunlar nadiren yapılabiliyordu. Geçmişte, dünyanın kaotik ham büyülerinden tamamen yeni büyüler biçimlendire- bilen büyük sihirbazlar görülmüştü, sihirbazlığın tüm sihrini kendinde toplayan sihirbazlar; ama o günler geçmişti, artık has- büyücüler yoktu.

Bu yüzden artık genelde Üniversite'ye giriş, kıdemli ve saygın bir sihirbazın, uygun bir çıraklık döneminin ardından, öğrenciye kefil olması yöntemiyle oluyordu.

Üniversite'de okumak, Görünmez Üniversite diplomasının getireceği şeref ve ayrıcalıkları elde etmek için büyük rekabet vardı. Salonda dolanan, birbirlerine küçük sihirler fırlatan oğlanların çoğu başarısız olacaktı ve hayatlarının büyük kısmını düşük sihirciler olarak geçireceklerdi; küstah sakalları ve dirseklerinde deri yamalar olan, partilerde küçük kıskanç gruplar halinde toplanan sihir teknisyenleri. Opsiyonel astrolojik simgeleri ile gıptayla bakılan sivri şapkalar, etkileyici cübbeler ya da yetke asası onlar için değildi. Ama en azından hokkabazlara tepeden bakabilirlerdi. Hokkabazlar neşeli ve şişman kişilerdi ve H'leri söylemez, bira içer, payetli dar pantolon giyen hüzünlü sıska kadınlarla dolaşır ve ne kadar aşağılık olduklarını fark etmeyerek ve fıkra anlatmakta ısrar ederek sihircileri deliye döndürürlerdi. Hepsinden daha düşük olanlar da -cadılar dışında, elbette- ta- umaturgistlerdi; onlar hiç eğitim görmezlerdi. Bir taumaturgiste ancak imbiğinizi yıkaması için güvenebilirdiniz. Pek çok sihir, ezilmiş ceset küfü, canlı bir kaplanın menisi ya da köklenirken sesötesi çığlıklar atan bir bitkinin kökü gibi şeyler gerektirirdi. Onları edinmek için kim gönderilirdi? Doğru.

Düşük sihir kullanıcılarına şifacı demek, olağan bir hataydı. Aslında şifacılık, druidliğe eğilim gösteren ve süs çalılarından hoşlanan sessiz, düşünceli erkekleri kendine çeken çok şerefli, özel bir büyü türüydü. Bir şifacıyı partiye davet etseniz, gecenin yarısını saksı bitkinizle konuşarak geçirirdi. Diğer yarıyı da dinleyerek...

Esk salonda bazı kadınlar olduğunu fark etti, çünkü genç sihirbazların bile anneleri ve kız kardeşleri vardır. En sevdikleri
oğullarına veda etmek için aile olarak gelmişlerdi. Burunlar çekiliyor, gözyaşları siliniyordu ve gururlu babalar, para şıngırtıları eşliğinde, evlatlarının ellerine biraz harçlık sıkıştırıyordu.

Çok kıdemli sihirbazlar kalabalığın içinde dolaşıyor, kefil sihirbazlarla konuşuyor, öğrenci adaylarını inceliyorlardı.

Çoğu Treatle'la konuşmak için, yelkenleri fora etmiş altın süslü kalyonlar gibi, kalabalığı yara yara geldi. Ciddiyetle eğilerek selam verdiler ve onayla Simon'a baktılar.

"Demek genç Simon bu, hı?" dedi en şişmanları, oğlana sırıtarak. "Senin hakkında harika şeyler duyduk genç adam. Hı? Ne?"

"Simon, Gümüş Yıldız Sihirbazlarının Başbüyücüsü, Rektör Daraçı'ya eğilerek selam ver," dedi Treatle. Simon kuruntuyla eğildi.

Daraçı ona iyicil bir ifadeyle baktı. "Senin hakkında çok iyi şeyler duyduk evladım," dedi. "Dağ havası beyne çok iyi geliyor olmalı, hı?"

Kahkaha attı. Çevresindeki sihirbazlar da güldü. Treatle güldü. Esk bunun oldukça komik olduğunu düşündü, çünkü pek komik bir şey olmamıştı.

"Bibbibbilmiyorum, effeff... "

"İşittiklerimize göre, bilmediğin tek şey bu olmalı delikanlı!" dedi Daraçı, çeneleri sallanarak. Yeni bir dikkatle zamanlanmış kahkaha tufanı koptu.

Daraçı, Simon'm omzunu okşadı.

"Bursluk bir delikanlı bu," dedi. "Oldukça etkileyici sonuçlar, daha iyisini görmemiştim. Hem de kendi kendine öğrenmiş. Hayret verici, değil mi? Öyle değil mi, Treatle?"

"Olağanüstü, Rektörüm."

Daraçı, izleyen sihirbazlarda göz gezdirdi.

"Belki bize bir örnek gösterebilirsin," dedi. "Küçük bir gösteri, belki?"

Simon vahşi bir panikle baktı ona.

"A-aslında bbebben pek iyi ddeddedd.

"Hadi, hadi," dedi Daraçı, muhtemelen gerçekten de en cesaret verici sesi olduğunu düşündüğü sesle. "Korkma. Acele etmene gerek yok. Hazır olduğunda."

Simon kurumuş dudaklarını yaladı ve Treatle'a sessiz bir yakarıyla baktı.

"Mm," dedi, "sissiz ddeddedd..." Durdu ve sertçe yutkundu. "Bbübbbübb..."

Gözleri yerinden fırlamıştı. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve omuzları sarsılıyordu.

Treatle güven verircesine sırtını okşadı.

"Saman nezlesi," diye açıkladı. "Bir türlü tedavi edemedik. Her şeyi denedik."

Simon yutkundu ve başını salladı. Uzun beyaz elleriyle Treatle'a uzaklaşmasını işaret etti ve gözlerini yumdu.

Birkaç saniye için hiçbir şey olmadı. Simon dudaklarını sessizce kıpırdatarak durdu ve sonra delikanlıdan salona, mum ışığı gibi bir sessizlik yayıldı. Güıültüsüzlük dalgaları salondaki kalabalığın üzerine kapandı, duvarlara bir öpücüğün tüm gücüyle çarptı ve sonra dalga dalga geri fışkırdı. İnsanlar yanındakilerin ağızlarını ses çıkarmadan açıp kapatmalarını izlediler ve sonra bir titrersineğin ciyaklaması kadar sessiz kahkahalarla kızardılar.

Simon'm başının üzerinde minik ışık zerreleri göz kırptı. Karmaşık, üç boyutlu bir dansla döndüler, sarmallar çizdiler ve sonra şekil aldılar.

Aslında, Esk şeklin baştan beri orada olduğunu, son derece masum bir bulutun hiç değişmediği halde aniden bir balinaya, bir gemiye ya da bir yüze dönüşmesi gibi, yalnızca gözlerinin onu görmesini beklediğini hissetti.

Simon'ın başının çevresindeki şekil dünyaydı.

Bu oldukça açıktı ama küçük ışıkların parıltısı ve akışı ayrıntıları kısmen bulandırıyordu. Ama gök kaplumbağası Büyük A'Tuin, sırtındaki dört Fil ve onların üstündeki Disk seçilebi- liyordu. Dünyanın kenarındaki büyük çağlayanın ışıltısı vardı; en ortada, iğneden bir kaya gibi yükselen, tanrıların yaşadığı ulu Cori Celesti dağı vardı.

İmge genişledi, Halka Deniz'e ve sonra Ankh'a odaklandı. Küçük ışıklar Simon'dan uzaklaşıyor, başından birkaç metre sonra sönüyordu. Şimdi şehri havadan gösteriyordu ve imge izleyenlere doğru akıyordu. Üniversite'nin kendisi belirdi ve genişledi. Büyük Salon göründü: Ağızları bir karış açık, sessizce izleyen insanlar ve gümüş ışık zerrelerinin arasında Simon vardı. Ve çevresinde minik, ışıl ışıl bir imge... İçinde bir başka imge taşıyan, onun içinde bir başkası, bir başkası...

Evrenin her boyutu aynı anda tersyüz edilmiş gibi bir his çöktü. Şişmiş, kabarmış bir his. Tüm dünya "gluup" demiş gibi.

Duvarlar soldu. Zemin de öyle. Eski büyük sihirbazların parşömenler, sakallar ve hafifçe kabız kaş çatışlarıyla süslenmiş tabloları yok oldu. Ayaklarının altındaki güzel, siyah-beyaz desenli seramikler buharlaştı; yerine ay ışığı kadar gri, buz kadar soğuk, ince kumlar geldi. Başlarının üzerinde tuhaf, beklenmedik yıldızlar ışıldıyordu; ufukta, bu iklimsiz yerde rüzgâr ya da yağmur değil, Zaman'ın yumuşak zımparası yüzünden aşınmış alçak tepeler vardı.

Başka kimse fark etmiş görünmüyordu. Aslında başka kimse canlı görünmüyordu. Esk, heykeller kadar sessiz ve kıpırtısız insanlarca çevrilmişti.

Ve yalnız değildiler. Arkalarında başka... şeyler... vardı ve devamlı yenileri beliriyordu. Şekilleri yoktu ya da daha doğrusu, şekillerini muhtelif yaratıklardan gelişigüzel almış gibiydiler; kol, bacak, çene, pençe,

organ kavramlarım duymuş ama bunların birbirine nasıl uyduğunu çözememiş gibi görünüyorlardı. Ya da umurlarında değilmiş gibi. Ya da öğrenmeye zahmet edemeyecek kadar açmışlar gibi.

Bir sinek sürüsü gibi ses çıkarıyorlardı.

Bunlar, Esk'in rüyalarındaki yaratıklardı ve büyüyle beslenmeye gelmişlerdi. Esk şu anda Şeylerin onunla ilgilenmediklerini biliyordu, belki yalnızca akşam yemeğinin ardından tatlı olarak düşünmeleri dışında. Hepsi Simon'a odaklanmışlardı ve Simon onlardan tamamen bihaberdi.

Esk delikanlının ayak bileğine sert bir tekme attı.

Soğuk çöl yok oldu. Gerçek dünya bir anda geri döndü. Simon gözlerini açtı, hafifçe gülümsedi ve nazikçe Esk'in kollarına yığıldı.

Sihirbazlar arasında bir uğultu yükseldi ve birçoğu alkışlamaya başladı. Kimse, gümüş ışıklardan başka, tuhaf bir şey fark etmemişti.

Daraçı silkelendi ve elini kaldırarak kalabalığı susturdu.

"Oldukça... şaşırtıcı," dedi Treatle'a. "Bunların hepsini kendi kendine öğrendiğini mi söylemiştin?"

"Kesinlikle efendim."

"Ona hiç kimse yardım etmedi mi?"

"Ona yardım edecek kimse yoktu," dedi Treatle. "Köy köy dolaşarak küçük sihirler yapıyordu. Ama ancak insanlar karşılığını kitap ve kâğıtla öderse."

Daraçı başını salladı. "Bu bir yanılsama değildi," dedi, "ama ellerini kullanmadı. Kendi kendine ne söylüyordu? Biliyor musun?"

"Sırf zihninin doğru düzgün çalışmasını sağlayan sözcükler, diyor," dedi Treatle ve omuzlarını silkti. "Söylediklerinin yarısını anlayamıyorum doğrusu. Yaptığı şeyleri tarif eden sözcük olmadığından, sözcük icat etmesi gerektiğini söylüyor."

Daraçı yan yan diğer sihirbazlara baktı. Başlarını salladılar.

"Onu Üniversite'ye kabul etmek bir şeref olacak," dedi. "Belki uyandığında kendisine söylersin."

Cübbesinin çekiştirildiğini hissetti ve bakışlarını indirdi.

"Affedersiniz," dedi Esk.

"Selam genç hanım," dedi Daraçı en tatlı sesiyle. "Ağabeyinin Üniversite'ye girişine tanık olmaya mı geldin?"

"O benim ağabeyim değil," dedi Esk. Dünyanın erkek kardeşlerle doluymuş gibi göründüğü zamanlar vardı ama bu, onlardan biri değildi.

"Siz önemli biri misiniz?" dedi.

Daraçı meslektaşlarına baktı ve gülümsedi. Başka her alanda olduğu gibi, sihirbazlıkta da modalar vardı; bazen sihirbazlar ince ve sıskası çıkmış olurdu ve hayvanlarla konuşurlardı (hayvanlar dinlemezdi ama önemli olan düşünceydi); başka zamanlarda ise karanlık ve kasvetli olurlardı ve küçük siyah keçisakalları uzatırlardı. Şu anda Şehir Meclisi Üyesi imajı modaydı. Daraçı alçakgönüllülükle şişindi.

"Hem de çok önemli," dedi. "Kişi, başkalarına iyi hizmet sunmak için elinden gelenin en iyisini yapmalı. Evet. Çok önemli olduğumu söyleyebilirim."

"Ben sihirbaz olmak istiyorum," dedi Esk.

Daraçı'nın arkasındaki daha düşük kademe sihirbazlar ona, yeni ve ilginç bir böcek türüymüş gibi baktılar. Daraçı'nm yüzü kızardı ve gözleri pörtledi. Esk'e baktı ve nefesini tutmuş göründü. Sonra bir kahkaha patlattı. Kahkaha engin karın bölgesinde bir yerde başladı, kaburgadan kaburgaya yankılanarak yukarı tırmandı, göğsünde küçük depremler yarattı ve sonunda bir dizi boğuk honklama biçiminde fışkırdı. İzleyiciler açısından oldukça büyüleyiciydi. Başlı başına karakter sahibi bir kahkahaydı.

Ama Daraçı Esk'in nasıl baktığını görünce sustu. O kahkaha bir müzikhol palyaçosuysa, Esk'in kararlı göz kısması hızla ona doğru uçan bir beyaz boya kovasıydı.

"Sihirbaz mı?" dedi. "Sihirbaz mı olmak istiyorsun?"

"Evet," dedi Esk, sersemlemiş Simon'ı Treatle'm gönülsüz kollarına iterek. "Sekizinci oğlun sekizinci oğluyum. Daha doğrusu kızıyım."

Çevresindeki sihirbazlar birbirlerine bakıyor, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Esk onları duymazdan gelmeye çalıştı.

"Kız ne dedi?"

"Ciddi mi bu?"

"O yaşta çocuklar çok sevimli oluyorlar, değil mi?"

"Sekizinci kızın sekizinci oğlu musun?" dedi Daraçı. "Gerçekten mi?"

"Tam tersi ama tam olarak değil," dedi Esk meydan okurcasına.

Daraçı mendiliyle gözlerini sildi.

"Bu oldukça şaşırtıcı," dedi. "Daha önce hiç böylesini duymamıştım. Eli?"

Gittikçe büyüyen seyirci kitlesine baktı. Arkadakiler Esk'i gö- remiyorlardı ve ilginç bir büyü gösterisi mi yapıldığını görmek için başlarını uzatıyorlardı. Daraçı ne diyeceğini bilemiyordu.

"Eh, şimdi," dedi. "Sihirbaz olmak istiyorsun, öyle mi?" "Herkese söyleyip duruyorum ama kimse dinlemiyor," dedi Esk.

"Sen kaç yaşındasın küçük kız?"

"Neredeyse dokuz."

"Ve büyüdüğün zaman sihirbaz olmak istiyorsun..."

"Ben şimdi sihirbaz olmak istiyorum," dedi Esk kararlılıkla. "Doğru yer burası, değil mi?"

Daraçı, Treatle'a baktı ve göz kırptı.

"Bunu gördüm," dedi Esk.

"Daha önce hiç hanım sihirbaz olduğunu sanmıyorum," dedi Daraçı. "Törelere aykırı olabilir. Cadı olmayı tercih etmez misin? Kızlar için iyi bir kariyer olduğunu anlıyorum."

Arkasında, düşük kademeden bir sihirbaz kahkaha atmaya başladı. Esk ona bir bakış fırlattı.

"Cadı olmak oldukça iyi," diye kabullendi. "Ama bence sihirbazlar daha çok eğleniyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Ben senin oldukça tekil bir küçük kız olduğunu düşünüyorum," dedi Daraçı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Senden yalnızca bir tane olduğu anlamına geliyor," dedi Tre- atle.

"Bu doğru," dedi Esk, "ve hâlâ sihirbaz olmak istiyorum." Daraçı söyleyecek söz bulamadı. "Eh, olamazsın," dedi. "Ne fikir!"

Sırtını dikleştirerek olanca azametiyle genişledi ve arkasına döndü. Bir şey cübbesini çekiştirdi.

"Neden olamazmışım?" dedi bir ses.

Daraçı döndü.

“Çünkü,” dedi yavaşça ve büyük dikkatle, “çünkü... fikrin kendisi kesinlikle gülünç, işte bu yüzden. Ve kesinlikle törelere aykırı!”

“Ama sihirbaz büyüsü yapabiliyorum!” dedi Esk, sesinde minicik bir titreme tınısıyla.

Daraçı eğildi ve yüzünü Esk’inkine uzattı.

“Hayır, yapamazsın,” diye tısladı. “Çünkü sen sihirbaz değilsin. Kadınlar sihirbaz olmaz, açıkça anlatabildim mi?”

“İzle o zaman,” dedi Esk.

Sağ elini uzatarak parmaklarını açtı ve tam karşısındaki, Üniversite’nin kurucusu Bilge Malich’in heykeline nişan aldı. Heykelle Esk’in arasındaki sihirbazlar içgüdüyle geriledi ler ve sonra kendilerini aptal gibi hissettiler.

“Ciddiyim,” dedi Esk.

“Git buradan küçük kız,” dedi Daraçı.

“Pekâlâ,” dedi Esk. Gözlerini kısarak dik dik heykele baktı ve odaklandı...

Görünmez Üniversite’nin büyük kapıları oktirondan yapılmıştır. Oktiron o kadar kararsız bir metaldir ki, ancak ham büyüye doymuş bir evrende var olabilir. Kapılar, büyü hariç her tür güce karşı bağışıktır: Hiçbir ateş, koçbaşı ya da ordu onları aşamaz.

İşte bu yüzden, Üniversite’nin sıradan ziyaretçileri, son derece sıradan ahşaptan yapılmış, ortalıklarda dolaşarak insanları dehşete düşürmeyen, hatta yerinde dururken bile insanları dehşete düşürmeyen arka kapıyı kullanırlar.

Nine kapı direklerini dikkatle inceledi ve aradığı şeyi bulunca tatminle homurdandı. Onu orada, ahşabın doğal dokusuna kurnazca saklanmış bir halde bulacağından kuşku etmemişti.

Ejder başı biçimindeki kapı tokmağını kavradı ve üç kez sertçe kapıya vurdu. Bir süre sonra, ağzı çamaşır mandalı dolu genç bir kadın kapıyı açtı.

"He hihtiyohhun?" diye sordu.

Nine eğilerek, kızın yarasa kanadı iğneleriyle tutturulmuş siyah sivri şapkayı görmesine izin verdi. Şapkanın etkisi dikkat çekici oldu: Kız kızardı ve sessiz ara sokağa bir bakış fırlattıktan sonra telaşla Nine'ye içeri girmesini işaret etti. Duvarın bu yanında büyük, yosun tutmuş bir avlu vardı ve birbirini kesen çamaşır ipleriyle kaplanmıştı. Nine, sihirbazların cübbelerinin altına gerçekte ne giydiklerini öğrenen bir avuç kadından biri olma şansına erişmişti ama edepli bir biçimde gözlerini kaçırdı ve kızın peşine takılarak parke taşlarını aşıp geniş bir merdivenden indi.

İki yanma kemerli kapılar dizilmiş ve şu anda buhar dolu olan uzun, yüksek bir tünele geldiler. Nine yanlardaki büyük odalarda uzun çamaşır leğeni sıraları gördü; havada, ütü yapılırken oluşan sıcak, şişman koku vardı. Bir grup kız çamaşır sepetleri taşıyarak yanından geçti ve merdivenlerden yukarı seğirtti; sonra yarı yolda durdular ve yavaşça dönüp ona baktılar.

Nine omuzlarını arkaya attı ve olabildiğince gizemli görünmeye çalıştı.

Henüz çamaşır mandallarından kurtulamamış olan rehberi, onu bir yan koridordaki odaya götürdü. İçerisi çamaşır dolu raflardan bir labirentti. Labirentin tam ortasındaki masada, kızıl peruklu, çok şişman bir kadın oturuyordu. Büyük bir çamaşır defterine not almaktaydı -defter önünde açık duruyordu- ama şu anda büyük lekeli bir yeleği inceliyordu.

"Çamaşır suyu kullanmayı denedin mi?" diye sordu.

"Evet hamfendi," dedi yanındaki hizmetçi.

"Çifit boyası?"

"Evet hamfendi. Yalnızca maviye döndü hamfendi."

"Eh, bu benim için yeni," dedi çamaşırcı kadın. "Üstelik kükürt, is, ejder kanı, iblis kanı ve daha neler gördüydüm de böylesini görmediydim." Yeleği evirip çevirdi ve dikkatle içine dikilmiş isim etiketini okudu. "Hmm. Beyaz Granpone'unmuş. Çamaşırlarına daha iyi bakmazsa Gri Granpone olacak. Sana söylemiş olayım kızım, ak sihirbaz dediğin yalnızca kâhyası iyi olan bir kara sihirbazdır. Al bunu.

Nine'yi gördü ve sustu.

"Hahıyı haldi," dedi Nine'nin rehberi, telaşla diz kırarak. "He- hihtihih hi..."

"Evet, evet Ksandra, sen gidebilirsin," dedi şişman kadın. Ayağa kalktı, Nine'ye gülümsedi ve neredeyse işitilebilir bir tıkırtıyla sesini birkaç sosyal sınıf yukarı ayarladı.

"Lütfen bizi haffet," dedi. "Hişimiz başımızdan haşkın, çamaşır günü holduğundan. Bu bir nezaket ziyareti mi, yoksa sormama hizin varsa..." sesini alçalttı, "Höte Yandan haber mi var?"

Nine boş boş baktı ama yalnızca kısa bir an için. Kapı direğindeki cadı işaretleri kâhyanın cadıları hoş karşıladığını ve dört kocasından dört gözle haber beklediğini söylüyordu; aynı zamanda, beşincisini aradığını - kızıl peruğun sebebi buydu ve Nine'nin kulakları onu aldatmıyorsa, koskoca bir ekoloji hareketini çileden çıkartmaya yetecek kadar balina kemiğinin gıcırtısı duyuluyordu. Saf ve aptal, diyordu işaretler. Nine yargılamaktan kaçınıyordu, çünkü şehir cadılarının kendileri de pek zeki görünmüyordu.

Kâhya yüzündeki ifadeyi yanlış anlamış olmalıydı.

"Korkma," dedi. "Ekibim cadıları iyi karşılama talimatı almıştır ama elbette üst *kattakiler* bundan hoşlanmıyor. Bir fincan çay ve yiyecek bir şeyler hoşuna gider, kuşkusuz?"

Nine ciddiyetle eğildi.

"Bakalım, senin için güzel bir bohça eski giysi de bulabiliyor muyuz," diye gülümsedi kâhya.

"Eski giysi? Ah. Evet. Teşekkür ederim hamfendi."

Kâhya, fırtınaya yakalanmış yaşlı bir çay gemisi gibi gıcırdayarak harekete geçti ve Nine'ye de izlemesi için el etti.

"Çayı daireme getirteceğim. İçinde bir sürü çay yaprağı olan bir çay."

Nine ayaklarını yere vura vura kadının peşine takıldı. Eski giysiler? Bu şişman kadın ciddi miydi? Ne cüret! Elbette, eğer kaliteli giysilerse...

Üniversite'nin altında koskoca bir dünya var gibiydi. Bir kilerler, soğuk odalar, mahzenler, mutfaklar ve bulaşıkhaneler labirentiydi burası; herkes bir şey taşıyor, pompalıyor, itiyor ya da orada durmuş bağırıyordu. Nine buz dolu odalar gördü, duvar genişliğinde fırınlardan gelen kıpkırmızı sıcakla parlayan odalar gördü. Fırınlar taze ekmek, birahaneler bayat bira kokuyordu. Her şey ter ve odun dumanı kokuyordu.

Kâhya onu eski bir sarmal merdivenden çıkardı ve kemerinden sarkan anahtarlardan biriyle bir kapıyı açtı.

Kapının ardındaki oda pembe ve fırfırlıydı. Aklı başında kimsenin fırfır yapmayacağı şeylerin fırfırları vardı. Pamuk şekerin içinde olmak gibiydi.

"Çok hoş," dedi Nine. Ve beklendiğini hissettiğinden, "Zevkli."

Çevresine bakınarak oturacak fırfırsız bir yer aradı ama sonunda pes etti.

"Aklım nerede benim?" diye şakıdı kâhya. "Ben Bayan Whit- low ama herhalde sen zaten biliyorsundur. Ben kime hitap etme şerefine nail oluyorum?"

"Hı? Ah. Havamumu Nine," dedi Nine. Fırfırlar sinirini bozuyordu. Pembenin adını lekeliyorlardı.

"Elbette, ben de bir medyumum," dedi Bayan Whitlow.

Nine'nin falcılığa bir itirazı yoktu; yeteneksiz insanlarca kötü bir şekilde yapılıyorsa... Ama aklını başına devşirmesi gereken insanlar tarafından yapılıyorsa, ayrıydı elbette. Nine geleceğin zaten yeterince kırılgan bir şey olduğunu ve dikkatle bakarlarsa insanların geleceği değiştirebileceğini düşünürdü. Nine'nin za- man-uzam ve onlarla neden uğraşılmaması gerektiği hakkında oldukça karmaşık teorileri vardı ama neyse ki, iyi falcılar nadirdi ve zaten insanlar kötü falcıları tercih ediyordu, çünkü onlar moral ve iyimserliği doğru dozlarda verebiliyorlardı.

Nine kötü falcılık hakkında bilinecek ne varsa biliyordu. Gerçek falcılıktan daha zordu. İyi bir hayal gücüne ihtiyacınız vardı.

Bayan Whitlow'un, bir şekilde, eğitim görmemiş, doğal yeteneğe sahip bir cadı mı olduğunu merak etmeden geçemiyordu. Geleceğe kuşatma düzenlediği kesindi. Pembe, fırfırlı demlik örtüsüyle örtülmüş bir kristal küresi, pek çok fal kâğıdı destesi, rün taşlarıyla dolu pembe kadifeden bir kesesi ve hiçbir sağduyulu cadının üç metrelik çalı süpürgesiyle bile dokunmayacağı şu tekerlekli, küçük masalardan bir tane vardı. Bir de -Nine bu noktadan çok emin değildi- ya bir lama ağılından gelmiş ve özel olarak kurutulmuş maymun pisliği ya da bir manastırdan gelmiş ve kurutulmuş lama pisliği vardı, anlaşılan bunlar belli bir şekilde masaya atıldığında evrenin toplam bilgisine ve bilgeliğine erişilebiliyordu. Oldukça üzücüydü.

“Çay yaprakları da var elbette,” dedi Bayan Whitlow, aralarındaki masada duran büyük kahverengi demliği göstererek. “Genellikle cadıların bunu tercih ettiğini biliyorum ama bana hep, eh, sıradan gelmiştir. Kimseyi gücendirmek istemem ama...”

Muhtemelen gerçekten de kimseyi gücendirmek istemedi, diye düşündü Nine. Bayan Whitlow ona, genelde geleceğin ne getireceğini bilmeyen ve dürülmüş gazete geleceğinden kuşkulanmaya başlamış köpek yavrularının ifadesiyle bakıyordu.

Bayan Whitlow’un fincanını aldı ve içine bakmaya başladı ama sonra kâhyanın yüzünden, karlı bir arazide kayan gölge gibi geçen hayal kırıklığını fark etti. Ne yaptığını hatırladı ve fincanı üç kez sağdan sola çevirdi, elini birkaç kez üzerinden geçirdi ve normalde yaşlı keçilerde meme iltihabını tedavi etmek için kullandığı bir büyüyü mırıldandı ama önemli değildi. Bu aşikâr büyü yeteneği gösterisi Bayan Whitlow’u iyice neşelendirdi.

Nine genelde çay yaprakları konusunda çok iyi değildi, fakat gözlerini kısarak fincanın dibindeki, şekerle karışık çay yapraklarına baktı ve zihninin dalmasına izin verdi. Şu anda asıl ihtiyaç duyduğu şey, Esk’in yakınında olan kullanışlı bir fare, hatta bir hamamböceği bulmak ve zihnine Binmekti.

Nine’nin bulduğu şey, Üniversite’nin kendine özgü bir zihni olduğu gerçeğiydi.

Taşın düşünebildiği, iyi bilinen bir gerçektir; çünkü elektroniğin tamamı bu gerçeğe dayalıdır ama bazı üniversitelerde, insanlar gökyüzünde başka zeki türler aramaya uzun seneler adarlar da bir kez olsun ayaklarının altına bakmayı akıl edemezler. Bunun sebebi, kapsayacakları zaman dilimine tamamen yanlış açıdan yaklaşmalarıdır. Taşın bakış açısından, evrenin yaratımı henüz tamamlanmış sayılmaz; sıradağlar yukarı aşağı sıçramaktadır, kıtalar neşe içinde ileri geri kaymakta, momentu- mun coşkusuyla çarpışmakta ve taşlarını dökmektedir. Kayaların, kabuklarının şeklini değiştiren küçük hastalığı fark etmesine ve kaşınmaya başlamasına daha epey zaman vardır ve böylesi daha iyidir. Ama Görünmez Üniversite’nin inşa edildiği taşlar bin yıllardır büyü emmektedir ve onca gelişigüzel gücün bir yere gitmesi gerekmektedir.

Aslında Üniversite bir kişilik geliştirmişti.

Nine, çatısının üzerine yuvarlanıp tabanını kaşıtmaya can atan, büyük ve oldukça dost canlısı bir hayvan gibi sezmekteydi onu. Ama Üniversite, Nine’ye dikkat etmiyordu. Esk’i izliyordu.

Nine çocuğu, Üniversite’nin dikkatini yönelttiği yere bakarak buldu ve Büyük Salon’daki sahneyi büyülenmiş gibi izledi...

"... orada?”

Ses çok, çok uzaklardan geliyordu.

“Mmh?”

“Dedim ki, ne görüyorsun orada?” diye tekrarladı Bayan Whit- low.

“Hı?”

“Dedim ki, ne...”

“Ah.” Nine allak bullak olmuş bir zihinle kendini toparladı. Bir başka zihne Binmenin sorunu şuydu ki, kendi bedeninize döndüğünüzde her zaman yersiz hissederdiniz ve Nine, bir binanın zihnini okumaya çalışan ilk kişiydi. Şimdi büyük, taşlı ve koridorlarla dolu hissediyordu.

“Sen iyi misin?”

Nine başını salladı ve pencerelerini açtı. Doğu ve batı kanatlarını gerdi ve sütunlarında tuttuğu minik fincana odaklanmaya çalıştı.

162
163

Neyse ki Bayan Whitlow onun sıvamsı görüntüsünü ve taşsı sessizliğini gizemli güçlerin iş başında olmasına yormuştu. Nine kısa bir süreliğine Üniversite'nin engin silika hafızasına maruz kalmanın hayal gücünü epey canlandırdığını hissetti.

Kâhyayı çok etkileyen, cereyanlı koridor gibi bir sesle, Bayan Whitlow'm cömert ilgisi için savaşan hevesli genç adamlarla dolu bir gelecek okudu. Aynı zamanda hızlı hızlı konuşuyordu, çünkü Büyük Salon'da gördükleri, ana kapıya geri dönmek için sabırsızlanmasına sebep oluyordu.

"Bir şey daha var," diye ekledi.

"Evet? Evet?"

"Yeni bir hizmetçi tuttuğunu görüyorum; buralarda hizmetçi tutuyorsunuz, değil mi? Tamam bu küçük bir kız, çok tutumlu, sıkı çalışıyor ve elinden her iş geliyor."

"Ne olmuş bu kıza?" dedi Bayan Whitlow, Nine'nin, geleceğine dair şaşırtıcı ölçüde net tasvirlerinin tadını çıkararak ve merak içinde yüzerek.

"Ruhlar bu konuda biraz muğlak," dedi Nine. "Ama onu işe alman çok önemli."

"Hiç sorun değil," dedi Bayan Whitlow. "Zaten burada hizmetçi tutamıyoruz, bilirsin, en azından uzun süreli değil. Bunca büyü yüzünden. Buraya kadar sızıyor. Özellikle de bütün o büyülü kitapları sakladıkları kütüphaneden. Üst kat hizmetçilerinin ikisi dün istifa etti aslında; sabah hangi biçimde uyanacaklarını bilmeden yatağa girmekten usandıklarım söylediler. Kıdemli sihirbazlar onları eski biçimlerine geri döndürüyor ama yine de aynı olmuyor, bilirsin."

"Evet, eh, ruhlar diyor ki, bu küçük hanım o konuda sorun çıkarmayacakmış," dedi Nine ciddi bir şekilde.

"Süpürüp silebiliyorsa, kapımız sonuna dek açık, eminim," dedi Bayan Whitlow, şaşkın bir ifadeyle.

"Hatta kendi süpürgesini getiriyor. Ruhlara göre yani."

"Ne kadar faydalı. Bu genç hanım ne zaman gelecek?"

"Ah, yakında, çok yakında... Ruhlar öyle diyor."

Kâhyanın yüzü hafif bir şüpheyle bulutlandı. "Bu, ruhların normalde söylediği türden bir şey değil. Bunu tam olarak nerede söylüyorlar?"

"Burada," dedi Nine. "Bak, şekerin arkasındaki küçük çay yaprakları topağı ve buradaki çatlak. Haksız mıyım?"

Göz göze geldiler. Bayan Whitlow'un bazı zaafları olabilirdi ama Üniversite'nin altındaki katları yönetmeye yetecek kadar zorlu bir kadındı. Bununla birlikte, Nine bir yılanla bile bakışma yarışı yapabilir ve kazanırdı; birkaç saniye sonra kâhyanın gözleri yaşarmaya başladı.

"Evet, haklısın sanırım," dedi uysal uysal ve yakasının derinliklerinden bir mendil çıkardı.

"Peki madem," dedi Nine, arkasına yaslanıp fincanı tabağına geri koyarak.

"Burada sıkı çalışan bir genç kadın için pek çok fırsat var," dedi Bayan Whitlow. "Ben de işe hizmetçi olarak başlamıştım, bilirsin."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Nine belirsiz bir tavırla. "Artık gitmem lazım." Ayağa kalktı ve şapkasına uzandı.

"Ama..."

"Acele etmem lazım. Çok acil bir randevum var," dedi Nine omzunun üzerinden, merdivenden aşağı seğirtirken.

"Ama bir bohça giysi.

Nine duraksadı ve içgüdüleri baskın çıkmak için savaştı.

"İçinde siyah kadifeden olanlar var mı?"

"Evet, birkaç parça da ipek."

Nine ipeği onayladığından emin değildi, tırtılların poposundan çıktığını duymuştu ama siyah kadifenin güçlü bir cazibesi vardı. Sonunda sadakat kazandı.

"Bir kenara ayır, yine uğrayabilirim," diye bağırdı ve koridorda koşarak uzaklaştı.

Yaşlı kadın, yolundan kaçışan aşçıların ve bulaşıkçıların arasında, kaygan taşların üzerinde koşturdu, merdivenleri hızla tırmandı ve şalı arkasında uçuşarak, botları parke taşlarının üzerinde

kıvılcımlar çıkararak ara sokağa fırladı. Açık havaya ulaştığında eteklerini topladı ve dörtnala koşmaya başladı, taşlarda kayarak köşeyi döndü ve peşinde uzun beyaz bot izleri bıraktı.

Tam zamanında, Esk gözyaşları içinde kapıdan dışarı fırlarken oraya vardı.

"Büyü çalışmadı! Orada olduğunu hissedebiliyordum ama dışarı çıkmadı!"

"Belki de fazla üzerine düşmüşsündür," dedi Nine. "Büyü, balıkçılık gibidir. Oradan oraya sıçrayarak ve sular sıçratarak balık tutamazsın. Sessizce beklemen ve kendiliğinden olmasına izin vermen gerekir."

"Sonra herkes bana güldü! Hatta biri bana şeker bile verdi!"

"Demek ki bugünden kazançlı çıkmışsın," dedi Nine.

"Nine!" dedi Esk suçlarcasına.

"Ee, sen ne bekliyordun?" diye sordu Nine. "Yalnızca gülmüşler en azından. Kahkahalar kimsenin canını acıtamaz. Başsihir- baza gittin, herkesin önünde gösteriş yaptın ve yalnızca güldüler, öyle mi? İyi iş çıkarıyorsun, orası kesin. Şekerini yedin mi?"

Esk kaşlarını çattı. "Evet."

“Ne tür bir şekerdi?”

“Yumuşak şeker.”

“Yumuşak şekerden hiç hoşlanmam.”

“Hah,” dedi Esk, “herhalde bir dahakine naneli almamı istersin?”

“Benimle iğneleyici konuşmaya kalkma kızım. Naneli şekerde yanlış hiçbir şey yok. Uzat şu çanağı bana.”

Nine, şehir hayatının bir avantajının da cam eşyalar olduğunu keşfetmişti. Bazı karmaşık iksirleri yapmak için kullandığı aletleri ya fahiş fiyatlarla cücelerden alması gerekiyordu ya da en yakındaki insan cam üfleyiciye sipariş etmesi... Ama o zaman da sipariş ettiği ürünler samana sarılmış ve genellikle paramparça geliyordu. Nine kendi cam eşyalarını üflemeye çalışmıştı; gösterdiği çaba öksürmesine sebep oluyordu ve sonuç olarak çok komik bazı cam eşyalar üretmişti. Ama şehirde canlı bir simya sektörü bulunması, cam dolu dükkânlar olduğu anlamına geliyordu ve bir cadı her zaman uygun fiyat alabilirdi.

Sarı dumanın kıvrım kıvrım cam tüplerden akmasını ve sonunda yapış yapış, büyük tek bir damla halinde yoğunlaşmasını izledi. Damlayı cam bir kaşığın ucuyla yakaladı ve büyük bir dikkatle küçük cam bir şişeye boşalttı.

Esk gözyaşları içinde onu izliyordu.

“O ne?” diye sordu.

“Sen onu boş ver, bu...” dedi Nine, şişenin tıpasını mumla mühürleyerek.

“İlaç mı?”

“Bir anlamda.” Nine yazı takımını yakına çekti ve bir kalem seçti. Dilini ağzının köşesinden çıkararak, büyük dikkatle, ikide bir durup yazdıklarını inceleyerek ve önceden yazdığı sözcüklerin üzerini çizerek bir etiket yazdı.

“Kimin için?”

“Cam üfleyicinin karısı Bayan Herapath için.”

Esk burnunu sildi. “Çok fazla cam üflemeyen adam değil mi o?”

Nine masanın üzerinden ona baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Dün sen Bayan Herapath’la konuşurken kadın kocası için Bizim Bay On Beşte Bir dedi.”

“Hıh,” dedi Nine. Dikkatle, yazdığı cümleyi bitirdi: “Yarm li- itre suda erit ve çayna bi damla damlat ama önce bol giysiler giydiinden ve misafir beklemediinden emin ol.”

Bir gün, dedi kendi kendine, kızla o konuşmayı yapmam gerekecek.

Çocuk ilginç ölçüde alık görünüyordu. Yeterince doğuma yardımcı olmuştu, keçileri Annaple Ana’nın tekesine götürmüş ancak aşikâr sonucu çıkartamamıştı. Nine bu konuda ne yapması gerektiğinden pek emin değildi ama konuyu açmak için doğru zamanı bir türlü bulamıyordu, içten içte, aslında bundan utanıyor muyum, diye merak etti. At nallayan, onları tedavi eden, yetiştiren, değerlendiren ama at binmek konusunda pek da bilgisi olmayan biri gibi hissediyordu.

Etiketi şişenin üzerine yapıştırdı ve gösterişsiz bir kâğıda sardı.

Şimdi.

“Üniversite’ye girmenin bir yolu daha var,” dedi, yan yan Esk’e bakarak. Kız surat asarak havanda ot dövüyordu. “Cadılara özgü bir yol.”

Esk başını kaldırdı. Nine kendi kendine hafifçe gülümsedi ve bir başka etiket üzerinde çalışmaya başladı. Onu ilgilendirdiği kadarıyla, büyünün en zor kısmı etiket yazmaktı.

“Ama seni ilgilendirmez herhalde,” diye devam etti. “Gösterişli bir yol değil.”

“Bana güldüler,” diye mırıldandı Esk.

“Evet. Söylemiştin. Bu yüzden tekrar denemek istemiyorsun demek. Seni çok iyi anlıyorum.”

Yalnızca Nine’nin kaleminden çıkan cızırtıların bozduğu bir sessizlik oldu. Esk sonunda sordu: “Bu yol...”

“Eli?..”

“Üniversite’ye girmemi sağlayacak mı?”

“Elbette,” dedi Nine kibirle. “Bir yol bulacağımı söylemiştim, değil mi? Çok da iyi bir yol. Derslerle uğraşman gerekmeyecek, her yere girebileceksin ve kimse seni fark etmeyecek. Aslında görünmez olacaksın - ve, eh, sen gerçekten iyi temizlik yapıyorsun. Ama elbette, onca kahkahadan sonra ilgilenmezsin. İlgilenir misin?”

“Bir fincan çay daha alır mısınız Bayan Havamumu?” dedi Bayan Whitlow.

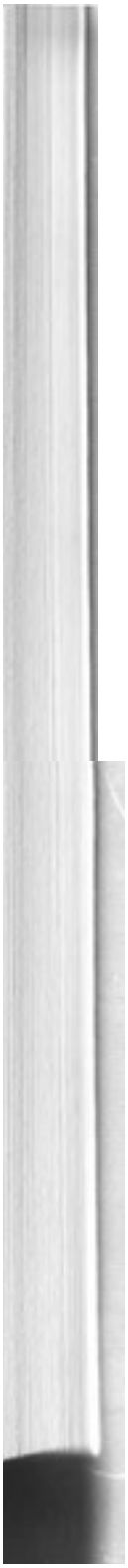
“Hanım,” dedi Nine.

“Pardon?”

“Havamumu Hanım,” dedi Nine. “Üç şeker lütfen.”

Bayan Whitlow şekerliği ona doğru uzattı. Nine’nin ziyaretlerini her zaman dört gözle beklese de şeker açısından epey pahalıya patlıyordu. Nine yakınlardayken küp şekerler kısa ömürlü oluyordu.

“Bir kadının vücut hatları için çok kötü,” dedi. “Dişler için de, öyle duydum.”

“Ben hiçbir zaman bahse değer hatlara sahip olmadım ve dişlerim de kendi başlarının çaresine bakabilirler,” dedi Nine. Ne yazık ki, bu doğruydu. Nine son derece sağlam dişlerden mustaripti ve kendisi bunu bir cadı için büyük dezavantaj olarak görüyordu. Dağın öte yanının cadısı Annaple Ana’yı gerçekten kıskanıyordu, yirmi yaşma gelmeden bütün dişlerini kaybetmeyi başarmıştı ve gerçek bir kocakarı imajına sahipti. Bu, devamlı çorba içmek anlamına geliyordu ama aynı zamanda çok saygı görüyordu. Sonra bir de siğiller vardı. Annaple Ana, hiçbir çaba göstermeden bir çorap dolusu miskete benzeyen bir yüz edinmişti ama Nine, bilinen tüm siğil çıkartıcıları denediği halde olmazsa olmaz bir burun siğili bile çıkartamamıştı. Bazı cadılar çok şanslı oluyordu.

“Mmm?" dedi, Bayan Whitlow’un tiz sesinin farkına vararak.

“Dedim ki,” dedi Bayan Whitlow, “genç Eskarina gerçek bir hazine. Küçük bir *pırlanta.* Yerleri lekesiz tutuyor, *lekesiz.* Hiçbir işten yüksünmüyor. Dün ona dedim ki, senin süpürge kendine has bir yaşam sürüyor gibi, dedim ve o da bana ne dedi, biliyor musun?”

“Tahmin bile edemiyorum,” dedi Nine zayıfça.

“Tozların süpürgeden korktuğunu söyledi! Hayal edebiliyor musun?”

‘Evet,” dedi Nine.

Bayan Whitlow çay fincanını ona doğru itti ve mahcup mahcup gülümsedi.

Nine içten içe göğüs geçirdi ve geleceğin çok da temiz görünmeyen derinliklerine baktı. Yaratıcılığı kesinlikle tükenmeye başlamıştı.

Süpürge epey toz kaldırarak koridorda geziniyordu ama dikkatle bakarsanız, tozun bir şekilde süpürgeye geri çekildiğini görebilirdiniz. Daha da dikkatli bakarsanız, süpürge sapında tuhaf işaretler olduğunu görürdünüz, ahşaba oyulmuş gibi değil, tutunmuş gibi görünen ve siz izlerken değişen şekiller.

Ama kimse bakmıyordu.

Esk yüksek, derin pencerelerden birinin önüne oturmuş şehri izliyordu. Her zamankinden de öfkeli hissediyordu ve bu yüzden süpürgesi tozlara sıra dışı bir şiddetle saldırıyordu. Atalarından kalmış ağlar boşlukta kaybolurken örümcekler canlarını kurtarmak için sekiz nala kaçıyorlardı. Duvarların içinde, fareler birbirlerine sarılıyor, bacaklarını deliklerinin kenarlarına dayayarak direnmeye çalışıyorlardı. Tahtakurtları tavan kirişlerinin içindeki tünellerinde, kendilerini karşı konulamaz bir biçimde geri geri çeken güce karşı duvarları tırmalıyordu.

“ ‘Temizlikten gerçekten çok iyi anlıyorsun’,” dedi Esk. “Hah!”

Bazı iyi tarafları olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Yemekler sade ama boldu. Çatıda bir yerde kendi özel odası vardı ve oldukça lükstü, çünkü burada sabahın beşine kadar yatabiliyordu; Nine’ye

sorsanız öğlen sayılan bir saat. İş kesinlikle zor değildi. Yerleri süpürmeye başlıyordu, sonra asa ondan ne beklendiğini anlıyordu ve işi bitene kadar Esk kendini oyalıyordu. Biri gelirse asa bir anda kayıtsızca duvara yaslanıyordu.

Ama hiç sihirbazlık öğrenmiyordu. Boş sınıflara girip tahtaya ya da daha ileri sınıflarda yere tebeşirle çizilmiş diyagramlara bakabiliyordu ama şekiller anlamsızdı. Ve tatsız.

Esk'e, Simon'm kitabında gördüğü resimleri hatırlatıyorlardı. Canlı görünüyorlardı.

Ankh-Morpork çatılarına baktı ve mantık yürüttü: Yazı, yalnızca insanların söyledikleri şeylerdi, kâğıt tabakalarının arasına sıkıştırılıp fosilleştiriliyordu. Diskdünya'da fosiller iyi bilinirdi (Yaratıcı'nm ne yapmak istediğine tam olarak karar veremediği ve Buzul Çağı'nda boş boş elindeki malzemelerle oynadığı zamanlardan kalma büyük sarmal kabuklar ve beceriksizce bir araya getirilmiş yaratıklar). Ve sözcükler, yalnızca gerçek şeylerin gölgesiydi. Ama bazı şeyler sözcüklere kapatılamayacak kadar büyüktü ve sözcükler bile yazıyla tam olarak ehlileştirilemeyecek kadar güçlüydü.

Bu yüzden, sonuç olarak, bazı yazılar şeyler olmaya çalışıyordu. Bu noktada Esk'in kafası karıştı ama büyülü sözcüklerin gerçekten de öfkeyle zonklayan, kaçıp gerçek olmaya çalışan sözcükler olduğundan emindi.

Pek hoş görünmüyorlardı.

Ama sonra dünden önceki günü hatırladı.

Oldukça tuhaf bir gündü. Üniversite'deki sınıflar huni ilkesiyle tasarlanmıştı; Disk'in en büyük sihirbazlarının popolarının cilaladığı banklarıyla kat kat sıralar, aşağıda, merkezdeki sahneye tepeden bakıyordu ve sahnenin ortasında bir çalışma tezgâhı, iki karatahta ve büyükçe bir sekizgen çizmeye yetecek kadar boş yer vardı. Kat kat sıraların altında epey ölü alan bulunuyordu ve Esk buranın faydalı bir gözlem noktası olduğunu fark etmişti; çırak sihirbazların sivri uçlu botlarının arkasından öğretmeni görebiliyordu. Çok dinlendirici bir yerdi; öğretmenlerin tekdüze sesleri, Nine'nin özel ot bahçesindeki hafifçe sarhoş arıların uğultusu gibi süzülerek, saklandığı yere kadar geliyordu. Hiç büyü uygulaması yok gibiydi, yalnızca sözcükler vardı. Sihirbazlar sözcükleri seviyor gibiydi.

Ama dün farklıydı. Esk boş sınıfta, tozlu loşlukta oturmuş, çok basit büyüler yapmaya çalışıyordu ki, kapının açıldığını ve yeri döven ağır botların sesini duydu. Bu, başlı başına şaşırtıcıydı. Esk ders programını biliyordu ve normalde bu odayı kullanan İkinci Sınıf öğrencileri şu anda Çevik Jeophal ile birlikte spor salonunda, Maddeleşmemeye Giriş dersindeydi (Büyü öğrencileri fiziksel egzersize nadiren ihtiyaç duyardı; spor salonu, kurşun ve üvez ağacından lambrileri olan, acemilerin evrenin dengesini ciddi bir biçimde bozmadan ama kendi dengelerini ciddi bir biçimde bozmaktan kaçınmayı da başaramadan Yüksek Büyü çalışabildikleri bir yerdi. Büyü, beceriksizlere merhamet göstermezdi. Bazı hantal öğrenciler salondan yürüyerek çıkabilecek kadar şanslıydı, diğerleri şişelerde götürülürlerdi).

Esk çıtaların arasından gözetledi. Bunlar öğrenci değildi, sihirbazdı; cübbelerine bakılırsa, oldukça yüksek kademe sihirbazlardı. Ve iplerinden boşanmış kukla gibi sahneye tırmanan, hızla kürsüye çarpan ve dalgın dalgın kürsüden özür dileyen kişiyi tanımamak imkânsızdı. Bu Simon'dı. Üniversitede, gözleri ılık suya kırılmış iki çiğ yumurta gibi görünen ve devamlı silinmekten kıpkırmızı kesilmiş bir burnu olan başka kimse yoktu. Si- mon için, polen sayısı her zaman sonsuzluğa gidiyordu.

Esk, tüm Yaratıma alerjisi olmasa, düzgün bir saç tıraşı ve birkaç doğru yürüme dersiyle, oğlanın epey yakışıklı olacağını fark etti. Bu sıra dışı bir düşünceydi ve daha sonra hakkıyla düşünmek üzere bir köşeye sakladı.

Sihirbazlar yerlerine yerleştiği zaman Simon konuşmaya başladı. Notlarından okuyordu ve ne zaman bir sözcüğe takılıp kekelemeye başlasa, sihirbazlar kendini tutamıyor, hep bir ağızdan sözcüğü onun yerine tamamlıyorlardı.

Bir süre sonra kürsüden bir tebeşir kalktı ve arkasındaki karatahtaya yazmaya başladı. Esk sihirbaz büyüsünü, bunun hayret verici bir başarı olduğunu bilecek kadar öğrenmişti. Simon Üniversite'ye geleli yalnızca iki hafta olmuştu; çoğu öğrenci Hafif Uçurmayı ikinci sınıfın sonuna dek doğru düzgün öğrenemezdi.

Kısa beyaz tebeşir, Simon'ın sesi eşliğinde, karanlıkta sekiyor, cızırdıyordu. Kekelemese bile iyi bir konuşmacı değildi.

Notlarım düşürüyordu. Kendi sözlerinde yanlış bulup düzeltiyordu. Devamlı ıu'lıyor, eee'liyordu. Ve Esk'i ilgilendirdiği kadarıyla, pek bir şey söylemiyordu. Saklandığı yere cümle parçaları geliyordu. Bunlardan biri 'evrenin temel dokusu' idi ve bunun ne olduğunu anlamıyordu, patiska ya da belki pazen kumaşı kastetmiyorsa. 'Olasılıklar matrisinin değişkenliği'nin ne olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Bazen, insanlar var olduğunu düşünmediği sürece hiçbir şeyin var olmadığını ve dünyanın sırf insanlar onu hayal edip durduğu için burada olduğunu söylermiş gibi geliyordu. Ama sonra, bir sürü dünya bulunduğunu, hepsinin hemen hemen aynı olduğunu ve hepsinin bir şekilde aynı yerde var olduğunu ama gölge kalınlığı kadar bir mesafeyle ayrıldıklarını, bu yüzden her türlü olasılığın var olabileceği bir yer bulunduğunu söylermiş gibi geliyordu.

(Esk bununla başa çıkabilirdi. Kıdemli sihirbazların tuvaletini temizlediği ilk seferden beri bundan şüpheleniyordu zaten. Tuvalet temizliği yaparken... Daha doğrusu asa temizlik yaparken pisuvarları incelemiş, evde, ağabeyleri ateşin önüne yerleştirilmiş teneke küvette banyo yaparken gördüklerinden akimda kalan bazı ayrıntıların da yardımıyla, gayrıresmi Genel Karşılaştırmalı Anatomi Teorisi'ni oluşturmuştu. Kıdemli sihirbazların tuvaleti büyülü bir yerdi; gerçek akan su, ilginç seramikler ve daha da önemlisi, birbirine bakan iki duvara asılmış iki büyük gümüş ayna vardı, böylece bir aynaya bakan kişi kendi tekrarlayan yansımalarını görebiliyordu, ta ki yansıma görülemeyecek kadar küçülene kadar. Esk'in sonsuzluk fikriyle ilk karşılaşmasıydı bu. Daha da önemlisi, aynadaki Esklerden birinin, görüş alanının hemen kıyısından, ona el salladığından kuşkulanıyordu.)

Simon'm kullandığı tabirlerde rahatsız edici bir şeyler vardı. Zamanın yarısında, dünyanın ancak bir sabun köpüğü ya da bir düş kadar gerçek olduğunu söylüyordu.

Tebeşir arkasındaki tahtada ciyaklayarak kayıyordu. Bazen Si- mon duruyor, simgeleri sihirbazlara açıklıyordu ve Esk'e göre sihirbazlar bazı çok aptal cümleleri duyunca heyecanlanıyordu. Sonra tebeşir yine cızırdamaya başlıyor, karanlıkta bir akanyıl- dız gibi kıvrılıyor, peşinde tozlar bırakarak uçuyordu.

Dışarıda, gökyüzündeki ışık soluyordu. Oda kararırken, tebeşirle yazılmış sözcükler parlamaya başladı ve Esk'e karatahta aslında hiç yokmuş gibi geldi, dünyadan kesilip alınmış kare şeklinde bir delik.

Simon konuştu, konuştu; dünyanın minik şeylerden oluştuğunu anlattı: varlıkları ancak orada olmadıkları gerçeğinden çıkar- sanabilen şeyler, büyüyle bir araya gelen ve yıldızları, kelebekleri, elmasları oluşturan, küçük dönen küreler. Her şey boşluktan oluşmuştu.

Komik olan şuydu ki, Simon bunu büyüleyici buluyor gibiydi.

Esk odanın duvarlarının inceldiğini, duman kadar uçucu bir hale geldiğini fark etti; sanki içlerindeki boşluk genişliyor, onları duvar olarak tanımlayan şeyi yutuyordu ve geride yalnızca tanıdık soğuk, boş, ışıltılı düzlük, uzaktaki aşınmış tepeler ve heykel gibi kıpırtısız durmuş, aşağı bakan yaratıklar kalıyordu. Şimdi sayıları daha da fazlaydı. Ateşin çevresine toplanmış güveler gibi görünüyorlardı.

Güvelerden en önemli farkları, Simon'ı izleyen şeylerle karşılaştırınca, bir güvenin yüzünün, yakından baksanız bile, yavru tavşan kadar sevimli kaldığı gerçeğiydi.

Sonra bir hizmetçi içeri girdi ve lambaları yaktı. Yaratıklar silindi, odanın köşelerinde gizlenen tamamen zararsız gölgelere dönüştü.

Yakın geçmişte bir zaman, biri, Öğrenmenin Eğlenceli Olması Gerektiği gibi muğlak bir fikirle, Üniversite'nin kadim koridorlarını boyayarak canlandırmaya karar vermişti. İşe yaramamıştı. Tüm evrenlerde bilinen bir gerçektir ki, renkler ne kadar dikkatli seçilirse seçilsin, kurumsal dekorasyon sonunda ya kusmuk yeşiline, ismi-lazım-değil kahverengisine, nikotin sarısına ve cerrahi alet pembesine dönüşür. Doğası tam olarak anlaşılamamış bir duygudaş-titreşim süreci sonucunda, bu renklere boyanmış koridorlar *her zaman hafifçe kaynamış lahana kokar.* Yakınlarda hiç lahana kaynatılmamış olsa bile...

Koridorlarda bir yerde bir çan çaldı. Esk tünediği pencere pervazından hafifçe yere atladı, asayı aldı ve hızlı hızlı süpürmeye başladı. Kapılar açıldı ve koridorlar öğrencilerle doldu. Bir kayanın yanından akan su gibi, Esk'in iki yanından akıp geçtiler. Birkaç dakika mutlak kargaşa hüküm sürdü. Sonra kapılar çarpılarak kapandı, geç kalmış birkaç ayak pıtır pıtır uzaklaştı ve Esk yine yalnız kaldı.

Bir kez daha asanın konuşabilmesini diledi. Diğer hizmetçiler dost canlısıydı ama onlarla *konuşamıyordu.* En azından, büyü hakkında değil.

Aynı zamanda, okumayı öğrenmesi gerektiği fikrine varmaktaydı. Bu, okuma meselesi, sihirbaz büyüsünün anahtarı gibiydi; çünkü sihirbaz büyüsü tamamen sözcükler üzerine kuruluydu. Sihirbazlar isimlerin temsil ettikleri şeylerle aynı olduğunu ve ismi değiştirirseniz, şeyin de değişeceğini düşünüyor gibiydi. En azından, öyle bir şey...

Okumak. Bu, kütüphane demekti. Simon orada binlerce kitap olduğunu söylemişti. Onca sözcük arasından Esk'in okuyabileceği birkaç tane çıkması lazımdı. Asayı omuzladı ve kararlılıkla Bayan Whitlow'un ofisine doğru yola koyuldu.

Oraya varmak üzereyken bir duvar, “Psst!” dedi. Esk dönüp baktığında, duvarın aslında Nine olduğu ortaya çıktı. Nine kendini görünmez kılabildiğinden değil, yalnızca solup arka plana karışma, böylece fark edilmeme yeteneği olduğundan.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Nine. “Büyüyle aran nasıl?”

“Burada ne işin var Nine?” diye sordu Esk.

“Bayan Whitlow’un falına bakmaya geldim,” dedi Nine, eski giysilerle dolu büyük bir bohçayı tatminle kaldırıp göstererek. Gülümsemesi Esk’in sert bakışları altında soldu.

“Eh, şehirde her şey farklı,” dedi. “Şehirliler her zaman gelecek hakkında endişeleniyor. Doğal olmayan yiyecekler yediklerinden. Hem...” diye ekledi, aniden sızlanmakta olduğunu fark ederek, “neden fal bakmayacakmışım?”

“Hep, Hilta’nm kadınların budalalığını kullandığını söylerdin,” dedi Esk. “Fal bakanların kendilerinden utanmaları gerektiğini söylerdin. Zaten, eski giysilere de ihtiyacın yok.”

“Sakla samanı, gelir zamanı,” dedi Nine ciddiyetle. Tüm hayatını eski giysiler akçesine göre yaşamıştı ve bu geçici refahın onu bozmasına izin vermeyecekti. “Sana yeterince yemek veriyorlar mı?”

“Evet,” dedi Esk. “Nine, bu, sihirbaz büyüsü hakkında... Hepsi tamamen sözcükler.

“Öyle olduğunu hep söylerdim,” dedi Nine.

“Hayır, demek istediğim...” diye başladı Esk ama Nine sinirle elini salladı.

“Şu anda bununla uğraşamam,” dedi. “Bu gece bitirmem gereken büyük siparişler var. Böyle giderse birini eğitmem gerekecek. Akşam izninde ya da size her ne veriyorlarsa, o zaman gelip beni göremez misin?”

“Birini eğitmek mi?” dedi Esk dehşet içinde. “Cadı olarak mı demek istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Nine. “Yani, belki.”

“Ama ben ne olacağım?”

“Eh, sen kendi yoluna gidiyorsun,” dedi Nine. “O yol her neyse.”

“Hıh,” dedi Esk. Nine ona bakakald..

“O zaman ben gideyim,” dedi sonunda. Döndü ve mutfak kapısına doğru yürümeye başladı. Bunu yaparken pelerini savruldu ve Esk, Nine’nin pelerininin artık kırmızı astarlı olduğunu fark etti. Koyu, şarapsı bir kırmızı ama yine de kırmızı. Görülebilecek giysilerinde, kullanışlı siyah dışında hiçbir renk kullanmamasıyla bilinen Nine üzerinde... Şok ediciydi!

“Kütüphane mi?” dedi Bayan Whitlow. “Kimsenin kütüphaneyi temizlediğini sanmıyorum!” Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

“Neden?” dedi Esk. “Tozlanmıyor mu?”

“Şey...” dedi Bayan Whitlow. Bir süre düşündü. “Şimdi sen söyleyince düşündüm de tozlanıyordur herhalde. Daha önce hiç aklıma gelmemişti.”

“Başka her şeyi temizledim de,” dedi Esk tatlı tatlı.

“Evet,” dedi Bayan Whitlow. “Temizledin, değil mi?”

“Tamam, o zaman.”

“Yalnızca, biz daha önce hiç... Yapmadık bunu,” dedi Bayan Whitlow, “ama neden, hiç bilmiyorum.”

“Tamam, o zaman,” dedi Esk.

“Uuk?” dedi Başkütüphaneci ve Esk’in önünde geriledi. Ama Esk orangutan hakkında anlatılanları duymuştu ve hazırlıklı gelmişti. Ona bir muz uzattı.

Orangutan yavaşça uzandı ve sonra muzaffer bir sırıtışla muzu kaptı.

Kütüphaneciliğin huzurlu bir meslek sayıldığı ve en büyük riskin, büyük ciltlerin kütüphanecilerin başına düşmesi olduğu evrenler bulunabilir; ama büyülü bir kütüphaneyi idare etmek her yiğidin harcı değildir. Sihirlerin gücü vardır, onları yazmak ve iki kapak arasına tıkmak o gücü azaltmaz. Büyü sızar. Kitaplar birbirleriyle reaksiyona girer ve kendine ait bilinçleri olan gelişigüzel büyüler yaratır. Büyü kitapları genellikle raflarına zincirlenirler ama çalınmasınlar diye değil...

Kütüphaneciyi gorile çeviren, böyle bir kazaydı. O zamandan bu yana, onu eski haline döndürme girişimlerine direniyor; işaret diliyle, orangutan olarak hayatının insan hayatından çok daha iyi olduğunu, çünkü büyük felsefi sorunların kendiliğinden çözüldüğünü ve bir sonraki muzun nereden geleceğini merak etme duygusuna dönüştüğünü anlatıyordu. Hem, uzun kollar ve kavrayıcı ayaklar, yüksek raflara tırmanmakta çok işe yarıyordu.

Esk birkaç muz verdi ve kütüphaneci itiraz edemeden kitapların arasına kaçtı.

Esk aynı anda bir kitaptan fazlasını daha önce hiç görmemişti ve bu yüzden bu kütüphane, onu ilgilendirdiği kadarıyla, diğer bütün kütüphanelerden farksızdı. Doğru, yerin uzakta duvara dönüşüyor gibi görünmesi biraz garipti ve rafların insanın gözünü aldatmasında ve her zamanki üç boyuttan daha fazla boyutta kıvrılmasında tuhaf bir şeyler vardı. Başını kaldırıp tavanda da raflar olduğunu görmek, aralarında kayıtsızca dolanan birkaç öğrenciyi fark etmek de oldukça şaşırtıcı olmuştu.

Gerçek şuydu ki, bunca büyünün varlığı, çevrelerindeki uzamı çarpıtmıştı. Evrenin patiskasının ya da belki pazeninin temelleri bükülmüş, çok acayip şekiller almıştı. Kaçmayı başaramayan, kapana kısılmış milyonlarca sözcük, çevrelerindeki gerçekliği değiştirmişti.

Bunca kitap arasında, diğerlerini okumanızı öğretecek bir kitap olması fikri Esk'e mantıklı geliyordu. Onu nasıl bulacağından emin değildi ama ruhunun derinliklerinde, muhtemelen kapağında neşeli tavşanlar ve mutlu kedi yavruları olacağını hissediyordu.

Kütüphane kesinlikle sessiz değildi. Arada bir boşanan büyünün cızırtıları ve fışırtıları duyuluyordu ve raftan rafa oktarin kıvılcımlar uçuşuyordu. Hafif zincir şıngırtıları duyuluyordu. Ve elbette, deri ciltli hapishaneleri içinde, binlerce sayfanın hışırtısı vardı.

Esk kimsenin ona dikkat etmediğinden emin oldu ve en yakındaki cildi çekti. Kitap ellerinde açıldı; Simon'm kitabında gördüğü aynı tatsız şekillerle dolu olduğunu görünce, morali bozuldu. Yazılar kesinlikle yabancıydı ve Esk bundan memnundu -birbirine karmaşık şeyler yapan çirkin yaratıklara benzeyen onca harfin ne anlama geldiğini bilmek korkunç olurdu. Kapağı çaresizce itip açmaya çalışan sözcüklerle mücadele ederek, kitabın kapağını zorla kapattı.

"Selam! Esk, sen misin? Bbubbuburaya nasıl ggeggeldin?"

Simon'dı, iki kolunun altında iki kitapla oracıkta dikilmekteydi. Esk kızardı.

"Nine bana anlatmıyor," dedi. "Sanırım erkekler ve kadınlarla ilgili bir şey."

Simon boş boş baktı. Sonra sırıttı. Esk soruyu bir daha düşündü.

"Burada çalışıyorum. Yerleri süpürüyorum." Açıklama olarak asayı salladı.

"Bub*burayı* mı?"

Esk ona baktı. Yalnız, kaybolmuş ve epey de ihanete uğramış hissediyordu. Kendisi hariç herkes hayatını yaşıyor gibiydi. O

ise hayatının geri kalanını sihirbazların arkasını toplayarak geçirecekti. Haksızlıktı bu, artık canına tak etmişti.

"Aslında burayı temizlemiyorum. Aslında okumayı öğreniyorum ki, sihirbaz olabileyim."

Oğlan birkaç saniye boyunca, yaşarmış gözlerle ona baktı. Sonra nazikçe Esk'in ellerindeki kitabı aldı ve başlığını okudu.

"tblisbilim Malifikorum. Yazan Yetersiz Henchanse. Bbubbu- nunla okuma öğrenebileceğini nasıl düddüşünebilirsin?"

"Şey," dedi Esk. "Eh, uğraşırsın, uğraşırsın, sonra okursun, öyle değil mi? Süt sağmak ya da örgü örmek gibi ya da..." Sesi solup gitti.

"Onu bilmem. Bu kitaplar biraz, eh, saldırgan olabiliyor. Ddid- dikkatli olmazsan onlar seni okumaya başlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlatılanlara ggöggögg..."

"göre..dedi Esk düşünmeden.

".. .sihirbazın bbibbibb.

"biri..."

"...Necrotelecomnicon'u okumaya bbabbaşlamış ve bir süre sonra gözleri ddaddadd..."

"dalmış..."

"Ertesi sabah sihirbazın tüm ggiggiysilerini sandalyede bbub- bulmuşlar, şapkası da ggiggiysilerin üzerindeymiş. Kitabın içine bbabbabb.

Esk parmaklarıyla kulaklarını tıkadı ama bir şey kaçırmamak için, çok da sıkıca değil.

"Çok korkunçsa duymak istemiyorum."

"... baktıklarında çok daha fazla sayfa olduğunu ggöggörmüş- ler."

Esk parmaklarını kulaklarından çekti. “Sayfalarda bir şey var mıymış?”

Simon ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Evet. Her bbibbirin- de...”

“Hayır,” dedi Esk. “Hayal bile etmek istemiyorum. Okumanın bundan daha huzurlu bir şey olduğunu sanıyordum, demek istediğim, Nine Almanak’ım her gün okur ve onun başına hiçbir şey gelmedi.”

“Bbenbbence sıradan, ehli kkekke...”

“kelimeler...”

“... sorun değil,” diye kabullendi Simon yüce gönüllülükle. “Bundan emin misin?” dedi Esk.

“Ama sözcükler güçlü olabilir,” dedi Simon, kitabı kararlılıkla yerine kaldırarak. Kitap ona zincirlerini şıngırdattı. “Hem, dded- derler ki kkakkalem kkıkkılıçtan kkekk...”

“Keskindir,” dedi Esk. “Tamam ama sana hangisiyle vurmalarını istersin?”

“Şey, bbubburada olmaman gerektiğini bbebbenim sana söylememin bbibbir faydası yok, ddeddeğil mi?” dedi genç sihirbaz. Esk bunu düşündü. “Hayır,” dedi, “sanmam.”

“Kapıcıları çağırıp seni ggöggötürmelerini sağlayabilirim.” “Evet ama bunu yapmayacaksın.”

“Bbebben yalnızca sana bibbibb.

“bir...”

"... şey olmasını istemiyorum, anlarsın. Ggeggerçekten istemiyorum. Bbubburası tehlikeli bbibbibb...”

Esk başının üzerinde, havada, hafif bir dalgalanma hissetti. Bir an için onları gördü: soğuk yerdeki büyük gri şekilleri. İzliyorlardı. Ve Kütüphane’de, büyünün Evren’i iyice aşındırdığı bir yerde, Eyleme Geçmeye karar vermişlerdi.

Esk’in çevresinde, kitapların usul hışırtıları yükselerek çaresizce çevrilen sayfalara dönüştü. Daha güçlü kitapların bazıları raflardan fırlamayı başardı ve zincirlerinin ucunda asılı kalarak çılgınca çırpınmaya başladı. Dev bir cilt en üst raftaki yerinden atladı -bu arada zincirini kopardı- ve korkmuş bir tavuk gibi çırpınarak sayfalarını saça saça kaçtı.

Büyülü bir rüzgâr Esk’in eşarbını alıp götürdü ve saçları arkasında savruldu. Çevresinde kitaplar patlarken, Simon’m bir rafa tutunduğunu gördü. Hava yoğunlaşmıştı ve teneke kokuyordu. Kütüphanede bir uğultu vardı.

“İçeri girmeye çalışıyorlar!” diye haykırdı Esk.

Simon’m acılı yüzü ona döndü. Korkudan deliye dönmüş bir risale hızla beline çarptı, Simon’ı kabaran zemine devirdi, sonra sekerek rafların tepesine uçtu. Bir sözlük sürüsü, raflarını da peşlerinden sürükleyerek teker meker geçerken Esk çömeldi ve Simon’a doğru emekledi.

“Kitapları bu kadar korkutan bu!” diye bağırdı kulağına. “Orada, yukarıda, göremiyor musun?”

Simon başını sessizce iki yana salladı. Bir kitap başlarının üzerinde cildini patlattı ve onları sayfa yağmuruna tuttu.

Dehşet, tüm duyuları kullanarak zihne girer. Karanlık, kilitli odadaki anlamlı gülüşü duyarsınız; çatalınıza aldığınız salatadaki yarım tırtılı görürsünüz; kiracınızın yatak odasından gelen garip kokuyu duyarsınız. Normalde dokunma duyusu işe karışmaz. Ama Esk’in ellerinin altındaki zemine bir şeyler oluyordu. Dehşet içinde bakışlarını indirdi, çünkü tozlu yer tahtaları aniden kumlu gibi gelmeye başlamıştı. Ve kuru. Ve çok, çok soğuk.

Parmaklarının arasında gümüş rengi ince kum vardı.

Asayı kaptı ve gözlerini rüzgârdan koruyarak, tepesine dikilen şekillere salladı. Kavurucu bir beyaz ateş çakmasının yağlı

havayı temizlediğini söylemek güzel olurdu. Ama ateş çakması oluşmadı...

Asa, Esk'in elinde yılan gibi kıvrıldı ve Simon'ın kafasının yanma çarptı.

Gri Şeyler dalgalandı ve yok oldu.

Gerçeklik geri döndü ve hiç gitmemiş gibi yapmaya çalıştı. Dalga dalga, kaim kadife gibi bir sessizlik çöktü. Ağır, yankılı bir sessizlik. Birkaç kitap, aptal gibi hissederek havadan yere düştü.

Esk'in ayaklarının altındaki zemin kesinlikle tahtaydı. Esk emin olmak için sertçe tekmeledi.

Yerde kan vardı ve Simon kan birikintisinin ortasında, sessizce yatıyordu. Esk ona baktı, sonra kıpırtısız havaya baktı, sonra asaya döndü. Asa kendini beğenmiş bir biçimde dikiliyordu. Esk, uzaktan gelen sesler ve koşuşturan ayaklar duydu.

İnce deri eldiven gibi bir el nazikçe onunkini tuttu ve arkasından bir ses usulca, "Uuk," dedi. Esk döndü ve kendini kütüphanecinin iyilik dolu, iç lastik görünümlü yüzüne bakarken buldu. Kütüphaneci, yanlış anlaşılması imkânsız bir jestle parmağını dudağına götürdü ve nazikçe Esk'in elini çekiştirdi.

"Onu öldürdüm!" diye fısıldadı Esk.

Kütüphaneci başını iki yana salladı ve ısrarla çekti.

"Uuk," diye açıkladı, "Uuk."

Kütüphaneci gönülsüz Esk'i eski kütüphane raflarının arasındaki labirentte uzaklaştırdıktan birkaç saniye sonra, gürültüye gelen bir grup kıdemli sihirbaz köşeyi döndü.

"Yine kitaplar kavgaya tutuşmuş..."

"Ab, olamaz! Bütün büyüleri yakalamak seneler alacak, biliyorsunuz, gidip saklanacak yer buluyorlar..."

"Yerdeki kim?"

Bir duraksama oldu.

"Bayılmış. Görünüşe bakılırsa raf çarpmış."

"O kim?"

"Yeni çocuk. Bilirsin, kafasının tamamen beyinle dolu olduğunu söyledikleri..."

"O raf biraz daha hızlı çarpsaydı bunun doğru olup olmadığım görürdük."

"Siz ikiniz, onu revire götürün. Kalanlar da şu kitapları toparlasın. Lanet kütüphaneci nerede? Kritik Kütlenin oluşmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu."

Esk yan yan orangutana baktı ve orangutan kaşlarını kaldırıp indirerek karşılık verdi. Yanındaki raftan tozlu bir bahçecilik kitabı çekti, arkasındaki boşluktan yumuşak, kahverengi bir muz çıkardı ve sorun her ne ise, kesinlikle insanlara ait olduğunu bilen birinin sessiz keyfiyle yedi.

Esk başını çevirdi, elindeki asaya baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Asanın elinden kaymadığım biliyordu. Asa, cinayet işleme amacıyla Simon'a saldırmıştı.

Oğlan dar bir odadaki sert yatağa yatırılmış, alnına ıslak havlu konulmuştu. Treatle ve Daraçı dikkatle onu izliyordu.

"Ne kadar oldu?" dedi Daraçı.

Treatle omuzlarını silkti. "Üç gün."

"Ve bir kez bile ayılmadı, öyle mi?"

"Hayır."

Daraçı bütün ağırlığıyla yatağın kenarına oturdu ve bitkinlik içinde burnunun kemerini çimdikledi. Simon hiçbir zaman sağlıklı görünmemişti ama şimdi, yüzünde korkunç, çökmüş bir hal vardı.

“Çok zeki bir delikanlı,” dedi. “Büyü ve maddenin temel ilkeleri hakkmdaki açıklaması... Hayret verici.”

Treatle başını salladı.

“Bilgiyi nasıl soğurduğu,” dedi Daraçı, “hayatım boyunca sihirbaz olarak çalıştım ve bir şekilde, o açıklayana kadar büyüyü hiç anlamamışım. Çok berrak. Çok, eh, aşikâr.”

“Herkes öyle söylüyor,” dedi Treatle kasvetle. “Gözbağımız çözülmüş ve ilk defa günışığı görüyormuşuz gibi, diyorlar.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Daraçı. “Bu delikanlıda hasbüyücü hamuru var, bundan eminim. Onu buraya getirmekle doğru şeyi yaptın.”

Düşünceli bir duraksama oldu.

“Yalnız...” dedi Treatle.

“Yalnız, ne?” diye sordu Daraçı.

“Yalnız, anladığın ne?” dedi Treatle. “Beni rahatsız eden bu. Demek istediğim, açıklayabilir misin?”

“Açıklamak derken neyi kastediyorsun?” Daraçı endişeli görünüyordu.

“Delikanlının bahsedip durduğu şeyler,” dedi Treatle, bir parça çileden çıkmışlıkla. “Ah, gerçek olduklarını biliyorum. Ama tam olarak nedir?”

Daraçı ağzını açtı ve ona baktı. Sonunda, “Ah, çok kolay,” dedi. “Büyü evreni dolduruyor, tamam mı ve evren her değiştiğinde, hayır, demek istediğim, her büyü kullanıldığında, evren değişiyor, yalnız aynı anda her yönde değişiyor, anladın mı, ve...” ellerini kararsızca sallayarak Treatle’ın yüzünde bir kavrayış kıvılcımı aradı. “Başka bir deyişle, her madde zerreciği, tıpkı bir portakal ya da dünya ya da, ya da.

“... timsah?” dedi Treatle.

“Evet, bir timsah ya da... her neyse... Onun gibi, temel olarak havuç biçimindedir.”

“Ben bu kısmını hatırlamıyorum,” dedi Treatle.

“Böyle söylediğinden eminim,” dedi Daraçı. Terlemeye başlamıştı.

“Hayır, ben herhangi bir yönde yeterince uzağa gidersen kendi kafanın arkasını göreceğini söylediği kısmı hatırlıyorum,” diye ısrar etti Treatle.

“Başka birinin kafasının arkasını kastetmediğinden emin misin?”

Treatle bir süre düşündü.

“Hayır, kendi kafanın arkası dediğinden oldukça eminim,” dedi. “Sanırım bunu kanıtlayabileceğini söylemişti.”

Sessizlik içinde bunu düşündü.

Sonunda Daraçı yavaşça ve dikkatle konuştu.

“Ben olaya şöyle bakıyorum,” dedi. “Onun konuşmasını dinlemeden önce, ben de herkes gibiydim. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Kafam karışıktı ve hayatın küçük ayrıntıları hakkında kararsızdım. Ama şimdi,” neşelendi, “hâlâ kafam karışık olsa da, kararsız olsam da, çok daha yüksek bir düzlemde öyleyim, anlıyor musun? Ve en azından evrenin gerçekten temel ve önemli gerçekleri hakkında kararsız olduğunu biliyorum.”

Treatle başını salladı. “Ben o şekilde bakmamıştım,” dedi, “ama kesinlikle haklısın. Delikanlı cehaletin sınırlarını kesinlikle genişletti. Evren hakkında bilmediğimiz çok şey var.”

Yalnızca sıradan şeyler hakkında cahil olan sıradan insanlardan çok daha cahil olmanın garip, sıcak parıltısının tadını çıkardılar.

Sonra Treatle, “Umarım delikanlı iyidir,” dedi. Ateşi düştü ama uyanmak istemiyor gibi.”

187

İki hizmetçi, su dolu bir çanak ve temiz havlularla içeri girdi. Bir tanesi oldukça hırpani bir çalı süpürgesi taşıyordu. Delikanlının altındaki, terden sırılsıklam çarşafları değiştirmeye başladıklarında, iki sihirbaz, Simon'ın dehasının tüm dünyaya tanıttığı engin bilgisizlik manzaralarını tartışmaya devam ederek odadan çıktılar.

Nine onların ayak sesleri solana kadar bekledi ve sonra eşarbını çıkardı.

"Lanet şey," dedi. "Esk, git, kapıyı dinle." Simon'ın alnındaki havluyu aldı ve ateşine baktı.

"Gelmekle büyük iyilik yaptın," dedi Esk. "Elem de işinle falan bu kadar meşgulken."

"Mmmm." Nine dudaklarını büzdü. Simon'm gözkapaklarmı açtı ve nabzını aradı. Kulağını sıska göğsüne dayadı ve kalbini dinledi. Uzun süre kıpırtısızca oturarak kafasının içini inceledi.

Kaşlarını çattı.

"O iyi mi?" dedi Esk endişeyle.

Nine taş duvarlara baktı.

"Lanet olsun bu mekâna," dedi. "Elastalara hiç uygun bir yer değil."

"Evet ama o iyi mi?"

"Ne?" Nine irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. "Ah. Evet. Muhtemelen. Her neredeyse."

Esk önce ona, sonra Simon'm bedenine baktı.

"Evde kimse yok," dedi Nine basitçe.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çocuğu dinle," dedi Nine. "Hiçbir şey öğretmedim sanırsın. Demek istediğim, zihni Geziniyor. Kafasından Çıkmış."

Simon'm bedenine, neredeyse hayranlıkla baktı.

"Aslında oldukça şaşırtıcı," diye ekledi. "Daha önce, bir başka zihne Binebilen bir sihirbazla hiç karşılaşmamıştım."

Dehşetten ağzı açık kalmış olan Esk'e döndü.

"Ben küçükken ihtiyar Annaple Ana'nm Gezintiye çıktığını hatırlıyorum. Tilki olmaya fazla dalmıştı. Onu bulmamız günler almıştı. Sonra bir de senin yaptığın var. O asa olmasa seni asla bulamazdım. Asayla ne yaptın kızım?"

"Asa ona vurdu," diye mırıldandı Esk. "Onu öldürmeye çalıştı. Ben de onu ırmağa attım."

"Asa seni kurtardıktan sonra pek de hoş olmamış," dedi Nine. "Ona vurarak mı kurtardı beni?"

"Fark etmedin mi? Oğlan onlara sesleniyordu... şeylere."

"Bu doğru değil!"

Nine Esk'in meydan okuyan gözlerine baktı ve akima bir düşünce geldi: Onu kaybettim. Üç senelik emek, tuvalet çukuruna gitti. Kız belki sihirbaz olamazdı ama cadı olabilirdi.

"Neden doğru değilmiş Bayan Ukala?"

"Simon öyle bir şey yapmaz!" Esk gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Onun konuşmasını dinledim, o... eh, o kötü değil, o zeki biri, her şeyin nasıl çalıştığını neredeyse anlamış, o..."

"Eminim çok iyi bir çocuktur," dedi Nine ekşi ekşi. "Kara sihirbaz olduğunu hiç söylemedim, değil mi?"

"Onlar korkunç Şeyler!" diye hıçkırdı Esk. "Simon onlara seslenmez, onların tam tersini istiyor ve sen kötü bir yaşlı..."

Tokat çan gibi çınladı. Esk, şoktan bembeyaz bir halde geri geri sendeledi. Ninenin eli hâlâ havadaydı ve titriyordu.

Esk'e daha önce de bir kez vurmuştu - bir bebeğe dünyayı tanıtmak için ve hayattan ne beklediğine dair kabaca fikir vermek için atılan tokat. Ama o, sondu. Aynı çatı altında yaşadıkları üç sene boyunca, ona tokat atmak için yeterince sebebi olmuştu;

sütü taşırdığında ya da dikkatsizlik edip keçileri susuz bıraktığında ama keskin bir söz veya daha da keskin bir sessizlik, kaba kuvvetin başarabileceğinden çok daha fazlasını başarmıştı ve geride morluk da bırakmamıştı.

Esk'i omuzlarından sıkıca yakaladı ve gözlerinin içine baktı.

"Beni dinle," dedi telaşla. "Büyü kullandığın zaman, dünyada, bir bıçağın suyu kesmesi gibi hareket etmen gerektiğini söylemez miyim sana hep? Söylemez miyim?" Esk köşeye kıstırılmış bir tavşan gibi büyülenmiş, başını salladı.

"Sen de bütün bunları yalnızca yaşlı Nine'nin söylenmesi olarak düşündün, değil mi? Ama gerçek şu ki, büyü kullanırsan dikkatleri kendine çekersin. *Onların* dikkatini. Onlar daima dünyayı izler. Sıradan zihinleri belli belirsiz algılarlar, onlarla uğraşmazlar ama içinde büyü olan bir zihin parlar, anlıyor musun, onlar için bir işaret ateşidir. Bu *Onları* çağıran karanlık değildir, ışıktır, gölgeleri yaratan ışık!"

"Ama... ama... Onlar neden ilgileniyor? N-ne istiyorlar?"

"Yaşam ve biçim," dedi Nine.

Çöktü ve Esk'i bıraktı.

"Aslında oldukça zavallılar," dedi. "Çaldıklarından başka, kendilerine ait yaşamları ya da şekilleri yok. Bir balık ateşte ne kadar yaşayabilirse, onlar da bu dünyada o kadar yaşayabilir ama bu onları denemekten alıkoymuyor. Ve ancak, canlı olduğumuz için bizden nefret etmeyi akıl edebilecek kadar zekiler."

Esk ürperdi. Soğuk kumların temasını hatırladı.

"Onlar ne? Onların bir tür... bir tür iblis olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Kimse gerçekten bilmiyor. Onlar yalnızca evrenin dışındaki Zindan Boyutlarından gelen şeyler, o kadar. Gölge yaratıklar."

Yatakta baygın yatan Simon'a döndü yine.

"Onun nerede olduğuna dair bir fikrin yoktur, değil mi?" dedi, kurnaz gözlerle Esk'e bakarak. "Martılarla uçmaya falan gitmemiştir, değil mi?"

Esk başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi Nine, "ben de öyle düşünmemiştim. Onu ele geçirdiler, değil mi?"

Bu, bir soru değildi. Esk, perişan bir ifadeyle başını salladı.

"Bu senin suçun değil," dedi Nine. "Zihni onlara bir açıklık verdi ve bayıldığı zaman da onu alıp götürdüler. Yalnız..." Parmaklarıyla yatağın kenarını tıkırdattı ve bir karara varmış göründü.

"Buralardaki en önemli sihirbaz kim?" diye sordu.

"Mm, Lort Daraçı," dedi Esk. "Üniversite'nin rektörü. Biraz önce burada olan iki kişiden biriydi."

"Şişman olan mı, yoksa sirke akıntısı gibi görünen mi?"

Esk zihnini soğuk çölde kalmış Simon imgesinden kopardı ve kendi sesinin, "Aslında Sekizinci Kademe sihirbaz ve *33°* büyücüdür," dediğini duydu.

"Eğik mi demek istiyorsun?" dedi Nine. "Sihirbazların yakınında yaşamak onları ciddiye almana sebep olmuş kızım. Kendilerine Yüksek Lort şu ve Emperyal bu diyor olabilirler, bütün bunlar oyunun bir parçası. Sihirciler bile yapıyor ki, en azından onların daha sağduyulu olacağını sanırsın ama hayır, Muhteşem Bonko ile Doris olduklarını ilan ederek ortalıklarda dolaşıyorlar. Her neyse, bu Ekselansları Falanfişmekan nerededir?"

“Büyük Salon’da akşam yemeğinde olmalılar,” dedi Esk. “O Simon’ı geri getirebilir mi?”

“İşin zor kısmı bu,” dedi Nine. “Başka herkes gibi yürüyen, konuşan bir şeyi geri getirebiliriz sanırım ama o şey Simon mı olur diye sorarsan, bu bambaşka bir tilki yuvası.”

Ayağa kalktı. “Gidip şu Büyük Salonu bulalım madem. Boşa harcayacak zaman yok.”

“Mm, oraya kadınların girmesi yasak,” dedi Esk.

Nine kapıda kalakaldı. Omuzları dikleşti. Yavaşça döndü.

“Sen ne dedin?” dedi. “Bu yaşlı kulaklar yanlış mı duydu? Yanlış duydu deme, çünkü yanlış duymadılar.”

“Özür dilerim,” dedi Esk. “Alışkanlık işte.”

“Gözünü haddinden düşük yerlere dikmişsin görüyorum ki,” dedi Nine soğuk soğuk. “Delikanlıya göz kulak olacak birilerini bul. Sonra gidelim ve ayak basmamam gereken bu salon hakkında bu kadar büyük olan şey neymiş, görelim.”

Böylece, Görünmez Üniversite’nin tüm öğretmen kadrosu o saygın salonda akşam yemeklerini yerlerken, kapılar dramatik bir şekilde açıldı ama kanatlardan biri bir garsona çarpıp geri savrulunca ve Nine’nin incik kemiğine çat diye çarpınca dramatik etki biraz bozulur gibi oldu.

Planladığı gibi, dama desenli zeminde meydan okurcasına yürümek yerine, Nine’nin yarı sıçraması, yarı aksaması gerekti. Ama vakarla sıçradığını umuyordu.

Esk, onlara dönen yüzlerce gözün fena halde farkında, Nine’nin peşinden koşturdu.

Sohbetlerin kükremesi ve çatal bıçakların tıngırtısı solup gitti. Bir iki sandalye geriye devrildi. Salonun uzak ucunda, en kıdemli sihirbazların yüksek masalarında oturduğunu görebiliyordu. Aslında, masa yerden biraz yüksekte, havada sallanıyordu. Hepsi bakakalmıştı.

Orta kademe bir sihirbaz -Esk, Uygulamalı Astroloji okutmam olduğunu fark etti- ellerini sallayarak onlara doğru koştu.

"Yoyoyoyo!" diye bağırdı adam. "Yanlış kapı. Gitmeniz lazım."

"Sen bana aldırış etme," dedi Nine sakin sakin, adamı itip geçerek.

"Yoyoyo, bu törelere aykırı, hemen çıkmanız lazım. Buraya hanımların girmesi yasak!"

"Ben bir hanım değilim, cadıyım," dedi Nine. Esk'e döndü. "Bu önemli biri mi?"

"Sanmıyorum," dedi Esk.

"Tamam." Nine okutmana döndü: "Gidip bana önemli bir sihirbaz buluver. Çabuk ol."

Esk onun sırtına dokundu. Kafası çalışan iki sihirbaz arkada, kapıdan çıkmışlardı ve şimdi pek çok kolej kapıcısı, öğrencilerin tezahüratları ve ıslıkları eşliğinde, tehditkârca onlara yaklaşıyordu. Esk, kulübelerinde, kendi içlerine kapanık bir hayat yaşayan kapıcıları öteden beri sevememişti ama şimdi onlar için üzülüyordu.

İkisi kıllı ellerini uzatıp Nine'nin omuzlarını tuttu. Nine'nin kolu arkasında kayboldu, kısa bir hareketlenme oldu ve adamlar bazı organlarını tutarak ve küfürler sallayarak, seke seke uzaklaştı.

"Şapka iğnesi," dedi Nine. Esk'in boş elini yakaladı ve yoluna çıkmayı düşünebilecekmiş gibi görünen herkese dik dik bakarak, yüksek masaya doğru ilerledi. Gördüklerinde bedava eğlenceyi tanıyan genç öğrenciler ayaklarıyla yeri dövüyor, tezahürat yapıyor, tabaklarını uzun masalara vuruyorlardı. Yüksek masa güm diye seramiklerin üzerine indi ve kıdemli sihirbazlar koşturarak gidip Daraçı'nm arkasına dizildi. Daraçı vakarından

kalanları toparlamaya çalışıyordu. Çabaları işe yaramadı; yakanıza bir peçete takılmışken vakur görünmek çok zordur.

Daraçı ellerini kaldırarak sessizlik istedi ve salondaki herkes hevesle, Nine ile Esk'in Daraçı'ya yaklaşmasını izledi. Nine ilgiyle, geçmiş büyücülerin eski tablolarına ve heykellerine bakıyordu.

"Bu herifler kim?" dedi ağzının köşesinden.

"Eskiden başsihirbazdılar," diye fısıldadı Esk.

"Kabız görünüyorlar. Kabız olmayan bir sihirbazla hiç karşılaşmadım," dedi Nine.

"Tozlarını almak tam bir baş belası, benim bildiğim tek şey bu," dedi Esk.

Daraçı ayaklarını ayırmış, ellerini beline dayamış, karnını kayakçıların kullandığı rampalar gibi çıkarmış, dolayısıyla genellikle 8. Henry ile bağdaştırılan ama pekâlâ 9. ve 10. Henrylerin de kullanmış olabileceği bir pozla dikiliyordu.

"Evet?" dedi, "Bu rezaletin anlamı nedir?"

"Bu, önemli mi?" dedi Nine, Esk'e.

"Ben, hanımefendi, rektörüm! Ve bu Üniversite'yi yöneten kişi benim! Ve sen, hanımefendi, gerçekten de çok tehlikeli bir bölgeye izinsiz girdin! Seni uyarıyorum: *Bana öyle bakmayı* bırak!"

Daraçı, Nine'nin bakışlarından kaçınmak için ellerini kaldırarak geri geri sendeledi. Arkasındaki sihirbazlar da bakışlardan kaçınma telaşı içinde masaları devirerek dağıldılar.

Nine'nin gözleri değişmişti.

Esk şimdiye kadar onları hiç böyle görmemişti. Tamamen gümüş renktiler, gördüğü her şeyi yansıtan küçük yuvarlak aynalar gibi. Daraçı o gözlerin derinliklerinde neredeyse görünmeyen,

minik bir noktaydı; ağzını açmış, minik kibrit çöpü kollarını çaresizlik içinde sallıyordu.

Rektör bir sütuna kadar gerileyerek çarptı ve şok onu kendine getirdi. Başını sinirle iki yana salladı, elini çukurlaştırdı ve cadıya beyaz bir ateş fırlattı.

Nine yanardöner bakışlarını kaçırmadan elini kaldırdı ve alevleri çatıya yolladı. Bir patlama ve seramik yağmuru oldu.

Nine'nin gözleri irileşti.

Daraçı yok oldu. Biraz önce durduğu yerde, saldırmaya hazırlanarak kangal olmuş, dev bir yılan vardı.

Nine gözden kayboldu. Biraz önce durduğu yerde büyük bir hasır sepet vardı.

Yılan, zamanın sislerinden çıkmış dev bir kertenkele oldu.

Sepet, Buz Devlerinin kar rüzgârı oldu ve çabalayan canavarı buzla kapladı.

Kertenkele, kama dişli kaplan oldu ve atılmak üzere çömeldi.

Fırtına, kaynayan bir katran çukuru oldu.

Kaplan, kartal olmayı başararak çukurdan yükseldi.

Katran çukuru, tüylü bir kartal başlığı oldu.

Sonra, değişen imgeler takip edilemeyecek kadar hızlı akmaya başladı. Salonun her yerinde, çakıp sönen gölgeler dans ediyordu. Büyülü bir rüzgâr çıktı, yoğun ve yağlı bir rüzgâr; sakallardan ve parmaklardan oktarin kıvılcımlar çıkardı. Her şeyin ortasında Esk, yaşlı gözlerle, Nine ile Daraçı'mn şekillerini zar zor seçebiliyordu; hızla gelip geçen imgelerin ortasında ışıltılı heykeller gibi görünüyorlardı.

Bir şeyin daha farkındaydı, işitme sınırında, tiz bir ses.

195

Onu daha önce, soğuk ovada da duymuştu: meşgul bir çıtırtı, arı kovanı sesi, karınca tümseği sesi...

“Geliyorlar!” diye haykırdı şamatanın üzerinden. “Şimdi geliyorlar!”

Büyü düellosuna karşı sığındığı masanın arkasından çıktı ve Nine’ye ulaşmaya çalıştı. Bir büyü esintisi ayaklarını yerden kesti ve onu bir sandalyeye fırlattı.

Uğultu şimdi daha yüksekti, öyle ki hava, bir yaz günü ortaya çıkmış üç haftalık ceset gibi kükrüyordu. Esk, Nine’ye ulaşmak için bir hamle daha yaptı ve yeşil bir ateş kolunu yalayıp saçlarını kavurunca geriledi.

Çılgınca diğer sihirbazlara baktı ama büyünün etkilerinden kaçmayanlar da başlarının üzerinde esen büyü fırtınasına karşı, devrilmiş mobilyaların arkasına saklanmışlardı.

Esk salon boyunca kaçtı ve karanlık koridora çıktı. Çevresinde kıvrılan gölgelerin arasında, ağlayarak merdivenleri tırmandı ve uğuldayan koridorlarda Simon’ın dar odasına doğru koştu.

Bir şey bedene girmeye çalışır, demişti Nine. Simon gibi yürüyen, konuşan ama başka bir şey olan bir şey...

Kapının dışında bir grup öğrenci endişe içinde bekliyordu. Esk onlara doğru koşarken soluk yüzlerini ona çevirdiler. O kadar sarsılmışlardı ki, Esk’in kararlı ilerleyişinin önünde endişeyle geriliediler

“Orada bir şey var,” dedi biri.

“Kapıyı açamıyoruz!”

Beklenti içinde ona baktılar. Sonra biri, “Tesadüf eseri, bütün odaları açan anahtardan sende yoktur, değil mi?”

Esk kapı kolunu tuttu ve çevirdi. Kapı kolu hafifçe döndü ama sonra öyle hızlı geri döndü ki, neredeyse Esk’in elinin derisini yüzüyordu. İçerideki çıtırtılar yükseldi. Bir ses daha vardı, çırpılan deri gibi bir ses.

“Siz sihirbazsınız!” diye haykırdı Esk. “Sihir yapın o zaman!”

“Henüz telekinezi öğrenmedik,” dedi biri.

“Ateş fırlatma dersinin olduğu gün ben hastaydım.

“Aslında, Maddeleşmemede pek iyi değilim...”

Esk kapıya gitti ve sonra bir ayağı havada, durdu. Nine’nin, yeterince eski binaların zihni olduğunu söylediğini hatırlamıştı. Üniversite çok eskiydi.

Dikkatle bir yana adım attı ve ellerini kadim taşlarda gezdirdi. Onu korkutmamak için dikkatle yapması gerekiyordu: Şimdi taşların içindeki zihni hissedebiliyordu, yavaş ve basit ama yine de bir zihin. Çevresinde zonkluyordu; kayanın derinliklerindeki küçük kıvılcımları hissedebiliyordu.

Kapının arkasında bir şey haykırıyordu.

Üç öğrenci hayretle izlerken Esk ellerini ve alnını duvara yaslayarak kıpırdamadan durdu.

Varmak üzereydi. Ağırlığı kendininmiş gibi hissedebiliyordu; bedeninin yavaşlığını... kayanın eriyik ve özgür olduğu, zamanın şafağına dair uzak anıları... Hayatında ilk defa, balkonları olmasının nasıl bir his olduğunu bildi.

Bina-zihninde nazikçe ilerledi, izlenimlerini damıttı, cüret edebildiğince hızlı bir biçimde bu koridoru, bu kapıyı aradı.

Bir kolunu büyük dikkatle uzattı. Öğrenciler onun bir parmağını yavaşça açmasını izlediler.

Kapı menteşeleri gıcırdamaya başladı.

Bir anlık gerilimden sonra çiviler menteşelerden fırladı ve Esk’in arkasındaki duvara çarptı. Kapı, onu kapalı tutan her ne ise onunla mücadele ederek açılmaya çalışırken tahtalar eğildi.

Odun kabardı.

Koridora mavi ışınlar fışkırdı; odanın içindeki kör edici parıltıda belirsiz şekiller dolaşırken ışık da kayıp oynaştı. Işık puslu
ve mor ötesiydi; Steven Spielberg’in telif haklan avukatım aramasına sebep olacak cinsten bir ışık.

Esk’in saçları kafasında dikildi ve ayaklı bir karahindiba çiçeği gibi görünmesine sebep oldu. Büyüden oluşmuş küçük ateş yılanları derisinde cızırdarken kapıdan içeri girdi.

Dışarıdaki öğrenciler dehşet içinde, onun ışıkta kaybolmasını izlediler.

Işık, sessiz bir patlamayla yok oldu.

Sonunda odanın içine bakacak cesareti topladıklarında, orada Simon’m uyuyan bedeni dışında hiçbir şey bulamadılar. Ve yerde sessiz, baygın yatan, çok yavaş nefes alan Esk. Ve zemin gümüş kumlardan ince bir tabakayla kaplıydı.

Esk dünyanın sisleri içinde süzülüyor, katı maddelerin içinden geçişini kayıtsız bir merakla izliyordu.

Onunla birlikte başkaları da vardı. Çıtırtılarını duyabiliyordu.

Öfke, safra gibi yükseldi. Döndü ve ona, zihnine tutunmayı bırakıp sıcak hiçlik denizine batmanın ne kadar güzel olacağını söyleyen baştan çıkarıcı güçlerle mücadele ederek seslerin peşine düştü. Öfkeli olmak lazımdı, önemli olan buydu. Gerçekten öfkeli olmanın çok önemli olduğunu biliyordu.

Diskdünya uzaklaştı. Kartal olduğu günkü gibi, aşağıya serilmişti.

Ama bu sefer altında Halka Deniz vardı -Tann'mn yaratıcı fikirleri tükenmiş gibi, kesinlikle yuvarlaktı- ve ötesinde kıtanın kolları uzanıyordu ve Koçbaşı Sıradağları uzun bir zincir halinde ta Merkez'e kadar gidiyordu. Hiç işitmediği başka kıtalar ve minik ada sıraları vardı.

Bakış açısı değişti ve Kenar görüş alanına girdi. Geceydi ve Disk'in etrafında dönen güneş, dünyanın altında olduğundan Kenar'ı kuşatan uzun çağlayanı aşağıdan aydınlatıyordu.

Dünya Kaplumbağası Büyük A'Tuin'i de aydınlatıyordu. Esk sık sık, Kaplumbağa'nm aslında bir efsane mi olduğunu merak ederdi. Sırf bir dünyayı hareket ettirmek için fazla zahmetli bir yolmuş gibi görünüyordu. Ama işte oradaydı, neredeyse taşıdığı Disk kadar büyük, yıldız kırağısıyla kaplı ve meteor kraterleriyle delik deşik.

Kaplumbağanın başı Esk'in önünden geçti ve Esk dünyanın tüm filolarının içinde yüzebileceği kadar büyük bir gözün içine baktı. Derlerdi ki, Büyük A'tuin'in baktığı yönde yeterince uzağa bakabilseniz, evrenin sonunu görebilirsiniz. Belki kafasının duruşu yüzündendi, ama Büyük ATuin'in yüz ifadesinde belirsiz bir umut, hatta iyimserlik vardı. Belki de her şeyin sonu o kadar da kötü değildi.

Esk, hülyalı bir şekilde uzandı ve evrendeki en büyük zihne Binmeye çalıştı.

Tam zamanında kendine hâkim oldu; hafif bir yokuştan aşağı kızakla kaymak isteyen ama aniden kendini karla kaplı, sonsuz buz tarlalarına uzanan, görkemli bir dağın tepesinde bulan çocuk gibi. Kimse o zihne binemezdi; denizin tamamını içmeye çalışmak gibi olurdu. İçinde hareket eden düşünceler buz dağları kadar büyük, buz dağları kadar yavaştı.

Disk'in ötesinde yıldızlar vardı ve yıldızlar yanlış görünüyordu. Kar tanesi gibi dönüyorlardı. Arada bir duralıyor, her zamanki kadar kıpırtısız oluyorlardı ama sonra dans etmeye karar veriyorlardı.

199

Gerçek yıldızlar bunu yapmaz, diye karar verdi Esk. Bu da, gerçek yıldızlara bakmadığı anlamına geliyordu. Bu da, gerçek

bir yerde olmadığı anlamına geliyordu. Ama yakından gelen bir çıtırtı, o gürültülerin izini kaybederse kesinlikle gerçekten öleceğini hatırlattı ona. Döndü ve yıldızlar arası kar fırtınasında seslerin peşine düştü.

Ve yıldızlar sıçradı ve durdu, sıçradı ve durdu...

Esk yukarı doğru uçarken, gündelik şeylere odaklanmaya çalıştı, çünkü tam olarak neyi takip ettiğini düşünürse geri döneceğini biliyordu ve dönüş yolunu bildiğinden emin değildi. Kulak ağrısını tedavi eden on sekiz bitkiyi hatırlamaya çalıştı; bu, onu bir süreliğine oyaladı, çünkü son dört tanesini bir türlü hatırlayamıyordu.

Bir yıldız yanından geçerken aniden başka yöne döndü; yaklaşık altı metre genişliğindeydi.

Bitkiler bittiğinde keçi hastalıklarına başladı ve bu epey zaman aldı, çünkü keçiler ineklerin yakalandığı pek çok hastalığa yakalanabilirdi, artı koyunlarm yakalandığı pek çok hastalığa yakalanabilirdi, artı kendilerine özgü bir dizi korkunç hastalığa da yakalanabilirdi. Tahta meme, solgun kulak ve oktarin yangıyı bitirdiğinde, Haylaz Eşek civarındaki ağaçlara, karlı gecelerde kayıp köylüler evlerinin yolunu bulabilsinler diye oydukları karmaşık nokta ve çizgi dilini hatırlamaya çalıştı.

Nokta nokta nokta çizgi nokta çizgiye gelmişti ki (dönüşyö- nünden Merkez'e, köyden bir buçuk kilometre uzak) çevresindeki evren hafif bir pop sesiyle yok oldu. Esk öne devrildi, sert ve kumlu bir şeye çarptı, yuvarlanarak durdu.

Kumların üzerine düşmüştü. İnce, kuru, soğuk kumlar. Metrelerce kazsanız bile aynı ölçüde soğuk ve kuru olacağını anlayabiliyordunuz.

Esk bir an yüzüstü yattı ve başını kaldırıp bakmak için cesaretini toplamaya çalıştı. Bir iki metre ötede, birinin elbisesinin eteğini görebiliyordu: Bir şeyin elbisesi, diye düzeltti. Kanat değilse. Lime lime ve derimsi bir kanat olabilirdi.

Gözleriyle elbiseyi takip etti ve bir evden daha yüksekte, yıldızlı gecenin önünde, bir yüz buldu. Sahibinin kâbus gibi görünmeye çalıştığı açıktı ama fazla çaba göstermişti. Temel olarak, yaklaşık iki ay önce ölmüş bir tavuk gibi görünüyordu ama ya- bandomuzu dişleri, güve antenleri, kurt kulakları ve tekboynuz boynuzu bu nahoş etkiyi bozuyordu. Tamamına bakınca, kendi kendini toparlamış gibi bir görüntüsü vardı, sanki sahibi anatomi denen şeyi duymuş da fikri tam olarak kavrayamamış gibi.

Şey bakıyordu ama Esk'e değil. Tüm dikkatini onun arkasında bir şeye vermişti. Esk yavaşça başını çevirdi.

Simon, Şeylerin oluşturduğu halkanın ortasında bağdaş kurup oturmuştu. Yüzlerce Şey vardı, heykel kadar sessiz ve kıpırtısız, kertenkele sabrıyla onu izliyorlardı. Simon avucunda küçük ve köşeli bir şekil tutuyordu. Elindeki şekil, yüzünün tuhaf görünmesine sebep olan bulanık, mavi bir ışık yayıyordu.

Yerde, Simon'm yanında, başka şekiller de vardı ve her biri kendi küçük, parlak halesini yayıyordu. Nine'nin havalı havalı, giyometri diye nitelendirerek küçümsediği düzenli şekiller: küpler, çok yüzlü elmaslar, koniler, hatta bir küre de. Her biri saydamdı ve içinde...

Esk biraz daha yaklaştı. Kimse ona dikkat etmiyordu.

Kumların üzerine atılmış kristal bir kürenin içinde, mavi-yeşil bir top yüzüyordu; minik beyaz bulutlar yüzeyine yayılmıştı ve bir kürenin içinde yaşayacak kadar aptal biri olsa kıta diyeceği şeyler görülebiliyordu. Bir tür model olabilirdi, yalnız parıltısında bir şey Esk'e bunun oldukça gerçek ve muhtemelen çok büyük olduğunu ve aslında -her anlamda- tamamen kürenin içinde olmadığını söylüyordu.

Onu nazikçe yere bıraktı ve içinde çok daha kabul edilebilir bir dünyanın yüzdüğü, on yüzlü bir şekle kıyın kıyın yanaştı. Bu dünya, normal disk şeklindeydi ama Kenar Çağlayanı yerine bir buz duvarı, Merkez yerine devasa bir ağaç vardı; ağaç o kadar büyüktü ki, kökleri sıradağlara karışmıştı.

Yanındaki bir prizma, küçük yıldızlarla çevrili, ağır ağır dönen bir başka disk barındırıyordu. Ama bunun çevresinde buz duvarları yoktu, yalnızca kırmızı-altın bir iplik vardı ve yakından bakınca ipliğin aslında bir yılan olduğu ortaya çıktı - tüm dünyayı sarabilecek kadar büyük bir yılan. Yalnızca kendisinin bildiği sebeplerden dolayı kendi kuyruğunu ısırmıştı.

Esk prizmayı merakla elinde evirip çevirdi ve içindeki küçük diskin her durumda dik kaldığını fark etti.

Simon yumuşak bir sesle kıkırdadı. Esk yılan-diskini yerine bıraktı ve dikkatle omzunun üzerinden arkaya baktı.

Simon'm elinde küçük cam bir piramit vardı. İçinde yıldızlar görülebiliyordu. Simon zaman zaman piramidi hafifçe sallıyordu, yıldızlar rüzgâra kapılmış kar taneleri gibi savruluyordu ve sonra eski yerlerine geri dönüyordu. Sonra Simon kıkırdıyordu.

Yıldızların ötesinde...

Bu Diskdünya'ydı. Küçük bir tabaktan daha büyük görünmeyen Büyük A'Tuin, takıntılı bir mücevhercinin eserine benzeyen bir dünyanın altında zahmetle ilerliyordu.

Simon salladı, yıldızlar savruldu. Salladı, yıldızlar savruldu, kıkırdadı. Camda saç teli kadar ince çatlaklar belirmişti bile.

Esk Simon'm boş gözlerine ve en yakındaki Şeylerin aç yüzlerine baktı; sonra uzandı, piramidi Simon'm ellerinden aldı, döndü ve kaçtı.

Esk piramidi sıkıca göğsüne bastırmış, neredeyse iki büklüm onlara doğru koşarken Şeyler yerlerinden kıpırdamadı. Ama

aniden Esk'in ayakları artık kumların üzerinde koşmuyordu, kıpırtısız havada çırpınıyordu ve yüzü boğulmuş tavşana benzeyen bir Şey yavaşça ona dönüp pençesini uzattı.

Aslında burada değilsin, dedi Esk kendi kendine. Bu bir tür rüya, Nine'nin simgeloji dediği şeyden. Gerçekte incinemezsin, bunlar yalnızca hayal. Sana kesinlikle hiçbir zarar gelemez, aslında her şey senin kafanın içinde.

Acaba Şey bunu biliyor mu?

Pençe onu havada kaptı ve tavşan surat muz kabuğu gibi yarıldı. Ağzı yoktu, yalnızca karanlık bir delik, sanki Şey'in kendisi çok daha kötü bir boyuta açılıyormuş gibi; buz gibi kumların ve aysız ay ışığının yanında, deniz kıyısında geçirilen neşeli bir gün gibi kalacağı bir açıklık.

Esk Disk-piramidini tuttu ve boş eliyle onu kavrayan pençeyi dövdü. Hiçbir etkisi olmadı. Karanlık, mutlak hiçliğe giden kapı, tepesinde yaklaşıyordu.

Esk tüm gücüyle tekme attı.

Bu koşullar altında çok da zor bir şey değildi. Ama ayağının çarptığı yerde beyaz kıvılcımlar patladı ve bir pop sesi duyuldu. Buradaki seyrek hava tüm sesleri bastırmasaydı çok daha tatmin edici bir patlama olabilirdi.

Şey, masum bir fidanın derinliklerinde uzun zaman önce unutulmuş bir çiviye rastlamış elektrikli testere gibi ciyakladı. Çevresindeki diğerleri de duygudaşlıkla uğuldadılar.

Esk yine tekme salladı ve Şey haykırarak onu kumların üzerine bıraktı. Esk minik küreye sarılarak yuvarlanmayı akıl etti, çünkü kırık bir ayak bileği, bir düşte bile acı verici olabilirdi.

Şey kararsızca tepesinde sallandı. Esk gözlerini kıstı. Dünyayı büyük bir dikkatle yere bıraktı, Şey'in incik kemiğinin olması gereken yeri -eğer o pelerinin altında incik kemikleri varsa- sertçe tekmeledi ve tek bir hızlı hareketle dünyayı tekrar yerden aldı.

Yaratık uluyarak iki büklüm oldu ve sonra askı dolu bir çuval gibi, yavaşça devrildi. Yere düştüğünde, bağlantısız beden parçaları biçiminde dağıldı; baş yuvarlanıp gitti ve sallanarak durdu.

Hepsi bu mu? diye düşündü Esk. Yürüyemiyorlar bile! Onlara vurduğunda, yalnızca düşüyorlar, öyle mi?

Esk kararlılıkla onlara doğru yürürken, en yakındaki Şey çıtırdadı ve gerilemeye çalıştı ama bedenlerini bir arada tutan şey iyimser düşünceler olduğundan, bu konuda pek iyi değildiler. Esk, yüzü küçük bir kalamar ailesine benzeyen bir tanesine vurdu ve Şey sönerek, seğiren kemikler, kürk parçalar ve tuhaf dokunaçlardan bir yığma dönüştü; Yunan yemeğine çok benzeyen bir şeye. Bir başkası biraz daha başarılıydı ve kararsızca, sallana sallana uzaklaşmaya başlamıştı ama Esk ona yetişti ve beş incik kemiğinden birine vurdu.

Şey çaresizce çırpınarak devrildi ve kendisiyle birlikte bir iki Şeyi daha devirdi.

O zamana dek diğerleri sahana sahana Esk'in yolundan kaçışmayı başarmış, uzakta dikilerek izliyorlardı.

Esk en yakındakine doğru birkaç adım attı. Şey uzaklaşmaya çalıştı ve düştü.

Çirkin olabilirlerdi. Kötü olabilirlerdi. Ama konu şiir gibi hareket etmek olunca, ancak bir şezlongun zarafetine ve koordinasyonuna sahiptiler.

Esk onlara dik dik baktı ve sonra cam piramidin içindeki Disk'e döndü. Bunca heyecan onu hiç değiştirmemiş gibiydi.

Eğer burası gerçekten dışarı ise ve Disk'in içeride olduğu söylenebilirse, dışarı çıkmayı başarmıştı. Ama nasıl geri dönecekti?

Biri kahkaha attı. Hani şu...

Temel olarak, pçzarniçiukof idi. İnsanın küçük dilini yutmasına sebep olacak bu ses, Disk üzerinde yalnızca yüksek maaşlı gösteri dilbilimcileri tarafından kullanılır. Bir de, elbette, sözcüğü icat eden küçük K'turni kabilesi tarafından. Tam olarak çevirisi yoktur ama Cumhoolielerin kullandığı "squemt" sözcüğü (tuvaleti sizden önce kullanan kişinin tüm tuvalet kâğıdını bitirdiğini fark ettiğinizde üzerinize çöken duygu) bu sözcüğün ifade ettiği duygu derinliğine yakındır. En yakın çevirisi şudur:

Tam tüm düşmanlarınızı yok ettiğinizi düşündüğünüz anda arkanızda duyduğunuz, pis küçük kılıcın kınından çekilmesi sesi.

K'tumi yerlileri yine de bu sözcüğün, orijinal sözcüğün ifade ettiği, soğuk terler döktüren, yürek durduran, kan donduran duyguyu tam olarak aktaramadığını söylerler.

O türden bir kahkahaydı.

Esk yavaşça döndü. Simon, avuçlarını açmış, kumların üzerinde ona doğru süzülüyordu. Gözlerini sıkıca yummuştu.

"Gerçekten de o kadar kolay olacağını mı sandın?" dedi. Ya da bir şey dedi; Simon'ın sesine değil, aynı anda konuşan düzinelerce sese benziyordu.

"Simon?" dedi Esk kararsızca.

“O artık işimize yaramıyor,” dedi Simon biçimindeki Şey. “O bize yolu gösterdi çocuk. Şimdi malımızı bize ver.”

Esk geriledi.

“Size ait olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi, “siz her kimseniz.”

Önündeki yüz gözlerini açtı. Orada karanlıktan başka hiçbir şey yoktu: bir renk değil, yalnızca bir başka uzaya açılan delikler.

“Onu bize verirsen merhametli olacağımızı söyleyebilirdik. Buradan kendi şeklinde ayrılmana izin vereceğimizi söyleyebilirdik. Ama bunu söylememizin bir anlamı olmazdı, değil mi?”

“Size inanmazdım,” dedi Esk.

“Tamam, o zaman.”

Simon-şey sırıttı.

“Yalnızca kaçınılmaz olanı erteliyorsun,” dedi.

“Bana uyar.”

“Onu senden alabiliriz.”

“Alm madem. Ama alabileceğinizi sanmıyorum. Size gönüllü olarak verilmediği sürece hiçbir şeyi alamıyorsunuz, değil mi?”

Esk’in çevresini aldılar.

“Onu bize vereceksin,” dedi Simon-şey.

Diğer Şeylerden bazıları da yaklaşıyordu şimdi; korkunç, sarsıntılı hareketlerle geri yürüyorlardı.

“Yorulacaksın,” diye devam etti. “Biz bekleyebiliriz. Beklemekte çok iyiyiz.”

Sola doğru hamle yapacak oldu ama Esk o tarafa döndü.

“Fark etmez,” dedi. “Bunu yalnızca rüyamda görüyorum ve rüyalarda incinmezsin.”

Şey duraksadı ve boş gözlerle ona baktı.

“Sizin dünyanızda bir sözcük vardı, sanırım ‘psikosomatik’ idi?”

“Hiç duymadım,” diye terslendi Esk.

“Rüyalarda incinebilirsin demek. Asıl ilginç olanı, rüyanda ölürsen burada kalırsın. Bu çok hoooşşşş.”

Esk yan tarafa, erimiş çamurdan pastalar gibi soğuk ufka yayılmış uzak dağlara baktı. Ağaçlar yoktu, kayalar bile yoktu. Yalnızca kum, soğuk yıldızlar ve...

Hareketi duymaktan çok hissetti ve ellerindeki piramidi sopa gibi tutarak döndü. Piramit ona doğru sıçramış olan Simon-şeye tatmin edici bir gümlemeyle çarptı ama şey yere düşer düşmez öne doğru takla attı ve nahoş bir rahatlıkla ayaklarının üzerine bastı. Ama Esk’in içine çektiği nefesi ve gözlerindeki kısa süreli acıyı görmüştü. Duraksadı.

“Ah, bu seni üzdü, değil mi? Kimsenin acı çekmesini istemiyorsun, öyle mi? En azından bu insanın.”

Döndü, el etti ve uzun boylu Şeylerden ikisi sarsıla sarsıla yaklaşıp Simon-şeyi sıkıca kollarından tuttu.

Simon-şeyin gözleri değişti. Karanlık soldu ve sonra yüzünde Simon'ın gözleri belirdi. İki yanındaki Şeylere baktı, kısaca çabaladı ama Şeylerden biri dokunaçlarını onun bileğine dolamıştı ve diğeri de dünyanın en büyük ıstakoz pençesiyle kolunu tutuyordu.

Sonra Esk'i gördü ve bakışları küçük cam piramide takıldı.

"Kaç!" diye fısıldadı. "Onu buradan götür! Onların almasına izin verme!" Pençe kolunu sıkınca yüzünü buruşturdu.

"Bu bir hile mi?" dedi Esk. "Sen gerçekte kimsin?"

"Beni tanımadın mı?" dedi Simon perişan bir halde. "Benim rüyamda ne işin var?"

"Eğer bu bir rüyaysa, uyanmanı istiyorum, lütfen," dedi Esk.

"Dinle. Hemen kaçman lazım, anladın mı? Orada ağzın bir karış açık, dikilip durma."

ONU BİZE VER, dedi Esk'in kafasının içinde soğuk bir ses.

Esk, cam piramide ve içindeki kayıtsız küçük dünyaya baktı, şaşkın şaşkın Simon'a döndü.

"Ama bu ne?"

"Dikkatle bak!"

Esk camın içine baktı. Gözlerini kısarsa, Disk'in milyonlarca minik benekten yapılmış gibi, nokta nokta olduğunu görebiliyordu. Beneklere dikkatle baktığında...

"Bunlar yalnızca rakam!" dedi. "Tüm dünya, hepsi rakamlardan oluşmuş..."

"Bu, dünya değil, yalnızca dünya fikri," dedi Simon. "Onlar için, ben yaptım. Bize ulaşamıyorlar, anlıyor musun ama burada fikirlerin şekli var. Fikirler gerçek!"

ONU BİZE VER.

"Ama fikirler kimseyi incitemez!"

"Ben, anlamak için bazı şeyleri sayılara çevirdim ama onlar yalnızca kontrol etmek istiyor," dedi Simon acı acı. "Sayılarımın içine daldılar ve..."

Çığlık attı.

ONU BİZE VER, YOKSA BU İNSANI PARAMPARÇA EDERİZ.

Esk en yakındaki kâbus yüze baktı.

"Size güvenebileceğimi nereden bileceğim?" dedi.

BİZE GÜVENEMEZSİN. AMA BAŞKA SEÇENEĞİN YOK.

Esk çevresini almış olan, bir ölüsevicinin bile sevemeyeceği yüzlere, bir balıkçının çöp tenekesinden toparlanıp bir araya getirilmiş gibi görünen yüzlere baktı; derin okyanus çukurlarında ve ıssız mağaralarda saklanan şeylerden gelişigüzel alınmış yüzler; böbürlenecek ya da alayla gülecek kadar insan olmayan ama her şeyden habersiz denizde yüzen birinin yakınında beliren şüphe uyandırıcı V şeklinin tüm kötücüllüğünü barındıran yüzler.

Onlara güvenemezdi. Ama başka seçeneği yoktu.

Bir gölgenin kalınlığı kadar uzak bir yerde, başka bir şey olmaktaydı.

Öğrenci sihirbazlar koşarak Büyük Salon'a geri dönmüşlerdi. Daraçı ve Havamumu Nine hâlâ kol güreşinin büyü versiyonuyla meşguldüler. Nine'nin ayaklarının altındaki parke taşları yarı erimiş, çatlamıştı ve Daraçı'nın arkasındaki masa kök salmış, zengin bir meşe palamudu hasadı vermişti bile.

Öğrencilerden biri, Daraçı'nın pelerininin kolunu çekiştirerek pek çok yiğitlik madalyasına hak kazanmıştı...

Ve şimdi dar odaya doluşmuş, baygın yatan iki kişiye bakıyorlardı.

Daraçı, beden ve zihin doktorlarını çağırmıştı ve çalışmaya koyulduklarından beri oda büyüyle uğulduyordu.

Nine, Daraçı'nın omzuna dokundu.

"Kulağına bir şey diyeceğim genç adam," dedi.

"Hiç genç sayılmam hanımefendi," dedi Daraçı, "hiç genç sayılmam." Tükenmiş hissediyordu. Öğrenciler arasında olağan olsa da, kendisi büyü düellosu yapmayalı on yıllar olmuştu. Devam etseler sonunda Nine'nin kazanacağı gibi pis bir his vardı içinde. Onunla savaşmak, kendi burnundaki sineğe vurmak gibiydi. Ne demeye denemişti, bilmiyordu.

Nine onu koridora çıkardı ve köşeyi dönüp pencere önündeki banka gittiler. Nine eğildi ve çalı süpürgesini duvara yasladı. Dışarıda, yağmur çatıları dövüyordu ve birkaç çatal çatal yıldırım Koçbaşı Dağları oranlarında bir fırtınanın şehre yaklaştığını gösteriyordu.

"Oldukça etkileyici bir gösteriydi," dedi. "Bir iki kez neredeyse kazanıyordun."

"Ah," dedi Daraçı, neşelenerek. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Nine başını salladı.

Daraçı cübbesinin muhtelif yerlerini yoklayarak sonunda katranlı bir tütün kesesi ve sigara kâğıdı rulosu buldu. Elleri titreyerek, birkaç parça elden düşme pipo tütününü sıska bir sigara halinde sardı. Sefil şeyi dilinin üzerinden geçirdi ama kâğıt doğru düzgün ıslanmadı bile. Sonra zihninin bir köşesinde belirsiz bir terbiye dersi uyandı.

“Şey,” dedi, "sigara içmemde bir sakınca var mı?”

Nine omuzlarını silkti. Daraçı kibriti duvara sürterek çaktı ve alevle sigarayı yaklaşık olarak aynı noktada tutmaya çalıştı. Nine nazikçe kibriti onun titrek elinden aldı ve sigarayı yaktı.

Daraçı tütünü içine çekti, âdetten olan öksürüğünü öksürdü ve arkasına yaslandı. Loş koridorda sigaranın yanan ucundan başka ışık yoktu.

“İkisi de Gezintiye çıktı,” dedi Nine sonunda.

“Biliyorum,” dedi Daraçı.

“Senin sihirbazlar onları geri getiremez.”

“Bunu da biliyorum.”

“Ama bir şey geri gelebilir.”

“Keşke bunu söylemeseydin.”

Bir sessizlik oldu. Geriye gelenin ne olacağı hakkında düşünüyorlardı; canlı bedenlerde yaşayan, neredeyse o bedenin asıl sahibi gibi davranan bir şey.

“Muhtemelen benim hatam...” dediler aynı anda ve şaşkın şaşkın sustular.

“İlk önce sen hanımefendi,” dedi Daraçı.

“Şu sigara denen şey,” diye sordu Nine, “sinirlere iyi geliyor mu?”

Daraçı, tütünün yalnızca sihirbazların kullanabileceği bir alışkanlık olduğunu çok nazikçe ifade etmek için ağzını açtı ama vazgeçti. Tütün kesesini Nine’ye uzattı.

Nine ona Esk'in doğumunu, yaşlı sihirbazın gelişini, asayı ve Esk'in büyü denemelerini anlattı. Sözünü bitirdiğinde ince, sıkı bir sigara sarmayı başarmıştı ve şimdi sigara küçük, mavi bir alevle yanıyor, gözlerinin yaşarmasına sebep oluyordu.

"Harap sinirler bundan daha iyiydi," diye hırıldadı Nine.

Daraçı dinlemiyordu.

"Bu oldukça hayret vericiydi," dedi. "Çocuğun hiçbir şekilde sıkıntı çekmediğini mi söylüyorsun?"

"Gördüğüm kadarıyla, hayır," dedi Nine "Asa, eh, onun yanında görünüyordu; ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Peki, asa şimdi nerede?"

"Onu ırmağa attığını söyledi..."

Yaşlı sihirbaz ve yaşlı cadı, dışarıda çakan bir şimşeğin aydınlığında birbirlerine baktılar.

Daraçı başını iki yana salladı. "Irmak taştı," dedi. "Milyonda bir şans var."

Nine sertçe gülümsedi. Kurtların görünce kaçtığı cinsten bir gülümsemeydi. Nine çalı süpürgesini kararlılıkla kavradı.

"Milyonda bir şanslar," dedi, "on seferin dokuzunda işe yarar."

Gerçekten gösterişli fırtınalar vardır, şimşek perdeleri, metalik gök gürültüleri... Tropikal ve şehvetli fırtınalar vardır, sıcak rüzgârlar ve ateş topları kullanmayı yeğlerler. Ama bu, Halka Deniz ovalarının fırtınasıydı ve asıl amacı yere mümkün olduğunca çok yağmur yağdırmaktı. Koca gökyüzününün söktürücü içtiğini hissettiren türden bir fırtınaydı. Gök gürültüsü ve şimşek arka planda kalıyor ve bir tür koro görevi görüyordu ama gösterinin asıl yıldızı yağmurdu. Tüm diyarda horon tepiyordu.

Üniversite arazisi ırmağa kadar uzanıyordu. Gündüz çakıl kaplı patikalar ve çalı çitlerden, düzenli, resmi bir desen oluşturuyordu ama bu ıslak, çılgın gecenin ortasında, çalılar yer değiştirmiş, patikalar kuru kalmak için başlarını alıp gitmiş gibi geliyordu.

Sular damlatan yaprakların arasında zayıf, tuhaf bir ışık, etkisizce parlıyordu. Ama yağmurun çoğu yine de yapraklardan sızmayı başarıyordu.

"Şu, sihirbazların ateş toplarından birini kullanabilir misin?"

"Acı bana hanımefendi."

"Bu tarafa gelmiş olması gerektiğinden emin misin?"

"Buralarda bir yerde iskeleye benzer bir şey olması lazım. Kay- bolmadıysam elbette."

Islak ıslak bir çalıya dalan ağır bir bedenin gürültüsü ve sonra bir şapırtı duyuldu. "En azından ırmağı buldum."

Havamumu Nine sırılsıklam karanlığın içine baktı. Bir kükreme duyabiliyordu ve kabarmış dalgaların beyaz tepelerini zar zor seçebiliyordu. Bir de, Ankh'm kendine özgü ırmak kokusu vardı ve pek çok ordunun onu ilk önce tuvalet, sonra mezar olarak kullandığını düşündürüyordu.

Daraçı sular sıçratarak, kasvetle ona doğru yürüdü.

"Alınma ama bu fikir çok aptalca hanımefendi," dedi. "Bu selde, şimdiye denize kadar sürüklenmiştir. Ve ben soğuktan öleceğim."

"Şu anda olduğundan daha fazla ıslanamazsın. Hem, yağmura göre yürümüyorsun."

"Pardon?"

"Kamburunu çıkarıyorsun, onunla savaşıyorsun. Böyle yapılmaz. Böyle, eh, damlaların arasından geçmen lazım." Gerçekten de, Nine yalnızca biraz nemlenmiş görünüyordu.

"Bunu aklımda tutarım. Hadi gel hanımefendi. Bana kükreyen bir ateş ile sıcak ve yaramaz bir şeyden bir kadeh lazım."

Nine içini çekti. "Biliyorum. Bir şekilde, onu çamurların arasından çıkarken falan görmeyi bekliyordum. Bunca suyu değil."

Daraçı nazikçe onun omzunu okşadı.

"Yapabileceğimiz başka bir şey olabilir..." diye başladı ama yeni bir şimşek ve gök gürültüsü sözünü kesti.

"Dedim ki, yapabileceğimiz..." diye başladı yine.

"Gördüğüm şey neydi?" diye sordu Nine.

"Ne neydi?" dedi Daraçı şaşkın şaşkın.

"Bana biraz ışık ver!"

Sihirbaz ıslak ıslak içini çekti ve elini uzattı. Altın bir ateş, köpüren suyun üzerinde aktı ve tıslayarak yok oldu.

"Orada!" dedi Nine zaferle.

“Yalnızca bir kayık,” dedi Daraçı. “Çocuklar yazın kullanıyor...”

Nine’nin kararlı şeklinin peşine takıldı ve becerebildiğince hızlı yürüdü.

“Böyle bir gecede kayığa binmeyi düşünüyor olamazsın,” dedi. “Bu delilik!”

Nine, kısmen su altında kalmış olan iskelenin ıslak tahtalarında kayarak ilerledi.

“Kayıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!” diye itiraz etti Daraçı.

“O zaman hızlı öğrenmem gerekecek,” diye yanıt verdi Nine sakin sakin.

“Ama ben küçüklüğümden beri kayığa binmedim!”

“Senden gelmeni istemedim ki... Sivri ucu önde mi kalacak?”

Daraçı inledi.

“Bütün bunlar çok takdire şayan,” dedi, “ama belki sabahı bekleyebiliriz?”

Bir şimşek Nine’nin yüzünü aydınlattı.

“Belki de bekleyemeyiz,” diye kabullendi Daraçı. Tüm hantallığıyla iskelede yürüdü ve küçük kayığı kendine doğru çekti. Kayığa binmek şans meselesiydi ama karanlıkta palamarı kurcalayarak, sonunda binmeyi başardı.

Kayık sallanarak ırmağa açıldı ve yavaş yavaş dönerek sürüklendi.

Nine, çalkantılı sularda sallanan kayığın oturağına yapıştı ve loşluğun içinde beklentiyle Daraçı’ya baktı.

“Ee?” dedi

“Ee ne?” dedi Daraçı.

“Kayıklar hakkında bilinecek her şeyi bildiğini söylemiştin.”

“Hayır. Senin bilmediğini söyledim.”

“Ah.”

Kayık, sıkıca tutunmuş yolcularıyla birlikte ağır ağır salındı, mucize eseri doğruldu ve akıntıya kapılıp geri geri sürüklenmeye başladı.

“Çocukluğumdan beri kayığa binmedim derken...” diye başladı Nine.

“Sanırım iki yaşındaydım.”

Kayık bir anafora kapıldı, döndü ve akıntıyı keserek anafordan fırladı.

“Seni bütün gün kayıktan inmeyen türden bir çocuk olarak hayal etmiştim.”

“Ben dağlarda doğdum. İlla ki bilmen gerekiyorsa, ıslak çimenlerin üzerinde bile deniz tutar beni,” dedi Daraçı.

Kayık su altındaki bir ağaç kütüğüne sertçe çarptı ve küçük bir dalga pruvayı yaladı.

“Boğulmaya karşı bir sihir biliyorum,” diye ekledi perişan halde.

“Buna memnun oldum.”

“Yalnız, kuru toprakta dururken söylemen lazım.”

“Botlarını çıkar,” diye emretti Nine.

“Ne?”

“Botlarını çıkar adam!”

Daraçı oturakta huzursuzca kıpırdandı.

“Aklında ne var?” dedi.

“Suyun kayığın dışında olması lazım, içinde değil, o kadarını biliyorum!” Nine kayığın içinde çalkalanan karanlık dalgaları gösterdi. “Botlarını suyla doldur ve dışarı dök!”

Daraçı başını salladı. Son birkaç saat boyunca bir şekilde akıntıya kapılıp gitmiş gibi hissediyordu ve bir anlığına hayatının tamamen onun kontrolü dışında geliştiği ve her ne olursa olsun kendisinin suçlanamayacağı gibi, tuhaf bir şekilde yatıştırıcı bir duygu hissetti. Gecenin bir yarısı, taşmış bir ırmakta, ancak bir *kadın* olarak tarif edebileceği biriyle sürüklenirken botlarını suyla doldurması, bu koşullar altında ne kadar mantıklı olabilirse o kadar mantıklıydı.

Hoş da bir kadın, dedi zihninin bir köşesindeki ihmal edilmiş bir ses. Kadının hırpani çalı süpürgesini kullanarak kayığı çalkantılı sularda itmesinde, Daraçı’nın bilinçaltının uzun zaman önce unutulmuş parçalarını dürtükleyen bir şeyler vardı.

Yağmur, rüzgâr ve Nine’nin tüm gardırobunu aynı anda giyme alışkanlığı yüzünden kadının hoşluğundan çok da emin olamıyordu. Daraçı kararsızca boğazını temizledi. Mecazi anlamda hoş, diye karar verdi.

“Mm, bak,” dedi. “Bütün bunlar çok takdire şayan ama gerçekleri hesaba kat, demek istediğim, akıntı hızı, vesaire, anlatabiliyor muyum? Asa şimdi okyanusta, kilometrelerce açıkta olabilir.
Bir daha asla kıyıya vurmayabilir. Hatta Kenar Çağlayanından aşağı düşebilir.”

Suya bakmakta olan Nine döndü.

“Yapabileceğimiz, işe yarayabilecek hiç mi bir şey düşünemiyorsun?” diye sordu.

Daraçı birkaç dakika boyunca su boşalttı.

“Hayır,” dedi.

“Geri dönmeyi başarmış birini duydun mu hiç?”

“Hayır.”

“O zaman bir denemeye değer, sence de öyle değil mi?”

“Okyanustan hiçbir zaman hoşlanmadım,” dedi Daraçı. “Doldurmaları lazım. İçinde, derin kısımlarında korkunç yaratıklar var. İğrenç deniz canavarları. Ya da öyle diyorlar.”

“Su boşaltmaya devam et delikanlı, yoksa haklı olup olmadıklarını kendi gözlerinle göreceksin.”

Fırtına başlarının üzerinde ileri geri yuvarlanıyordu. Burada, ırmağın çevresindeki düz ovalarda ne yapacağını bilemiyordu. O, Koçbaşlarma aitti, orada iyi bir fırtınayı takdir etmeyi bilirlerdi. Fırtına, şimşek fırlatacak yüksekçe bir tepe arayarak homurdandı.

Yağmur, günlerce sürebilecek nazik bir pıtırtıya dönüştü. Denizden, ona yardımcı olmak için bir sis tabakası yuvarlandı.

“Nereye gideceğimizi bilseydik ve küreklerimiz olsaydı kürek çekebilirdik,” dedi Daraçı.

Nine yanıt vermedi.

Daraçı birkaç bot dolusu suyu daha dışarı boşalttı ve akima, cübbesine işlenmiş altın halatların bir daha asla aynı olmayacağı geldi. Bir gün bunun önemli olabileceğini düşünmek güzeldi.

“Tesadüf eseri, merkezin ne yönde kaldığını bilmiyorsundur herhalde?” dedi. “Sırf sohbet olsun diye soruyorum.”

“Ağaçların yosunlu taraflarına bak,” dedi Nine, başını çevirmeden.

“Ah,” dedi Daraçı ve başını salladı.

Kasvet içinde karanlık suya baktı ve nerenin karanlık suyu olduğunu merak etti. Tuzlu kokuya bakılırsa, limana açılmış olmalıydılar.

Deniz hakkında onu asıl korkutan, kendisiyle denizin dibinde yaşayan korkunç yaratıklar arasında yalnızca su olmasıydı. Elbette, mantıksal olarak, onu Klatch ormanlarındaki insan yiyen kaplanlardan ayıran tek şeyin de mesafe olduğunu biliyordu ama aynı şey değildi. Kaplanlar iğne kadar keskin dişlerle, soğuk derinliklerden yükselmezdi...

Ürperdi.

“Hissedemiyor musun?” diye sordu Nine. “Tadı havada. Büyü! Bir şeyden sızıyor.”

“Aslında, büyü suda çözünmez,” dedi Daraçı. Bir iki kez ağzını şapırdattı.

Gerçekten de itiraf etmek zorundaydı, sisin tenekemsi bir tadı ve havada hafif bir yağlılık hissi vardı.

“Sen bir sihirbazsın,” dedi Nine sert sert. “Onu yukarı falan çağıramaz mısın?”

“Bu soru daha önce hiç sorulmamıştı,” dedi Daraçı. “Sihirbazlar asla asalarını atmaz.”

“Buralarda bir yerde,” diye terslendi Nine. “Onu aramama yardım et adam!”

Daraçı inledi. Zor bir gece olmuştu ve biraz daha büyü yapmayı denemeden önce on iki saat uyuması, bol bol yemek yemesi ve büyük bir ateşin önünde sessiz bir akşam geçirmesi gerekiyordu. Artık yaşlanıyordu, sorun buydu. Ama gözlerini yumdu ve odaklandı.

Gerçekten de her yönde büyü vardı. Büyünün doğal olarak biriktiği yerler vardır. Bazı ağaçların odununun, ıssız göllerde yatan gerçekötesi oktiron cevherlerinin çevresinde toplanır, dünyaya yağar ve bu tür konularda yetenekli olanlar onu biriktirip kullanabilir. Bu bölgede de büyü çökeltisi vardı.

"Güçlü," dedi. "Çok güçlü." Ellerini şakaklarına götürdü.

"Hava iyice soğudu," dedi Nine. Israrlı yağmur kara dönüşmüştü.

Dünya aniden değişti. Kayık durdu ama sarsılarak değil, sanki deniz birden katı olmaya karar vermiş gibi. Nine kenardan aşağı baktı.

Deniz katılaşmıştı. Dalga sesleri çok uzaklardan geliyordu ve her geçen an daha da uzaklaşıyordu.

Nine uzandı ve suya dokundu.

"Buz," dedi. Kayık, bir buz okyanusunda kıpırtısız duruyordu. Buz uğursuz bir şekilde gıcırdadı.

Daraçı yavaşça başını salladı.

"Mantıklı," dedi. "Eğer onlar... Olduklarını sandığımız yerdeyseler, orası çok soğuktur. Yıldızların arasındaki gece kadar soğuk, derler. Bu yüzden, asa da bunu hissediyor."

"Doğru," dedi Nine ve kayıktan indi. "Tek yapmamız gereken buzun ortasını bulmak. Asa oradadır, değil mi?"

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. En azından botlarımı giyebilir miyim?"

Donmuş dalgalarda yürüdüler. Daraçı zaman zaman duruyor, asanın yerini sezmeye çalışıyordu. Cübbesi üzerinde donuyordu. Dişleri takırdıyordu.

"Sen üşümüyor musun?" dedi, yürüdükçe elbisesi çıtırdayan Nine'ye.

"Üşüyorum," diye kabullendi Nine, "yalnızca, titremiyorum." "Ben küçükken böyle kışlar olurdu," dedi Daraçı, parmaklarına hohlayarak. "Ankh'ta pek kar yağmaz."

"Gerçekten mi?" dedi Nine, ileriye, buz gibi sislerin içine bakarak.

"Hatırladığım kadarıyla dağ zirveleri yıl boyunca karla kaplı kalırdı. Ah, ben çocukken gördüğümüz soğukları artık göremiyorsun."

"En azından şimdiye dek göremiyordun," diye ekledi, ayaklarını buza vurarak. Buz tebditkârca gıcırdadı ve onunla denizin dibi arasındaki tek şeyin o olduğunu hatırlattı. Daraçı, mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde, yine ayaklarını yere vurdu. "Hangi dağlarmış bunlar?" diye sordu Nine.

"Ah, Koçbaşı Dağları. Merkez'e doğru, aslında. Pirinç Boğaz denen bir yer."

Nine dudaklarını kıpırdattı. "Daraçı, Daraçı," dedi usulca. "İhtiyar Acktur Daraçı'yla bir akrabalığın var mı? Sıçrayan Dağ'm eteklerindeki büyük eski evde yaşardı. Bir sürü oğlu vardı." "Babam olur. Disk adına, sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ben orada büyüdüm," dedi Nine, yanıt vermeyip bilgiç bilgiç gülümseme dürtüsünü bastırarak. "Yan vadide. Haylaz Eşek. Anneni hatırlıyorum. İyi bir kadındı, kahverengi ve beyaz tavukları vardı. Annem beni oraya, yumurta almaya yollardı. Bu, cadı olmak üzere seçilmeden önceydi elbette."

"Ben seni hatırlamıyorum," dedi Daraçı. "Elbette, bu uzun zaman önceydi. Evimizde her zaman bir sürü çocuk olurdu." İçini çekti. "Bir kez saçını çekmiş olabilirim. Eskiden yaptığım türden bir şeydi."

"Belki. Küçük, şişman bir çocuk hatırlıyorum. Oldukça tatsız bir çocuk."

“Ben olabilirim. Ben de oldukça buyurgan bir kız hatırlıyorum ama uzun zaman önceydi. Çok uzun zaman.”

“O günlerde saçlarım beyaz değildi,” dedi Nine.

“O günlerde her şeyin rengi farklıydı.”

“Bu doğru.”

“Yazın bu kadar yağmur yağmazdı.”

“Günbatımları daha kırmızıydı.”

“Daha fazla yaşlı insan vardı. Dünya onlarla doluydu,” dedi sihirbaz.

“Evet, biliyorum. Şimdi genç insanlarla dolu. Ne tuhaf. Demek istediğim, tersi olur sanırsın.”

“Hava bile daha iyiydi. Nefes almak daha kolaydı,” dedi Dara- çı. Döne döne yağan karın içinde, zamanın ve Doğa’nın tuhaflıklarını düşünerek yürüdüler.

“Bir daha köyüne döndün mü?” dedi Nine.

Daraçı omuzlarını silkti. “Babam öldüğünde. Garip, bunu daha önce kimseye söylememiştim ama... Eh, ağabeylerim vardı, ben sekizinci oğulum elbette ve onların çocukları, hatta torunları olmuştu ve teki bile adını yazamıyordu. Tüm köyü satın alabilirdim. Ve bana kral gibi davrandılar ama... Demek istediğim, çok yere gittim, insanın beynini kavuracak şeyler gördüm, en çılgın kâbuslarından daha çılgın yaratıklarla yüzleştim, pek az insanın bildiği sırlar bili-”

“Dışlanmış hissettin,” dedi Nine. “Bunda bir gariplik yok. Hepimizin başına gelir. Bizim seçimimizdi.”

“Sihirbazlar asla köylerine geri dönmemek,” dedi Daraçı.

“Dönebileceklerini sanmıyorum,” diye onayladı Nine. “Her zaman derim, aynı ırmaktan bir daha asla geçemezsin.”

Daraçı bunu düşündü.

“Sanırım orada yanlışın var,” dedi. “Ben aynı ırmağı, ah, binlerce kez geçmiş olmalıyım.”

“Ah, ama aynı ırmak değildi.”

“Değil miydi?”

“Hayır.”

Daraçı omuzlarını silkti. “Bana aynı kahrolası ırmak gibi geldi.”

“Bu şekilde konuşmana hiç gerek yok,” dedi Nine. “Mektuplarını yanıtlamaya bile zahmet etmeyen bir sihirbazdan bu tür laflar dinlemem gerektiğini hiç sanmıyorum!”

Daraçı bir an, kastanyet gibi takırdayan dişleri dışında sessiz kaldı.

“Ah,” dedi. “Ah, anladım. Onları sen mi göndermiştin?”

“Evet. Altına da imzamı atmıştım. Bir tür ipucu sayılması lazım, değil mi?”

“Tamam, tamam. Yalnız, ben onların şaka olduğunu sanmıştım,” dedi Daraçı surat asarak.

“Şaka mı?”

“Kadınlardan pek sık başvuru almayız. Aslında hiç almayız.” “Neden yanıt göndermediğini merak ediyordum,” dedi Nine. “İlla ki bilmen gerekiyorsa, onları attım.”

“En azından... işte, orada!”

“Nerede? Nerede? Ah, orada.”

Sisler aralandı. Şimdi açık seçik görebiliyorlardı; kar tanelerinden bir fışkırtı, donmuş havadan süslü bir sütun. Ve altında...

Asa buzun içinde kalmamıştı, için için kaynayan bir su birikintisinde huzur içinde yatıyordu.

Büyülü bir evrenin pek çok sıra dışı özelliğinden biri, zıtla- rın varlığıdır. Karanlığın ışığın tersi değil, yalnızca ışık eksikliği olduğu daha önce de belirtilmişti. Mutlak sıfırın yalnızca ısı yokluğu olması gibi. Gerçek soğuğun ne olduğunu bilmek istiyorsanız, o kadar yoğun bir soğuktur ki, su donamaz bile, karşı- kaynar ve bunun örneği burada, bu su birikintisindeydi.

Didiştiklerini unutarak birkaç saniye sessizlik içinde baktılar. Sonra Daraçı yavaşça, “Elini o suyun içine sokarsan parmakların havuç gibi kırılır,” dedi.

“Büyüyle kaldırabilir misin onu sence?” dedi Nine.

Daraçı ceplerini karıştırdı ve sonunda tütün kesesini çıkardı. Bakışlarını asadan ayırmadan, uzman parmaklarla birkaç izmaritin içindekileri yeni bir sigara kâğıdına ufaladı ve yalayarak şekillendirdi.

“Hayır,” dedi, “ama yine de denerim.”

Sigaraya özlemle baktı ve sonra onu kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmaklarını açarak ellerini uzattı ve dudaklarını kıpırdatarak birkaç güç sözcüğü mırıldandı.

Asa su birikintisini içinde döndü ve sonra yavaşça yükseldi. Orada, bir anda, donmuş havadan bir kozanın merkezi oldu. Daraçı harcadığı çabayla inliyordu - doğrudan kaldırma, pratik büyülerin en zorudur, çünkü herkesçe iyi bilinen etki-tepki ilkeleri her daim risk oluşturur, yani zihin gücüyle ağır bir nesne kaldıran bir sihirbaz, beynini botlarının içinden toplama riskini göze alır.

“Dik tutabilir misin?” dedi Nine.

Asa yavaşça havada döndü ve buzdan birkaç santim yukarıda, Nine’nin önünde asılı kaldı. Oymalar kırağıyla parlıyordu ama Daraçı’ya -gözlerinin önünde süzülen kıpkırmızı migren pusunun ardından- kendisini izliyormuş gibi geldi. *Kızgınlıkla.*

Nine şapkasını düzeltti ve amaçlılıkla sırtını dikleştirdi.

“*Tamam*,” dedi Nine. Daraçı sallandı. Ses tonu elmas testere gibi kesip geçmişti. Küçükken annesinin onu paylamasını belli belirsiz hatırlıyordu; eh, bu o sesti ama daha damıtılmış, daha keskin, zımpara kenarlı bir ses, bir cesedin bile hazır ola geçmesine, ölü olduğunu hatırlayana kadar mezarlığı bir baştan bir başa uygun adım aşmasına sebep olacak türden, buyurgan bir ses.

Nine havada süzülen asanın önünde dikiliyordu ve bakışlarındaki öfke asayı kaplayan buzu eritebilirdi.

“Senin terbiyeden anladığın bu, değil mi? insanlar ölürken denizde keyif çatmak, ha? Aferin sana!”

Asanın çevresinde yürüdü. Daraçı şaşkınlık içinde, asanın dönerek onu izlediğini fark etti.

“Ne olmuş seni fırlattıysa?” diye azarladı Nine. “O daha çocuk ve çocuklar eninde sonunda hepimizi fırlatıp atar. Senin sadakat dediğin bu mu? Hiç mi utanman yok, sonunda bir işe yarayabilecekken surat asıp oturuyorsun?”

Öne eğildi ve çengel burnunu asaya uzattı. Daraçı asanın ondan kaçınmak için geriye eğildiğinden neredeyse emindi.

“Kötü asalara ne olur, söyleyeyim mi sana?” diye tısladı. “Bu dünya Esk’i kaybederse, sana ne yapacağımı söyleyeyim mi? Bir kez ateşten kurtuldun, çünkü acını ona aktarabiliyordun. Bir dahaki sefere ateş olmayacak.”

Sesi, kırbaç gibi bir fısıltıya dönüştü.

“İlk önce rende. Sonra zımpara. Matkap. Oyma bıçağı...”

“Hey, dur bir dakika,” dedi Daraçı, gözleri yaşararak.

“Ve senden geriye kalanları da ormana dikeceğim ki, mantarları, tahtakurtlarım ve böcekleri besleyebilesin. Bu seneler alabilir.”

Oymalar kıvrandı. Çoğu arka tarafa, Nine’nin bakışlarından uzağa kaçmıştı.

“Şimdi,” dedi Nine, “sana ne yapacağımı söyleyeyim... Seni elime alacağım ve hep birlikte Üniversite’ye döneceğiz, tamam mı? Yoksa küt testere zamanı.”

Kollarını kıvırdı ve elini uzattı.

“Sihirbaz,” dedi, “onu bırakmanı istiyorum.”

Daraçı acıyla başını salladı.

“Şimdi dediğimde. Şimdi. Şimdi!”

Daraçı gözlerini açtı.

Nine sol kolunu dümdüz önüne uzatmıştı ve eliyle asayı kavramıştı.

Asanın üzerindeki buz tabakası, buharlar saçarak patlamaktaydı.

“Tamam,” diye bitirdi Nine “ve bu bir daha olursa çok kızarım, açıkça anlatabildim mi?”

Daraçı ellerini indirdi ve ona doğru seğirtti.

“Sana bir şey oldu mu?”

Nine başını iki yana salladı. “Sıcak buz parçası tutmak gibi,” dedi. “Hadi gel, durup sohbet edecek zamanımız yok.”

“Nasıl geri döneceğiz?”

“Ah, tanrılar aşkına, biraz yürekli ol adam. Uçacağız.”

Nine çalı süpürgesini salladı. Rektör kuşkuyla süpürgeye baktı.

“Bununla mı?”

“Elbette. Sihirbazlar asalarına binip uçmaz mı?”

“Çok utanç verici.”

“Ben tahammül edebiliyorsam sen de edersin.”

“Evet ama güvenli mi?”

Nine ona kavurucu bir bakış fırlattı.

“Gerçek anlamda mı diyorsun?” diye sordu. “Yoksa erimeye yüz tutmuş bir buz tabakasının üzerinde dikilmeyle karşılaştırılınca mı?”

“Daha önce hiç süpürgeye binmemiştim,” dedi Daraçı.

“Gerçekten mi?”

“Ben hep, üzerine oturup uçuyorsun sanıyordum,” dedi sihirbaz. “Süpürgeye bağıra çağıra ileri geri koşturman gerektiğini hiç bilmiyordum.”

“Yetenek meselesi,” dedi Nine.

“Bir de, daha hızlı gittiklerini sanıyordum,” diye devam etti Daraçı, “ve dürüst olmak gerekirse, daha yüksekten.”

“Ne demek, yüksekten?” diye sordu Nine, ırmak yukarı dönerlerken, sihirbazın süpürgenin terkisindeki ağırlığını dengelemeye çalışarak. Zamanın şafağından beri tüm arka yolcuların yaptığı gibi, Daraçı da yanlış yöne eğilmekte ısrar ediyordu.

“Eh, ağaçların üzerinden gitmek gibi,” dedi Daraçı, sular damlatan bir dal şapkasını alıp götürürken eğilerek.

“Bu süpürgede, sen birkaç kilo versen çözülemeyecek hiçbir sorun yok,” diye terslendi Nine. “Yoksa inip yürümeyi mi tercih edersin?”

“Yolculuğun yarısında ayaklarımın zaten yeri süpürdüğü gerçeği dışında,” dedi Daraçı. “Seni utandırmak istemezdim. Biri benden uçmakla ilgili tüm tehlikeleri saymamı istese, bilirsin, insanların yüksek dikenli çalılarca ölümüne kırbaçlanmasını dâhil etmek asla aklıma gelmezdi.”

“Sen sigara mı içiyorsun?” dedi Nine, sert sert ileri bakarak. “Yanık kokuyor.”

“Sırf bu, havada uçmak meselesi yüzünden ayağa kalkan sinirlerimi yatıştırmak için hanımefendi.”

“Eh, hemen söndür. Ve tutun.”

Süpürge sarsılarak yükseldi ve yaşlı bir koşucu hızına çıktı. “Bay Sihirbaz.”

“Efendim?”

“Tutun dediğimde...”

“Evet?”

“Orasını kastetmemiştim.”

Bir duraksama oldu.

“Ah. Evet. Anladım. Çok özür dilerim.”

“Sorun değil.”

“Hafızam hiç eskisi gibi değil... Seni temin ederim... Seni gücendirmek istemedim.”

“Gücenmedim.”

Bir an sessizlik içinde uçtular.

“Yine de,” dedi Nine düşünceli düşünceli, “sonuç olarak, ellerini oradan çekmeni tercih ederim.”

Yağmur, Görünmez Üniversite’nin kurşun kenarlarından akıyor, oluklara dökülüyordu ve yazdan beri terk edilmiş kuzgun yuvaları oluklarda çok kötü yapılmış kayıklar gibi yüzüyordu. Su çok eski, kabuk bağlamış borularda şıkır şıkır akıyor, kiremitlerin altında dolanırken saçaklardaki örümceklere selam veriyordu. Çatıdan çatıya atlıyor, kulelerin arasında, yükseklerde gizli göller oluşturuyordu.

Üniversite’nin sonsuz çatılarında koskoca ekolojiler yaşıyordu. Buranın yanında, Gormenghast bir tren yolu kenarı alet edevat kulübesi gibi kalıyordu. Elma çekirdeklerinden ve ot tohumlarından büyümüş minik ormanların arasında kuşlar şakıyor, yüksek oluklarda minik kurbağalar yüzüyordu ve karınca kolonileri ilginç ve karmaşık bir uygarlık icat etmekle meşguldü.

Suyun yapamadığı bir şey, çatıların kenarına dizilmiş oluk başı canavarlarının ağzından fışkırmaktı. Bunun sebebi, canavarların ilk yağmur işaretinde gidip tavan arasına saklanmasıydı. Çirkin olmalarının, aptal oldukları anlamına gelmediğini savunuyorlardı.

Bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Kovadan boşanırcasına yağıyordu. Tekneden boşanırcasına yağıyordu. Ama daha çok, Büyük Salon’un tavanından yağıyordu, çünkü Nine ile Daraçı’nm düellosu çatıda büyük bir delik açmıştı ve Treatle bir şekilde yağmurun sırf onun sinirine dokunmak için yağdığını hissediyordu. Bir masanın üzerine çıkmış, tabloları ve duvar halılarını sırılsıklam olmadan indirmeye çalışan öğrencileri yönetiyordu. Masaya çıkmak zorundaydı, çünkü zemin suyla kaplanmıştı bile.

Ne yazık ki, yağmur suyuyla değil. Bu su gerçek kişilik sahibiydi; alüvyonlu ovalarda uzun bir yolculuk yaptıktan sonra suyun edindiği türden belirgin bir karakter. Gerçek Ankh suyunun yoğun dokusuna sahipti - içilemeyecek kadar sert, saban sürülemeyecek kadar cıvık.

Irmak taşmıştı ve bir milyon küçük su kanalı şimdi geriye doğru akıyor, mahzenlere doluyor, parke taşlarının arasından cee yapıyordu. Zaman zaman, su kaplamış bir zindanda unutulmuş bir büyü kısa devre yapıyor, bir patlamayla gücünü salıveriyordu. Treatle suyun yüzeyindeki bazı nahoş köpürmelerden ve tıslamalardan pek hoşlanmamıştı.

Bir kez daha, bir yerlerde küçük bir mağarada yaşayan, bitki toplayan, önemli şeyler düşünen ve baykuşların ne dediğini anlayan türden bir sihirbaz olmanın ne kadar hoş olacağını düşündü. Ama muhtemelen mağara rutubetli olurdu, bitkiler zehirli çıkardı ve bir düşününce, Treatle tam olarak hangi düşüncelerin gerçekten önemli olduğundan asla emin olamıyordu.

Beceriksizce yere indi ve karanlık, çalkalanan sulardan geçti. Eh, elinden geleni yapmıştı. Çatıyı büyüyle onarsınlar diye kıdemli sihirbazları organize etmeye çalışmıştı ama kullanılabilecek sihirler konusunda tartışma çıkmıştı ve bunun zanaatkârlara düşen bir iş olduğu konusunda uzlaşmaya varılmıştı.

Sihirbazlar böyle işte, diye düşündü kasvetle, sular damlatan kemerlerin arasından geçerken, devamlı sonsuzluğu kurcalarlar ama gözlerinin önündekini asla fark etmezler, özellikle de ev işleri söz konusu olduğunda. O kadın gelmeden önce hiç böyle sorunlar yaşamıyorduk.

Etkileyici bir şimşeğin ışığı altında, botları fışır fışır ederek merdiveni tırmandı. Bütün bunlar için kimsenin onu suçlayamayacağı açık olsa da, herkesin onu suçlayacağını soğuk bir kesinlikle biliyordu. Perişan bir halde cübbesinin eteklerini aldı ve sıktı, sonra tütün kesesine uzandı.

Güzel, yeşil, su geçirmez bir keseydi. Bu da, içeri dolan tüm yağmur suyunun bir daha çıkamadığı anlamına geliyordu. Tarif edilemezdi.

Küçük sigara kâğıdı demetini buldu. Pantolonun arka cebinde unutulan, yıkanıp, sıkılıp, kurutulup ütülendikten sonra bulunan efsanevi bir liralık banknot gibi, tek bir yumru halinde birbirine yapışmışlardı.

"Kahretsin," dedi içtenlikle.

"Hey! Treatle!"

Treatle çevresine bakındı. Salondan çıkan son kişi oydu. Orada, banklardan bazıları bile yüzmeye başlamıştı. Anaforlar ve köpüren su, mahzenlerden büyü sızan yerleri işaretliyordu ama çevrede ondan başka kimse yoktu. Heykellerden biri konuşmamışsa elbette. Yerlerinden kıpırdatılamayacak kadar ağırdılar ve Treatle öğrencilere, bir güzel yıkansalar iyi olacağını söylediğini hatırlıyordu.

Heykellerin haşin simalarına baktı ve hemen pişman oldu. Çok güçlü merhum büyücülerin heykelleri bazen heykellerin hiç hak etmediği kadar canlı görünebiliyordu. Belki de sesini yükseltmemesi gerekiyordu.

"Evet?" dedi, taşsı bakışların farkında olarak.

"Yukarı bak, seni budala!"

Treatle yukarı baktı. Çalı süpürgesi yağmurun içinde, sarsılarak ve bir dizi yay çizerek, tüm ağırlığıyla alçaldı. Suyun bir buçuk metre üzerine gelmişti ki, uçma numarası yapmayı bıraktı ve şap diye bir anafora düştü.

"Orada dikilip durmasana, salak!"

Treatle endişe içinde loşluğun içine baktı.

"Bir yerde durmam lazım," dedi.

"Bize yardım et, demek istiyorum!" diye terslendi Daraçı, şişman, öfkeli bir Venüs gibi dalgaların arasından yükselerek. "İlk önce hanımefendiye, elbette."

Suyun içinde bir şeyler arayan Nine'ye döndü.

"Şapkamı kaybettim," dedi Nine.

Daraçı içini çekti. "Böyle bir zamanda gerçekten de o kadar önemli mi?"

"Bir cadının şapkası olması lazım, yoksa herkes nasıl bilecek?" dedi Nine. Sularda sürüklenerek yanından geçen karanlık ve ıslak bir şeyi kaptı, zaferle güldü, suyunu boşalttı ve şapkayı kafasına geçirdi. Kumaşı sertleştiren madde ıslanmıştı; şapka çapkın bir duruşla tek gözünün üzerine kaydı.

"Tamam," dedi, tüm evrenin tetikte olması gerektiğini ima eden bir ses tonuyla.

Bir başka şimşek parladı ve bu da hava durumu tanrılarının bile drama duygularının epey gelişkin olduğunu gösteriyordu.

"Sana yakışıyor," dedi Daraçı.

"Affedersiniz," dedi Treatle, "ama bu kadın c-"

"Sen onu boş ver," dedi Daraçı. Nine'nin elini tuttu ve merdivene çıkmasına yardım etti. Asayı salladı.

"Ama törelerimize göre bu salona c-"

Sustu ve Nine'nin uzanıp kapının yanındaki ıslak duvara dokunmasını izledi. Daraçı parmağıyla Treatle'ın göğsünü dürtük- ledi.

"Bu töreler nerede yazılıymış?" dedi.

"Kütüphanede..." diye sözünü kesti Nine.

"Tek kuru yer orasıydı," dedi Treatle, "ama..."

"Bu bina gök gürültülü fırtınalardan korkuyor," dedi Nine. "Biraz teselli işe yarayabilir."

"Ama törelerimiz..." diye tekrarladı Treatle çaresizce.

Nine uzun adımlarla koridorda uzaklaşmaya başlamıştı bile ve Daraçı seke seke peşinden gidiyordu. Döndü.

"Hanımefendiyi duydun," dedi.

Treatle, ağzı bir karış açık, onların gidişini izledi. Ayak sesleri uzakta solduktan sonra bir dakika sessizce orada dikildi ve hayat hakkında, kendisinin nerede yoldan çıkmış olabileceği hakkında düşündü.

Ama kimsenin onu itaatsizlikle suçlamasına izin veremezdi.

Tam olarak neden olduğunu bilmeden, büyük bir dikkatle uzandı ve duvarı dostça okşadı.

"Geçti, geçti," dedi.

Tuhaftır, kendini çok daha iyi hissetti.

Daraçı'nın akima, kendi sahasında yolu onun göstermesi gerektiği geldi ama ölümcül nikotin bağımlısı birinin acelesi olan

Nine'yle yarışması mümkün değildi ve Daraçı ancak yengeç gibi yan yan sekerek ayak uy durabiliyordu.

“Bu taraftan,” dedi, sular sıçratarak.

“Biliyorum. Bina söyledi.”

“Evet, ben de onu soracaktım,” dedi Daraçı, “çünkü, anlarsın, bana hiçbir şey söylemiyor ve ben senelerdir burada yaşıyorum.”

“Hiç onu dinledin mi?”

“Tam olarak değil, hayır,” diye itiraf etti Daraçı. “Pek değil.”

“Tamam o zaman,” dedi Nine, eskiden mutfak merdiveninin olduğu yerdeki çağlayanın kıyısından dolanarak (Bayan Whitlow’un yıkanmış çamaşırları bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı). “Sanırım burada, bu koridorda, değil mi?”

Onu görünce şaşırmış, şapkasını görünce tamamen hayretler içinde kalmış üç sihirbazın önünden geçti.

Daraçı nefes nefese peşinden geldi ve Kütüphane’nin kapısında kolunu yakaladı.

“Bak,” dedi çaresizce, “Alınma ama Havamumu Nine, mm, Havamumu Hanım...”

“Sanırım şu anda Esmeralda yeterli olur. Çalı süpürgesini falan paylaştığımıza göre.”

“Ben önden girebilir miyim? Bu benim Kütüphanem,” diye yalvardı Daraçı.

Nine şaşkın bir ifadeyle döndü. Sonra gülümsedi.

“Elbette. Çok affedersin.”

“Görüntü açısından, anlarsın,” dedi Daraçı özür dilercesine. Kapıyı itip açtı.

Kütüphane sihirbazla doluydu. Sihirbazlar, tıpkı bir karıncanın yumurtalarının üzerine titremesi gibi kitaplarının üzerine titrerdi ve zor zamanlarda, tıpkı karıncalar gibi, onları alıp başka yere götürürlerdi. Su buraya bile girmeye başlamıştı ve Kütüphane’nin garip yerçekimi etkisi yüzünden tuhaf yerlerde ortaya çıkıyordu. Alt rafların tamamı boşaltılmıştı; sihirbazlar ve öğrenciler sıralanmış, kitapları masaların ve kuru rafların üzerine aktarıyordu. Hava, öfkeli sayfaların hışırtısıyla doluydu ve sesler uzaktaki fırtınanın gazabını neredeyse bastırıyordu.

Bunun kütüphaneciyi altüst ettiği açıktı, sihirbazdan sihirbaza koşuşturuyor, boşuna cübbelerini çekiştiriyor, “Uuk,” diye bağırıyordu.

Daraçı’yı gördü ve ellerine dayana dayana, hızla yanma gitti. Nine daha önce hiç orangutan görmemişti ama bunu itiraf etmeye niyeti yoktu, son derece uzun kolları olan ve 38 beden vücut üzerinde 44 beden deri taşıyan ufak tefek, şiş göbekli bir adam karşısında oldukça sakin kaldı.

“Uuk,” diye açıkladı orangutan, “uuuuk.”

“Öyledir herhalde,” dedi Daraçı kısaca ve bir düzine kalın cildin ağırlığı altında sallanarak geçen bir sihirbazı yakaladı. Adam ona hayalet gibi baktı, Nine’ye bir bakış fırlattı ve kitapları yere düşürdü. Kütüphaneci irkildi.

“Rektörüm?” diye inledi sihirbaz, “siz yaşıyor musunuz? Demek istediğim... sizin kaçırıldığınızı duymuştuk... şey tarafından...” yine Nine’ye baktı, “Demek istediğim, sandık ki... Tre- atle bize dedi ki...”

“Uuk,” dedi kütüphaneci, birkaç sayfayı ciltlerinin içine kovalayarak.

“Genç Simon’la kız nerede? Onlara ne yaptınız?” diye sordu Nine.

“Onlar... onları şuraya koyduk,” dedi sihirbaz, gerileyerek. “Şey...”

“Göster,” dedi Daraçı. “Ve kekelemeyi bırak adam, daha önce hiç kadın görmedin sanki.”

Sihirbaz sertçe yutkundu ve şiddetle başını salladı.

“Kesinlikle. Ve... demek istediğim... beni takip edin... ıı ı...” “Töreler hakkında bir şey söylemeyecektin, değil mi?” diye sordu Daraçı.

“Şey... hayır, rektörüm.”

“Güzel.”

Çalışan sihirbazların arasından seğirten adamın peşine takıldılar. Onlar geçerken sihirbazların çoğu durup Nine’ye bakıyordu.

“Bu utanç verici olmaya başladı,” dedi Daraçı, ağzının köşesinden. “Seni fahri sihirbaz ilan etmem gerekecek.”

Nine dümdüz önüne baktı ve dudaklarım hemen hiç kıpırdatmadan konuştu. “Edersen,” diye tısladı, “ben de seni fahri cadı ilan ederim.” Daraçı çenesini kapadı.

Esk ve Simon kenardaki okuma odalarının birinde, bir masaya yatırılmışlardı. Yarım düzine sihirbaz onlara göz kulak oluyordu. Üçlü ile peşlerinden gelen kütüphaneci yaklaşınca endişe içinde geri çekildiler.

“Düşünüyordum da,” dedi Daraçı. “Asayı Simon’a vermek daha iyi olur kuşkusuz, değil mi? O bir sihirbaz ve...”

“Ölümü çiğnemen lazım,” dedi Nine. “Şeninkini de... Güçlerini ondan alıyorlar; onlara daha fazlasını mı vermek istiyorsun?” Daraçı içini çekti. Asaya hayran hayran bakıyordu, gördüğü en iyi asaydı.

“Pekâlâ. Elaklısın, elbette.”

Eğildi ve asayı Esk’in uyuyan bedeninin üzerine koydu, sonra dramatik bir tavırla çekildi.

Hiçbir şey olmadı.

Sihirbazlardan biri endişeyle öksürdü.

Hiçbir şey olmamaya devam etti.

Asadaki oymalar sırıtıyor gibiydi.

“İşe yaramıyor,” dedi Daraçı, “yarıyor mu?”

“Zaman ver,” dedi Nine.

Zaman verdiler. Dışarıda, fırtına gökyüzünde dolanıyor, evlerin kapaklarını kaldırmaya çalışıyordu.

Nine bir kitap yığınının üzerine oturdu ve gözlerini ovaladı. Daraçı’nm elleri tütün cebine gitti. Öksürüp duran sihirbaz, meslektaşı tarafından odadan çıkarıldı.

“Uuk,” dedi kütüphaneci.

“Biliyorum!” dedi Nine. Öyle sert bir sesle konuşmuştu ki, Daraçı’nm sarmaya çalıştığı tütün parçaları saçılarak ellerinden fırladı.

“Ne?”

“Daha bitmedi!”

“Ne?”

“Esk asayı kullanamıyor elbette,” dedi Nine, ayağa kalkarak.

“Ama dedin ki onunla yerleri süpürüyormuş ve asa onu koru- yormuş ve...” diye başladı Daraçı.

“Yoyoyo,” dedi Nine. “Bu, asanın kendini kullandığı ya da asanın Esk’i kullandığı anlamına geliyor ama Esk hiç onu kullanamadı, anlamıyor musun?”

Daraçı iki sessiz bedene baktı. “Onu kullanabiliyor olmalı. Bu doğru düzgün bir sihirbaz asası.”

“Ah,” dedi Nine. “Yani Esk doğru düzgün bir sihirbaz, öyle mi?”

Daraçı duraksadı.

“Eh, elbette değil. Bizden onu sihirbaz ilan etmemizi isteyemezsin. Hiç emsali var mı?”

“Nesi?” diye sordu Nine sertçe.

“Daha önce hiç olmadı.”

“Bir sürü şey daha önce hiç olmadı. Yalnızca bir kez doğarız.”

Daraçı ona sessiz bir yakarıyla baktı. “Ama bu tö-”

“Töre” diyecekti ama sözcük mırıldanarak soldu.

“Nerede diyor?” dedi Nine zaferle. “Kadınların sihirbaz olamayacağı nerede söyleniyor?”

Daraçı’nın akimdan şu düşünceler geçti:

... Hiçbir yerde söylenmiyor, her yerde söyleniyor.

... Ama genç Simon her yerin hiçbir yere çok benzediğini ve aradaki farkı göremeyeceğinizi söylüyordu.

... Kadınların Üniversite’ye girmesine izin veren ilk Rektör olarak mı hatırlanmak istiyorum? Yine de... Hatırlanmış olacağım, orası kesin.

... Bu şekilde durduğunda gerçekten de etkileyici bir kadın oluyor.

... Asanın kendine has fikirleri var.

... Bu, bir açıdan mantıklı.

... Bana gülecekler.

... İşe yaramayabilir.

... İşe yarayabilir.

Onlara güvenemezdi ama başka seçeneği yoktu.

Esk ona tepeden bakan korkunç yüzlere, neyse ki pelerinlere bürünmüş sıska bedenlere baktı.

Elleri karıncalanıyordu.

Gölge-dünyada, fikirler gerçekti. Düşünce âdeta kolundan yukarı tırmandı.

Uçucu bir düşünceydi, içi içine sığmayan bir düşünce. Esk kahkaha attı, ellerini ayırdı ve asa katı elektrik gibi, ellerinde kıvılcımlandı.

Şeyler endişe içinde çıtırdamaya başladılar ve arkadaki bir ikisi sallana sallana uzaklaştı. Şeyler telaşla bırakınca Simon yere düştü, elleri ve dizleri üzerinde yere çöktü.

"Kullan onu!" diye bağırdı. "İşte bu! Korkuyorlar!"

Esk ona gülümsedi ve asayı incelemeye devam etti. Oymaların ne olduğunu ilk defa görebiliyordu.

Simon dünya piramidini kaptı ve ona doğru koştu.

"Hadi!" dedi. "Ondan nefret ediyorlar!"

"Pardon?" dedi Esk.

"Asayı kullan," dedi Simon telaşla ve elini ona uzattı. "Hey! Beni ısırdı!"

"Affedersin," dedi Esk. "Neden bahsediyorduk?" Başını kaldırdı ve inlemekte olan Şeyleri ilk defa görmüş gibi baktı.

"Ah, bunlar mı? Onlar yalnızca kafamızın içinde var. Onlara inanmasak, hiç var olmazlar."

Simon çevresine bakındı.

"Sana inandığımı söyleyemeyeceğim," dedi.

"Bence artık eve gitmemiz lazım," dedi Esk. "İnsanlar endişelenmiş olmalı."

Ellerini birbirine yaklaştırdı, bir anlığına avucunda mum tutuyormuş gibi parladı ve ellerini kavuşturduğunda asa yok oldu.

Şeyler uludu. Birkaçı devrildi.

"Büyü hakkında asıl önemli olan, onu nasıl kullanmadığındır," dedi Esk, Simon'ın kolunu tutarak.

Simon çevresinde ufalanan şekillere baktı ve aptal aptal sırıttı.

"Kullanmıyor musun?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi Esk, Şeylere doğru yürürlerken. "Kendin dene."

Ellerini uzattı, asayı yoktan var etti ve Simon'a uzattı. Simon asayı alacak oldu ama sonra elini çekti.

"Ah, hayır," dedi, "benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Ben verirsem sorun olmaz bence. Buna itiraz edemez," dedi Esk.

"Nereye gidiyor?"

"Yalnızca bir asa fikrine dönüşüyor sanırım."

Simon yine elini uzattı ve parmaklarını parlak ahşabın üzerine kapattı.

"Tamam," dedi ve klasik intikamcı sihirbaz pozuyla asayı kaldırdı. "Onlara göstereceğim!"

"Hayır, yanlış."

"Ne demek yanlış? Güç bende!"

"Onlar bizim... yansımalarımız gibi," dedi Esk. "Kendi yansımalarını yenemezsin, her zaman senin kadar güçlü olacaklardır. Bu yüzden büyü kullanmaya başladığında sana yaklaşıyorlar. Ve yorulmuyorlar. Büyüyle besleniyorlar, bu yüzden onları büyüyle yenemezsin. Hayır, mesele şu... Eh, kullanamayacağın için büyü kullanmamak bir işe yaramaz. Ama kullanabildiğin halde büyü kullanmamak onları alt üst ediyor. Bu fikirden nefret ediyorlar. İnsanlar büyü kullanmayı bıraksa ölürler."

Önlerindeki şeyler gerileme telaşı içinde birbirlerine takılıp düşüyorlardı.

Simon asaya, sonra Esk'e, sonra Şeylere, sonra yine asaya baktı.

“Bunun hakkında uzun uzun düşünmem lazım,” dedi kararsızca. “Bunu gerçekten çözmek isterim.”

“Çok iyi çözeceğinden eminim.”

“Çünkü, diyorsun ki, gerçek büyü büyünün göbeğinden geçip diğer yandan çıkmak.”

“Ama işe yarıyor, değil mi?”

Şimdi soğuk ovada yalnızdılar. Şeyler uzakta, çöpten adamlar gibi görünüyordu.

“Acaba hasbüyüyle bunu mu kastediyorlardı?” dedi Simon.

“Bilmiyorum. Olabilir.”

“Bunu gerçekten çözmek isterim,” dedi Simon yine, asayı ellerinde evirip çevirerek. “Bazı deneyler yapabiliriz, bilirsin, bilinçli olarak büyü kullanmama deneyleri. Yere dikkatle bir sekizgen çizmeyiz ve bile bile bir sürü şey çağırmayız ve... Düşünürken bile ter bastı!”

“Ben eve nasıl döneceğimizi düşünmek istiyorum,” dedi Esk, piramide bakarak.

“Eh, bu benim dünya fikrim. Bir yol bulabilmem lazım. Ellerinle bu şeyi nasıl yapıyorsun?”

Ellerini bir araya getirdi. Asa aralarında kaydı, ışık bir anlığına parmaklarının arasında parladı ve sonra yok oldu. Simon sırıttı. “Tamam. Şimdi tek yapmamız gereken Üniversite’yi aramak...”

* * *

Daraçı İkincisinin izmaritinden üçüncü sigarasını yaktı. Bu son sigara, endişeli enerjinin yaratıcı güçlerine çok şey borçluydu ve bacakları kesilmiş deve gibi görünüyordu.

Asanın nazikçe Esk’in üzerinden kalkıp Simon’ın üzerine konduğunu görmüştü.

Şimdi yine havada süzülüyordu.

Odaya başka sihirbazlar da doluşmuştu. Kütüphaneci masanın altında oturuyordu.

"Keşke neler olduğuna dair en ufak bir fikrimiz olsaydı," dedi Daraçı. "Bu gerilime dayanamıyorum."

"Olumlu düşün adam," diye terslendi Nine. "Ve şu lanet sigarayı söndür, kimsenin şömine gibi kokan bir yere geri dönmek isteyeceğini sanmıyorum."

Odaya toplanmış üniversite sihirbazları beklenti içinde hep birlikte Daraçı'ya döndü.

Daraçı ağzındaki, dumanları tüten yumruyu aldı ve sihirbazların hiçbirinin karşılayamadığı öfke dolu bakışlarla, yere atıp ezdi.

"Zaten artık bırakmam lazım," dedi. "Bu, sizler için de geçerli. Bazen burası küllükten farksız oluyor."

Sonra asayı gördü. *O...*

Daraçı olanları ancak, asa aynı yerde dururken bir yandan da çok hızlı gidiyormuş gibi görünüyor, diye tarif edebilirdi.

Asadan gaz bulutları çıktı ve gazmış gibi kayboldu. Beceriksiz bir özel efektçi tarafından tasarlanmış bir kuyruklu yıldız gibi parladı. Rengârenk kıvılcımlar sıçradı ve bir yerlerde kayboldu.

Aynı zamanda, renk değiştiriyordu; donuk kırmızı ile başladı, sonra spektrum boyunca tırmandı ve acı verici bir mor oldu. Beyaz ateşten yılanlar asa boyunca pırıldadı.

(Ses çıkarmayan şeyler ses çıkarsaydı, çıkaracakları sesi tanımlayan sözcükleri tanımlayan bir sözcük olmalı, diye düşündü Daraçı. "Işıltı" sözcüğü, gerçekten de yansıyan ışık gibi parlıyor. Ve yanan bir kâğıtta ilerleyen ateşin görüntüsünü anlatacak bir sözcük arasanız ya da şehirlerin ışıklarının tüm insan uygarlığı tek bir geceye sıkıştırılmış gibi dünya üzerinde akmasını tarif etseniz, "pırıltı"dan daha iyi bir sözcük bulamazsınız.)

Şimdi ne olacağını biliyordu.

"Dikkat edin," diye fısıldadı. "O şimdi..."

Mutlak sessizlikte, sesleri emen ve boğan türden bir sessizliğin içinde, asa boylu boyunca çakarak saf oktarine dönüştü.

Işığın güçlü bir büyü alanından geçmesiyle ortaya çıkan sekizinci renk, bedenlere, kitaplıklara, duvarlara çarptı. Dünyanın suluboya resminin üzerine bir bardak cin dökülmüş gibi, diğer renkler bulandı, birbirine karıştı. Üniversite'nin üzerindeki bulutlar parladı, çarpılarak büyüleyici ve beklenmedik şekiller oluşturdu ve yukarıya doğru aktı.

Disk'e yukarıdan bakan bir gözlemci, Halka Deniz yakınında küçük bir kara parçasının birkaç saniye boyunca mücevher gibi parladığını ve sonra söndüğünü görürdü.

Odadaki sessizliği, havadan düşen ve masadan seken asanın tahtamsı tangırtısı bozdu.

Biri çok hafifçe, "Uuk," dedi.

Daraçı sonunda ellerini kullanmayı akıl etti ve onları, gözlerinin olduğunu umduğu yere götürdü. Her şey kararmıştı.

"O - orada başka kimse var mı?" dedi.

"Tanrılar, bunu söylediğinize ne kadar memnun oldum, anlatamam," dedi bir başka ses. Sessizlik aniden gevezeliklerle doldu.

"Hâlâ biraz önce olduğumuz yerde miyiz?"

"Bilmiyorum. Neredeydik?"

"Burada, sanırım."

"Uzanabilir misin?"

"Ancak neye dokunacağımdan kesin olarak eminsem dostum," dedi Havamumu Nine'nin tanınmaması imkânsız sesi.

"Herkes uzanmaya çalışsın," dedi Daraçı ve sıcak deri eldiven gibi bir el ayak bileğine dolanınca çığlık atma dürtüsünü bastırdı. İç rahatlaması, teselli ve bir başka insana ya da bu durumdaki bir başka insansıya dokunmanın verdiği coşkuyu aktarmayı başaran küçük, tatmin dolu bir "uuk" duyuldu.

Bir cızırtı duyuldu ve sonra bir kırmızı ışık nimet gibi parladı. Odanın uzak yanında bir sihirbaz sigara yakmıştı.

"Bunu kim yaptı?"

"Affedersiniz Rektörüm, alışkanlık."

"İstediğin kadar iç adamım."

"Teşekkür ederim Rektörüm."

"Sanırım artık kapının siluetini görebiliyorum," dedi bir başka ses.

"Nine?"

“Evet, kesinlikle görebiliyorum...”

“Esk?”

“Buradayım Nine.”

“Ben de sigara içebilir miyim efendim?”

“Oğlan yanında mı?”

“Evet.”

“Uuk.”

“Buradayım.”

“Neler oluyor?”

“Herkes konuşmayı bıraksın!”

Kütüphane’ye ağır, göz rahatlatan, sıradan ışık sızdı.

Esk doğrulup oturdu ve asa üzerinden düştü, masanın altına yuvarlandı. Esk gözlerinin üzerine bir şey kaydığını hissetti ve uzandı.

“Bir dakika,” dedi Nine, öne atılarak. Kızın omuzlarını yakaladı ve gözlerinin içine baktı.

“Hoş geldin,” dedi ve onu öptü.

Esk uzandı ve başındaki sert şeye dokundu. Kaldırıp inceledi.

Nine’ninkinden biraz daha küçük, parlak mavi, üzerine birkaç gümüş yıldız boyanmış, sivri bir şapkaydı.

“Sihirbaz şapkası mı?” dedi.

Daraçı öne çıktı.

“Ah, evet,” dedi ve boğazını temizledi. “Anlarsın, düşündük ki -bize öyle geldi ki- her neyse, değerlendirdiğimiz zaman...”

“Sen bir sihirbazsın,” dedi Nine basitçe. “Rektör töreleri değiştirdi. Oldukça basit bir tören aslında.”

“Asa da buralarda bir yerde,” dedi Daraçı. “Düştüğünü gördüm - ah.”

Elinde asayla doğruldu ve onu Nine ye gösterdi.

“Üzerinde oymalar olduğunu sanıyordum,” dedi. “Bu basit bir sopaya benziyor.” Bu doğruydu. Asa, olsa olsa sobalık odun kadar tehditkâr ve güçlü görünüyordu.

Esk, parlak kâğıtla kaplanmış paketi açıp içinde banyo tuzu bulan birinin tavrıyla şapkayı ellerinde evirip çevirdi.

“Çok güzel,” dedi kararsızca.

“Söyleyebileceğin tek şey bu mu?” dedi Nine.

“Sivriymiş de.” Bir şekilde, sihirbaz olmak, sihirbaz olmamaktan o kadar da farklı gelmemişti.

Simon ona doğru eğildi

“Unutma,” dedi, “sihirbaz olmuş olman lazım. Ancak o zaman diğer tarafı görmeye başlayabilirsin. Tıpkı senin söylediğin gibi.”

Göz göze geldiler ve sırıttılar.

Nine Daraçı’ya baktı. Daraçı omuzlarını silkti.

“Ne bileyim,” dedi. “Kekelemene ne oldu evlat?”

“Gitmiş gibi görünüyor efendim,” dedi Simon neşeyle. “Bir yerlerde bırakmış olmalıyım.”

Irmak hâlâ kahverengi ve kabarıktı ama en azından artık yine ırmağa benziyordu.

Sonbaharın son günleri için sıra dışı ölçüde sıcaktı ve Ankh- Morpork’un aşağı mahallelerinde, kuruması için dışarı çıkarılmış binlerce halıdan ve battaniyeden buharlar yükseliyordu.

Sokaklar alüvyonla kaplanmıştı ve sonuç olarak daha iyi görünüyorlardı; Ankh-Morpork’un etkileyici ölü köpek koleksiyonu denize sürüklenmişti. Rektör’ün özel balkonunun parke taşlarından ve masadaki demlikten de buharlar yükseliyordu.

Nine eski, bambu sandalyede arkasına yaslandı ve bu, mevsime hiç uymayan sıcaklığın ayak bileklerini sardığını hissetti. Aylak aylak bir karınca sürüsünü izliyordu. Karıncalar o kadar uzun süredir Üniversite’nin taşlarının altında yaşıyorlardı ki, yüksek büyü atmosferi genlerini kalıcı olarak değiştirmişti. Karıncalar şu anda, şekerlikten aldıkları nemli bir küp şekeri bir el arabasına yüklüyorlardı. Bir başka grup masanın kenarına kibrit çöplerinden yapılmış bir iskele kuruyordu.

Nine öğrenmekle ilgilenir miydi, ilgilenmez miydi, bilinmez ama karıncalardan biri, Hayat’a bir şans daha vermeye karar vermiş olan Davul Kütük’tü.

“Derler ki,” dedi Nine, “Domuznöbeti Günü’nde bir karınca bulabilirsen, kışın geri kalanı ılık geçermiş.”

“Bunu kim söylüyor?” dedi Daraçı.

“Genellikle haksız olan kişiler,” dedi Nine. “Almanak’ıma notlar alıyorum, anlarsın. Kontrol ediyorum. Çoğu insanın inandığı çoğu şey yanlış.”

“Mesela, ‘gece gök kırmızıysa, şehir alev alır’ gibi,” dedi Dara- çı. “Ve yaşlı bir köpeğe yeni numara öğretemezsin.”

“Ben yaşlı köpeklerin bunun için olduğunu sanmıyorum,” dedi Nine. Küp şeker iskelenin yanma varmıştı ve iki karınca onu minicik bir makara sistemine bağlıyordu.

“Simon’m söylediği şeylerin yansını anlamıyorum,” dedi Da- raçı, “ama bazı öğrencileri çok heyecanlandırdı.”

“Ben Esk’in söylediklerini pekâlâ anlıyorum ama inanmıyorum,” dedi Nine. “Sihirbazların da kalbi olması gerektiği kısmı dışında.”

“Cadıların da kafaya ihtiyaç duyduğunu söylüyor,” dedi Dara- çı. “Çörek alır mısın? Biraz nemli korkarım.”

“Bana, büyü insanlara istedikleri şeyi veriyorsa, o zaman büyü kullanmamanın onlara ihtiyaç duydukları şeyi vereceğini söyledi,” dedi Nine, eli tabağın üzerinde.

“Simon da bana aynı şeyi söyledi. Şahsen, ben anlamıyorum, büyü kullanmak içindir, biriktirmek için değil. Hadi al, kendini şımart.”

“Büyünün ötesinde büyü,” diye hıhladı Nine. Çöreği aldı ve üzerine reçel sürdü. Bir duraksamadan sonra kaymak da sürdü.

Küp şeker yere çarptı ve hemen bir başka karınca ekibi tarafından kuşatıldı. Şekeri, mutfak bahçesinden yakalayıp köleleştirdikleri uzun bir kırmızı karınca sırasına bağlamaya hazırlandılar.

Daraçı gıcırdayan sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

“Esmeralda,” diye başladı, “sormak istediğim bir şey vardı...”

“Hayır,” dedi Nine.

“Aslında, Üniversite’ye birkaç kız daha almayı düşünebiliriz, diyecektim. Deneysel olarak. Tesisatı onarttıktan sonra,” dedi Daraçı.

“Size kalmış bir şey elbette.”

“Ve, ve, düşündüm ki, karma sisteme geçecekmişiz gibi göründüğüne göre, bana öyle geliyor ki, yani...”

“Ee?”

“Belki sen de istersen, yani, bir makam koltuğu kabul eder miydin?”

Arkasına yaslandı. Küp şeker yuvarlanan kibrit çöplerinin üzerinde sandalyesinin altından geçti. Kölebaşlarının ciyaklaması tam işitme sınırmdaydı.

“Hmm,” dedi Nine, “neden olmasın? Her zaman şu hasır olanlardan bir tane istemişimdir, bilirsin, hani tepesinde de şemsiye olur ya. Çok sorun olmayacaksa.”

“Kastettiğim tam olarak bu değildi,” dedi Daraçı çabucak, “ama ayarlanabileceğinden eminim. Hayır, demek istediğim, gelip öğrencilere ders verir misin? Arada bir?”

“Ne hakkında?”

Daraçı bir konu aradı.

“Şifalı otlar?” dedi. “Burada, şifalı otlar konusunda pek iyi değiliz. Ve kafoloji. Esk bana kafoloji hakkında çok şey anlattı. Kulağa büyüleyici geliyor.”

Küp şeker son bir sarsıntıyla, duvardaki bir çatlakta gözden kayboldu.

Daraçı başını ona doğru salladı.

“Çok şeker kullanıyorlar,” dedi, “ama bu konuda bir şey yapmaya kıyamıyoruz.”

Nine kaşlarını çattı ve sonra şehrin puslarının üzerinden, Koçbaşı Dağlan’mn tepesindeki karların uzak ışıltısına doğru başını salladı.

“Çok uzak,” dedi. “Bu yaşta gelip gitmem imkânsız.”

“Sana çok daha iyi bir çalı süpürgesi alabiliriz,” dedi Dara- çı. “İterek çalıştırman gerekmeyecek bir süpürge. Burada bir dairen de olabilir. Ve taşıyabileceğin kadar eski giysi,” diye ekledi, gizli silahını kullanarak. Akıllılık edip Bayan Whitlow’la biraz konuşmuştu.

“Mmm,” dedi Nine. “İpek?”

“Siyah ve kırmızı,” dedi Daraçı. Siyah ve kırmızı ipeklere bürünmüş bir Nine imgesi aklından geçti ve çöreğini sertçe ısırdı.

“Belki yazın kulübene birkaç öğrenci de gönderebiliriz,” diye devam etti Daraçı, “müfredat dışı dersler için.”

“Müfredat kim?”

“Demek istediğim, öğrenebilecekleri çok şey olduğundan eminim.”

Nine bunu düşündü. Hava fazla ısınmadan tuvaletin bir elden geçmesi şarttı ve keçi ağılı da baharda temizlenmeye hazır olacaktı. Bitki tarhlarının kazılması işi de vardı. Yatak odası tavanı rezaletti ve bazı kiremitlerin onarılması gerekiyordu.”

“Pratik şeyler mi?” dedi düşünceli düşünceli.

“Kesinlikle,” dedi Daraçı.

“Mmm. Eh, bir düşünürüm,” dedi Nine, ilk buluşmada fazla ileri gitmemek gerektiğinin belli belirsiz farkında.

“Belki bu akşam benimle yemek yemeyi kabul edersin ve yanıtını da verirsin?” dedi Daraçı, parıl parıl gözlerle.

“Yemekte ne var?”

“Soğuk et ve patates.” Vardı. Bayan Whitlow işini iyi yapmıştı.

Esk ve Simon, kimsenin tam olarak anlamadığı ama yine de herkesin değerli ve bir şekilde rahatlatıcı bulduğu, yepyeni bir büyü türü geliştirdi.

Belki daha da önemlisi, karıncalar çalabildikleri bütün küp şekerleri kullanarak boş duvarlardan birinin içinde küçük bir şeker piramidi yaptılar ve içine, büyük bir törenle, ölü kraliçelerinin mumyasını gömdüler. Minik, gizli bir odanın duvarına, böcek hiyeroglifleriyle, uzun ömrün gerçek sırrını yazdılar.

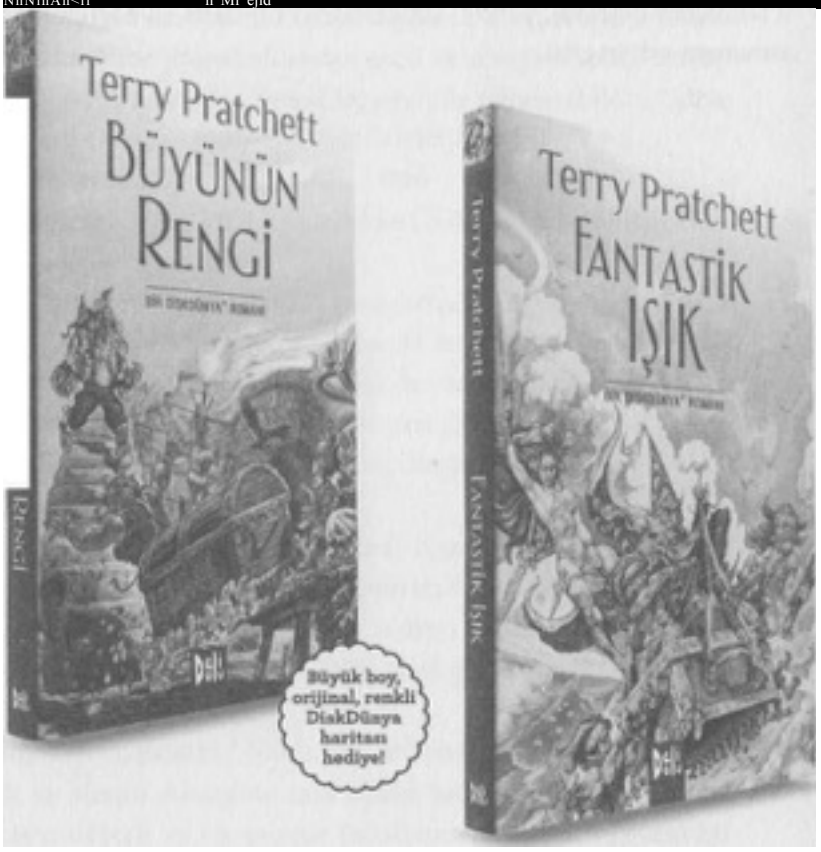
Sır kesinlikle doğruydu ve muhtemelen evren açısından önemli sonuçları olacaktı, yalnız, Üniversite’yi bir daha su bastığında tamamen eriyip gitti.

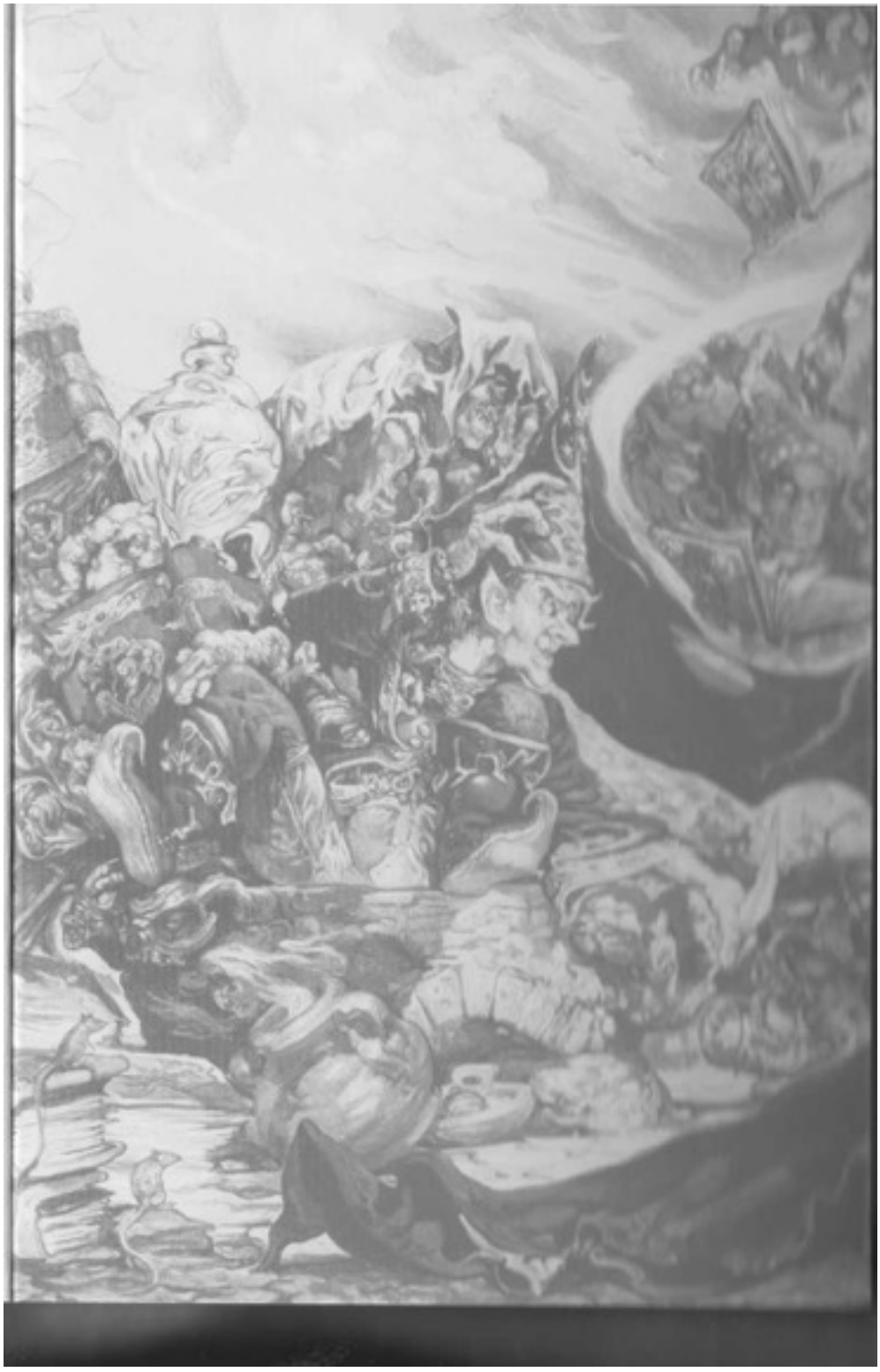
Son

Devasa bir kaplumbağanın sırtında, düşünce ile gerçekliğin arasındaki düz bir dünya:

DiskDünya®ya hoş geldiniz!

NnNinAn<îî n^Mı^ejid

Paralel bir zamanda ve evrende yer alan DiskDünya®ya adım atar atmaz kendinizi katıksız fantastik bir maceranın ve zekâ dolu göndermelerin ortasında bulacaksınız...